

ФЕРДО МРАВКАТА

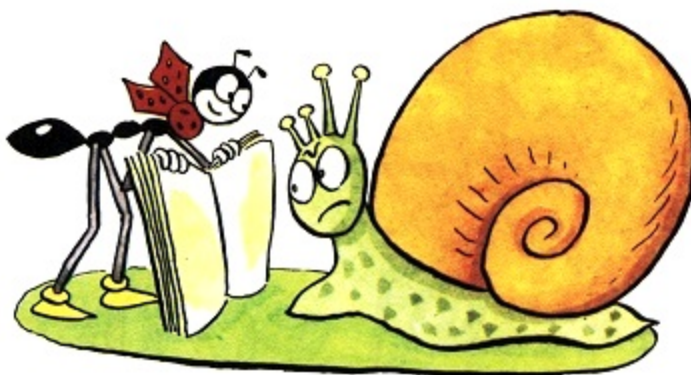

ОНДРЖЕЙ СЕКОРА ФЕРДО МРАВКАТА

Превод: Яна Маркова

chitanka.info

ФЕРДО МРАВКАТА

Здравей, Мравчо! Ти си едно весело момченце, дето никога от нищо не се страхува, всяка работа му приляга, всичко умее. Ала, за съжаление, щастieto невинаги ти се усмивва. Но ти не се предаваш.

НАЙ-НАПРЕД ЗА ЕДНО МОМЧЕ, КОЕТО СЕ РАЗХОЖДАШЕ В ГОРАТА

По горската пътека вървеше едно момче — дори не знам как се казва — и си свирукаше. Какво точно, също не мога да ви кажа. Свирукането му звучеше горе-долу така: „Пиу-иу-иу-пиуу!“ Не знаете ли случайно коя е тая песничка?

Момчето сигурно щеше да си свирука чак до края на гората, но изведнъж нещо се намеси в песничката му. Едно: „Шшшш-шш-шш.“ Сякаш ромоли дъжд.

Дали наистина не вали? Момчето протегна ръка и погледна към небето. Ами, вали! Небосклонът беше чистичък като подвързия на нова тетрадка, а на ръката му не капна нито капчица.

Но отнякъде непрекъснато се дочуваше: „Шшшш-шш-шш...“ Какво ли можеше да е това и откъде ли идваше? Аха, отляво... От онази купчина под дървото, точно от тук! Вижте!

Момчето се ококори от учудване. Под борчето имаше огромен, великански мравуняк, едва ли не по-висок от самото момче, а по него толкова мравки, та наоколо чак се разнасяше шумолене. Така: „Шшш-ш-ш-шш... ш.“

Навсякъде, ама навсякъде — суу-ума мравки, току се стрелкаха нагоре-надолу. Една мравка тичаше насам, друга натам, всяка носеше, всяка нещо правеше, а вижте онази мравчица как припка с едно малко прозрачно камъче към мравуняка! Бабо Мравке, накъде си се запътила с това съкровище?

Да не би да си мислиш, че е диамант? Или може би искаш да си остъклиш прозореца?

А я погледнете тук! Тази мравка сигурно е някаква бавачка. Носи личинка — малко мравешко бебенце, повито с пеленки — някъде на припек. Все се блъска в едно изсъхнало листо и не знае, горката, как да го прекрачи. Изпълзи малко по-надясно, мравчице! Там пътят е по-добър. Или се промуши под листото!

А тук? Три мравки-юнаци, мъкнат една мъртва оса към мравуняка, но едва я теглят. Какво ли не може да види човек, като се приближи толкова до някой мравуняк!

ЗА ШЕЙНАТА В МРАВУНЯКА И ЗА ПРАЗНАТА КУТИЯ

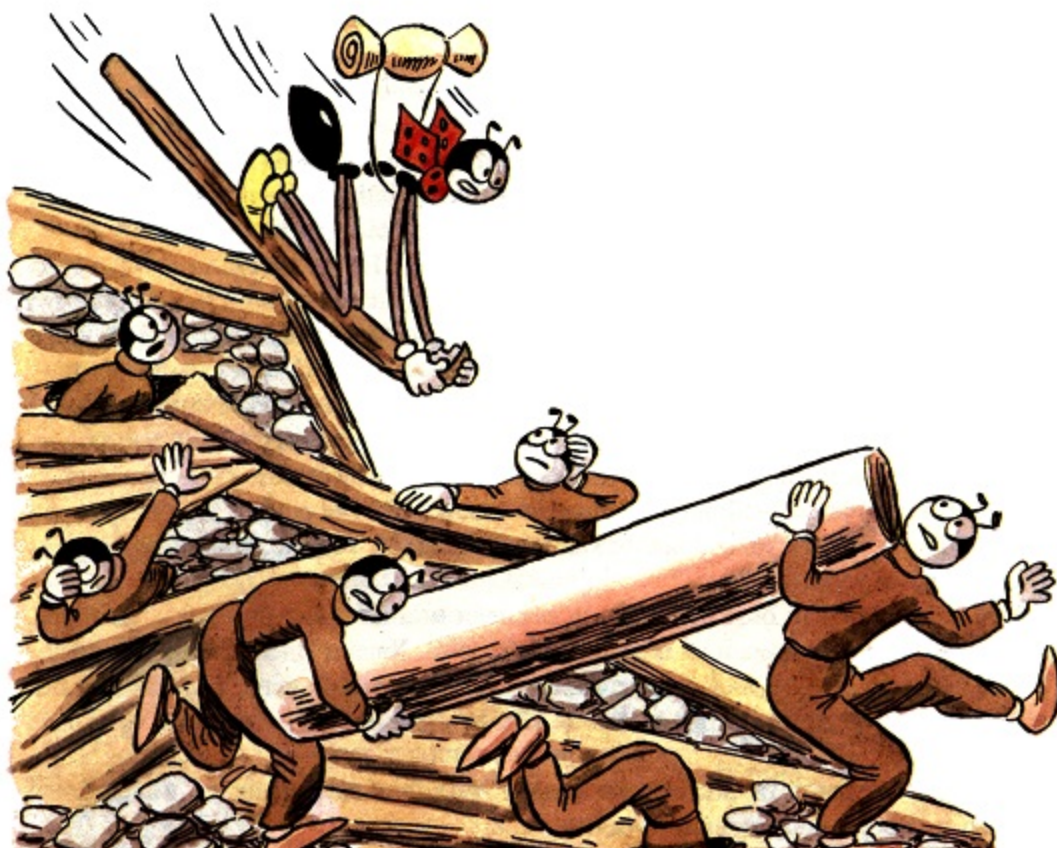
Изведнъж се чу такъв вик, че чак боровите иглички по мравуняка започнаха да се свличат: „Писта-а-а-а!“

Момчето бързо се заглежда на всички посоки — кой ли вика така, но нийде никой не се виждаше. И отново: „Писта-а-а-а, писта-а-а-а!“ — та чак боровите иглички по мравуняка се свличаха.

Какво става? Сигурно някой тича по пътеката? Или в гората? Момчето се изправи и се огледа на всички страни. Но щом то се изправи, викът прозвуча съвсем тихичко: „Писта-а-а-а!“

Ама да — викът идваше от мравуняка! Наистина оттам. На върха на купчината стоеше една мравка с кърпа около врата и с малка раница на гърба. В ръката си държеше борова игличка, която блестеше като огледало — толкова беше гладка — и викаше колкото сила има: „Писта-а-а-а, пази се от пътя, писта-а-а-а!“

Преди някой да се усети, мравката седна на боровата игличка и фю-ю-ю — спусна се с нея надолу като с шейна.

И както летеше, наред пътя ѝ се изпречиха някакви дърводелци, които носеха към мравуняка една греди. Мравката-юначага се блъсна в тях, гредата падна, а след нея — и дърводелците. Но нашият юначага хич не се смути, метна се отново на боровата игличка и фю-ю-ю — спусна се със своята странна шейна чак до долу. Да знаете колко умело вземаше завоите!

Може ли да се сетите кой беше това? Ама разбира се! Кой друг, ако не Фердо Мравката!

„Ах, каква чудесна мравка! — извика Момчето, като пляскаше възторжено с ръце. — Ще си я занеса у дома!“

Гребна мравката с два пръста и я пхна внимателно в една празна кибритена кутия. „Ще я занеса при играчките си; ще ѝ направя хубава кошарка и ще я дресирам!“

Как можа да му хрумне на момчето такова нещо! Но да не смятате, че с това неговите хрумвания се изчерпаха! Чуйте, какво още

измисли то! „Ще водя мравката в училище и там тя ще се пързала по чина. Ще учи заедно с мен, а може дори и да ми подсказва.“

Пакостник! Учителят сигурно няма да позволи такова нещо! Но какво може да направи учителят, когато той дори няма да види мравката! „Ще ѝ построя от картонена кутия малка къщичка и ще нося къщичката на рамото си“ — измисляше по-нататък момчето. — Приятелите ще ми викат: „Ей, на рамото ти има някаква кутийка!“ Аз ще им отговарям: „Каква ти кутийка, това е дресирана мравка! Всички ще се чудят и маят!“

Кой знае какво ли още щеше да си измисли момчето, ако изведнъж не видя, че вече е близко до дома и че в градината Славчо, Хана и Зденек си делят нещо. Нещо червено. Ягоди, цяло гърне с ягоди! Дадоха му и на него, и казаха, че ако иска, може утре да иде с тях за ягоди. Ще ги води Аничка Латалова, а тя знае къде растат.

Едва когато изяде и последната ягодка, момчето си спомни за вълшебната мравка и отвори кибритената кутия.

Но Фердо Мравката го нямаше.

КАК ФЕРДО НЯМАШЕ ЧАДЪР И КАК Г-Н ОХЛЮВА СЕ ЯДОСА

Защо пък трябва да остане в кутията? За какво? Вие не познавате Фердо Мравката. През целия път той търсеше начин да се измъкне от кутията. Успя незабелязано да изпълзи едва в началото на градината. Щом скочи на земята, хукна да бяга, където му очи видят. Не се оглеждаше нито наляво, нито надясно, а само тичаше, та чак малката раница на гърба му подскачаше.

Но изведнъж — цап, цап! Фердо се стресна. Около него започнаха да падат едри дъждовни капки. Щом паднеше на земята всяка капка пръскаше наоколо като фонтан.

Заваля проливен дъжд.

Цап! И Фердо се просна на земята. Ама че капка! Зарита с крака във въздуха като плюеше вода. Но едва успя да стане — цап! Нова капка го цапна по гърба така, че направи две кълба напред.

След всички тези перипетии, целият вцепенен, Фердо седна и си потърка очите. Но изведнъж видя пред себе си къщичка. На табелката пишеше името на стопанина ѝ: „Г-н Охлюв“.

„Чудесно — каза си Фердо. — Тук ще се скрия. Вярвам, че стопанинът ще ме приеме.“ След което почука лекичко на вратата с едното си пръстче, но никой не отвори. Тогава почука с две пръстчета, но пак никой не отваряше. Почука с всички пръсти и започна да се моли: „Мили господине, отворете, навън много вали!“ Но пак никой не му отвори.

„Стопанинът сигурно е заспал. Ще трябва да го събудя — реши накрая Фердо и започна да удря по вратата с юмруци. — Мили господине, мили господине!“ — викаше той и думкаше по вратата така, че тя прасчеше. Дано сега се отвори.

Да бяхте обаче видели какво стана! Къщичката отпред се надигна и отдолу се подаде рогата охлювска глава. „Хулиган такъв, тропач! — заръмжа главата. — Разбойник такъв, ти мокро чудовище, ти черно чучуло! Махай се оттук или ще викам за помощ! Как се осмеляваш да нападаш чужда къща!“ — караше се Охлювът и плюваше наоколо.

Тъкмо се канеше да каже на мравката: „Ти мръсен грознико!“ — но едва успя да отвори уста, в нея падна една голяма дъждовна капка и той се задави, скри глава в къщичката и вече не се показва.

Фердо остана да стои пред охлювската къщичка като мокра кокошка. Водата течеше във вратлето му, в обувките, в раничката, а по краката му се стичаха капки дъжд, сякаш си играеха на гоненица. „Някой ден ще те науча аз теб!“ — заклани се той на Охлюва и реши да си продължи по пътя. Изведнъж видя, че две тревички по-нататъка, под едно камъче, има пролука. Сякаш приготвена нарочно за мокрия мравчо. Не се колеба дълго и бързо се вмъкна вътре. Наистина, там беше тъмно, но затова пък сухо и топло.

Фердо опря глава на раничката си и цяла нощ спа като къпан.

**КАК ОХЛЮВЪТ СЕ ЯДОСА ОЩЕ ПОВЕЧЕ И
БРЪМБАРЪТ СКОК-ПОДСКОК ИЗВИКА СЛЕД НЕГО:
„ЗАЩО БЯГАШ, ЧИЧКО?“**

Колко беше изненадан Фердо, когато се събуди! Взе да опипва около себе си всичко и не можеше да разбере къде се намира. Когато подаде глава навън, вече беше ясен, слънчев ден. Щурчетата свирукаха, прехвърчаха сини и зелени мушички, красиви бръмбарчета танцуваха, цветята се смееха, а точно пред камъка блестеше на слънцето къщичката на Охлюва. Охлювът още спеше и хъркаше така, че чак стъклата на прозорците му звънтяха.

Очите на Фердо светнаха от радост. „Сега ще го науча!“ — каза си той. Извика паяка, който бе прострял на съседния храст паяжината си, пошепна му нещо и след малко прочутият майстор въжар донесе дебели въжета. „Стигат ли?“ — попита той. „Стигат“ — отговори Фердо, взе въжетата и бързо завърза Охлюва за един шипков храст да не избяга.

А след това — хоп — разтвори раничката си, извади секира и трионче, чук и пирони. Строителен материал наоколо имаше достатъчно. Взе една тревичка, въртя я, въртя я, въртя я — и колелото

беше готово. Взе втора, сука я, сука я, сука я — и второто колело беше готово.

Но защо му са тези колела? За какво друго, ако не за файтонче? Намери половин черупка от лешник — в нея ще седи, само да си направи удобна седалка от мъх. Отдолу проби с трън от шипката дупки и прикачи колелата. Проби две дупки отпред и прикачи там теглича. Впрегна охлюва в колата, сякаш беше някакъв кон. След това си направи камшик, отвърза въжетата от шипката, натовари раничката и шибна охлюва с камшика. Фердо свърши цялата работа толкова бързо, че дори пчела не би сколасала да види всяко негово движение. А пчелите, ако не знаете, имат от двете си страни по сто очи!

Какъв цирк започна! Охлювът се събуди и не разбра какво става; показва си главата, но не виждаше зад себе си. Кой го удря по черупката? Въртеше се, опитваше се да хване злосторника. Но не можеше. Ами сега, какво да прави? Да избяга! И побягна. Но нали знаете как тича охлюв. А Фердо го шибаше ли, шибаше с камшика!

От всички краища се струпаха бръмбари и буболечки. Дотърчаха малките лисяди, притичаха калинки, от тревата надникна бръмбарът-ковач, а от синора се спусна със своите обувки-бързоходки красавецът Скок-Подскок.

Целият бръмбарски свят се смееше с всичка сила. „Ама че смехория, гледайте! Охлювът се прави на трактор! А тази мравка как се перчи в колата!“

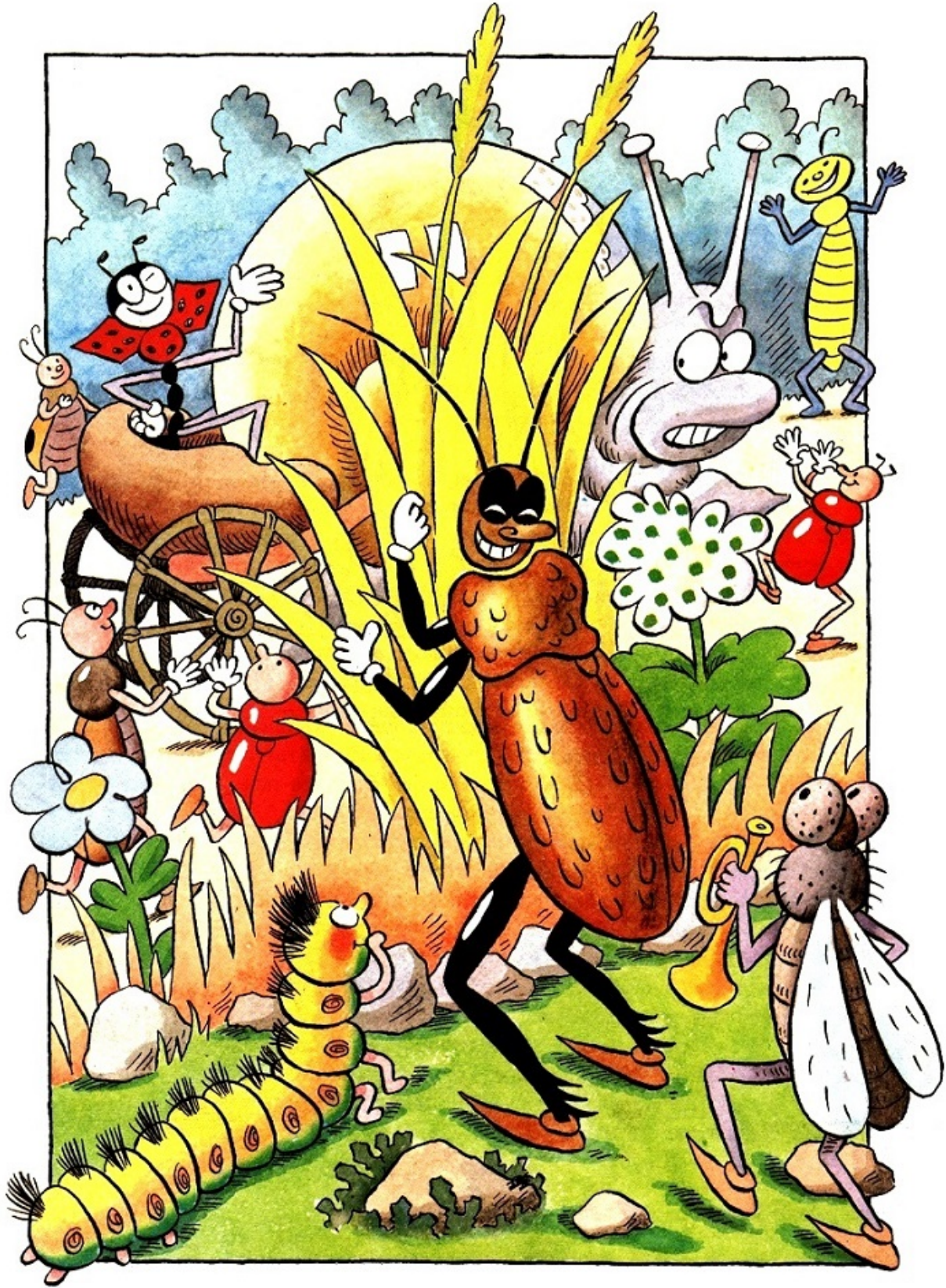

А в колата Фердо наистина се перчеше и правеше разни маймуджулци на бръмбарчетата. Калинките викаха на останалите буболечки да се покатерят по стеблата, че отгоре се вижда по-добре.

Бръмбърът-ковач правеше пред охлюва кълба напред, а Скок-Подскок припикаше край него и все го питаше: „Защо бягаш, чичко, ще се изпотиш, дори и аз не мога да те стигна!“

Но всичко това нямаше да бъде толкова смешно, ако не беше старият хитър присмехулно — бръмбарът-бегач. Щом забеляза охлюва, той се засмя под мустак, плесна с ръце и извика зеления скакалец, сивия стършел, два комара и търтея да посвирят малко на тая веселба.

Скакалецът беше винаги готов за всякакви шеги. Застана отпред с цигулката, зад него двата комара с кларинети, след това стършелът с тромпет и търтеят с барабан — и започнаха: „Бум, бум, бум-бум-бум, тра-тара-ра-трам-тара, тра-тара-та-трам-та-ра-ра...“ — та поляната ехтеше.

Разбира се, всички бръмбари и мушички се струпаха пред музиката и започнаха да маршируват в такт. Хич дори не питайте как се ядоса охлювът. Движеше се през гори и планини със скоростта на охлювски бърз влак и накрая успя да се покатери чак на върха на синора, до една купчина камъни. Това беше съвсем обикновена купчина камъни, но на Фердо мястото му хареса. Огледа се наляво, надясно, след това внимателно си взе раничката и изскочи от колата толкова тихичко, че никой не го забеляза.

Изпрати на охлюва въздушна целувка: „Благодаря ви, господин Охлюв, че ме докарахте чак до тука!“ Но ядосаният охлюв нито чуваше, нито виждаше, а препускаше все напред. Останалите бръмбари и мушички весело маршируваха пред музиката. Казват, че стигнали чак до езерото, но не знам със сигурност.

КАКВО Й СЕ ЩЕШЕ НА КАЛИНКА-МАЛИНКА, НО ЧАК СЛЕД КАТО ПОПИТА МАЙКА СИ

И докато денят и нощта се претъркулиха, на синора, до купчинката камъни, вече се кипреше спретната къщурка. Основата ѝ беше иззидана от пясък, слепен с мазилка, която Мравчо беше забъркал от слюнките на охлюва. В ъглите стърчаха греди от клончета, стените бяха изплетени от трева, а покривът — от парченца кора. Единият комин беше от кухо стъбло на жълтурче, а до него стърчеше още един — тухлен. А на вратата се четеше надпис: „Фердо Мравката — майстор по всичко“ — до вратата пейчица, а на пейчицата седи Фердо и доволно върти палци като вятърна мелница.

А какво друго да прави? Да плаче и да се вайка, че се е загубил от мравуняка? Никога! По-добре сам да си опита щастието в живота!

И както въртеше палци, изведнъж чу, че нещо забръмча зад него. После нещото кацна на един камък, прибра си крилцата под мишнички и започна да си оправя рокличката. Това беше госпожица Калинка-Малинка. Гледаше разсеяно — правеше се, че не забелязва Мравчо и изчакваше той да дойде при нея.

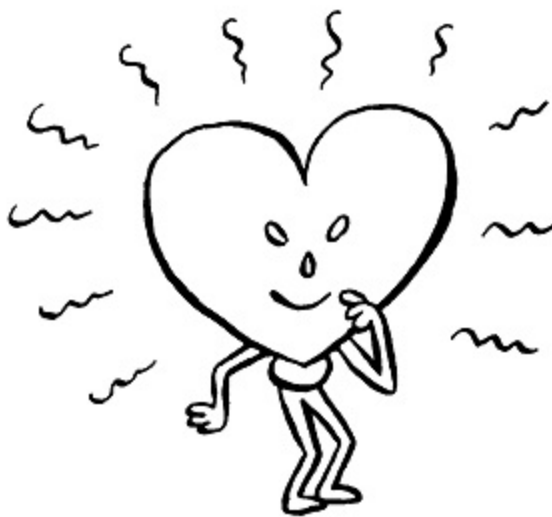
„Вие ли сте онзи господин — неочаквано започна тя, — който вчера се разхождаше с файтон!“ Извади огледалце и заоправя буклите на челото си.

„Да, това бях аз, хареса ли ви файтонът?“ — запита Фердо. Калинка много му харесваше.

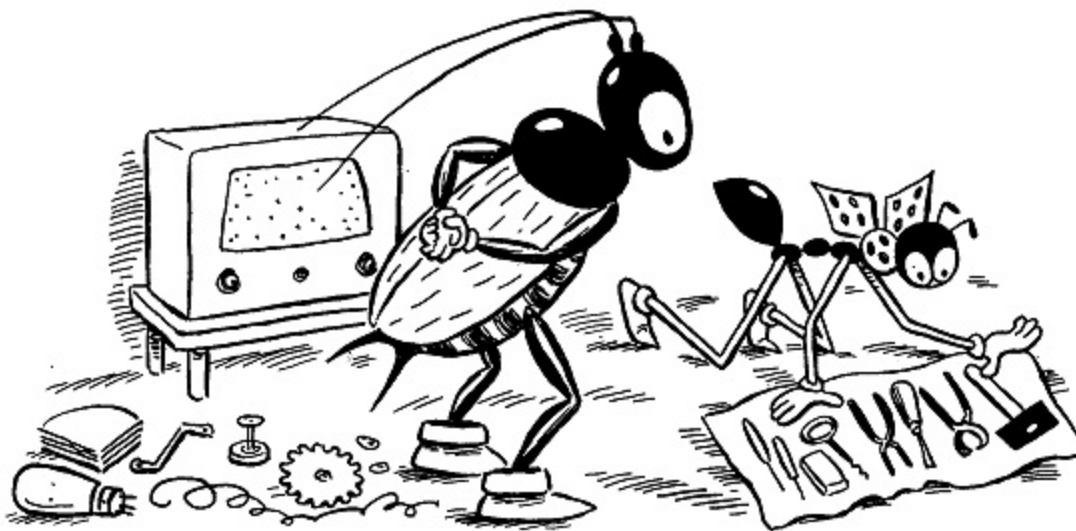
„И още как! Толкова ми се иска да имам такава каляска! — въздъхна мечтателно Калинка. — Но не с охлюв, като вашия“ — побърза да подчертае и допълни тя.

„А, този охлюв го впрегнах ей така! — заобяснява Фердо. — Ей така, на шега! Ако желаете да се повозите, ще трябва да намеря конче. Да речем, един зелен скакалец-жребец. Кафявите, да ви кажа, са много буйни. Ако искате, ще ви обузда един такъв скакалец-жребец!“ — възторжено си предложи услугите Фердо.

„Ще попитам мама“ — каза Калинка. И изведнъж, сякаш нищо не се бе случило, разпери крилца и фър-р-р — отлетя! Фердо дълго гледа след нея, докато тя се скри в далечината. Калинка много му харесваше!

КАК НА ЩУРЕЦА НЕ МУ СВИРЕШЕ РАДИОТО И КАК Г-ЖА ВОНЕЩИЦА СЕ ПРИТЕСНЯВАШЕ

„Ще трябва да се поогледам кои са ми съседите“ — каза си нашият герой и тръгна надолу по синора. След малко стигна до една дупка в земята. Някаква странна дупка. Всяка секунда от нея излизаше нещо черно, изръмжаваше и пак изчезваше.

Това беше щурецът, дългите му мустаци стърчаха наежени, а от очите му изскачаха мълнии. „Добро утро, господин съседе!“ — започна Мравчо.

„Ехм!“ — претупа поздрава щурецът и пак се навря в дупката с ръмжене. Но след малко изглежда поразмисли, рязко измъкна глава навън и попита Фердо: „А вие, всъщност, кой сте?“

Фердо се изпъна като свещ, застана мирно и гордо зарапортува: „Аз съм Фердо Мравката, майстор по всичко, всичко поправам, всичко доставям, всичко строя...“

„А радио можете ли да поправите?“ — прекъсна го щурецът.

„И още как!“ — радостно извика Фердо.

— „Ние в мравуняка си имаме на всеки етаж по едно радио.“

„Тогава заповядайте! — покани го щурецът. — Вчера оттук минаха някакви циркаджии, един фукльо впрегнал Охлюва да го вози и мисля, че са ми счупили антената.“

Мравчо не смееше да шукне. Само това оставаше — да си признае, че фукльото е той. Изтича до дома си и веднага се върна с раничката. Наистина. Антената беше пречупена, заземяването изтръгнато, а в жиците се беше заплела някаква съвсем чужда вълна, която изобщо не беше за радиото на щуреца.

Мравчо запретна ръкави. На Щуреца му се зави свят да го гледа как бързо тича нагоре-надолу. Тук чукне, там затегне нещо с клещите, и изведнъж скочи на земята: „Господин Щурчо, всичко е наред!“

И наистина радиото беше готово. Щурецът само завъртя копчето и хвана Братислава. Завъртя го по-нататък — и хвана Кошице. Завъртя още малко — и хвана Рим.

След това завъртя още по-нататък, там на скалата не беше написано нищо, но зазвуча такава вълшебна музика, каквато дотогава никой на синора не беше чувал.

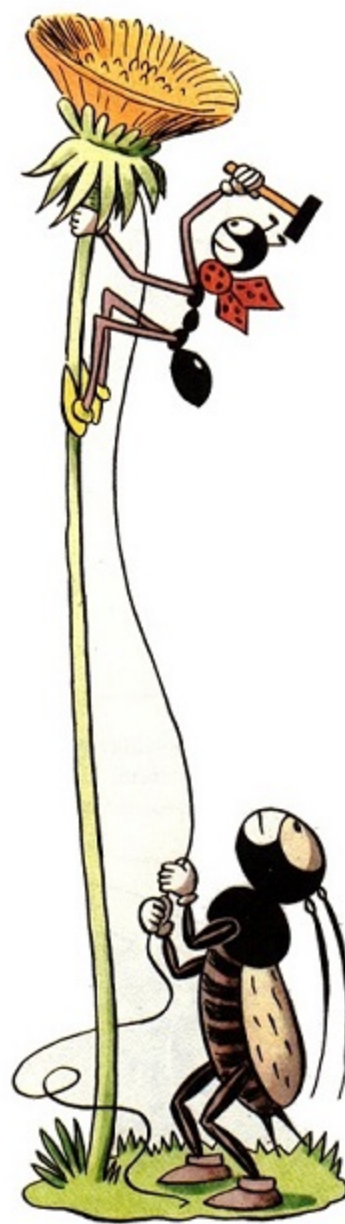
Щурецът блажено се разположи до вратата и заслуша чудните звуци.

Една пеперуда прелетя оттам и си каза: „Що за музика е това? Би трябвало да я знам!“

От камънака дотича гущерът и си помисли: „Този Щурчо днес така хубаво свири!“ През тревата, към дупката пропълзя вонещицата г-жа Червендалка, но нищо не каза, само слушаше със затаен дъх.

„Ало, ало — чу се изведнъж от говорителя, — тук радио Стратосфера. Току-що чухте изпълнение на Златните щурци. Следва петминутна пауза.“

„Господин Щурчо, как така днес радиото ви свири толкова хубаво?“ — учуди се вонещицата. Щурецът се наду от гордост и посочи Мравчо: „Ето го майстора. Всичко умее, всичко поправя, всичко доставя, всичко строи...“ Мравчо засия от щастие и отново застана мирно.

Вонещицата не каза нищо, само погледна Фердо с очи, пълни с надежда. Личеше, че много ѝ се иска да му каже нещо. Какво ли таеше?

Не се бойте, тя ще му го каже! Ще видите.

ЗА БРЪМБАРА ТОРБАЛАН И ЗА ТОВА КАК СЕ ХВЪРЛЯ ЛАСО

На другия ден над Фердовата къщурка кръжеше Калинка. Завъртя се няколко пъти наоколо, дори по едно време сякаш се наклони да кацне на земята, но не кацна. Не каза нито „а“, нито „б“ и пак отлетя.

„Сигурно вече е попитала майка си! — предположи Фердо. — А сега, може би, дойде да види дали съм ѝ хванал жребец. Хайде, бързо на работа!“

Пъргаво скочи — ще си направи ласо, за да хване за Калинка някое хубаво жребце. Взе едно дълго въже от паяжинени влакна, направи накрая голяма примка, но изведнъж се сепна:

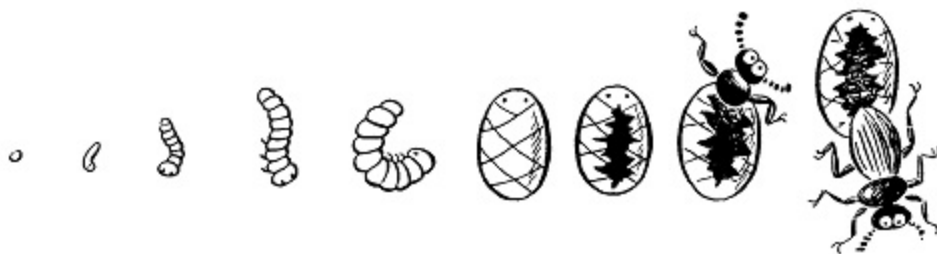
„Как всъщност се хвърля ласо? Трябва най-напред да опитам!“ И завъртя ласото над главата си. Въжето направи осморка във въздуха и се изви като змия, но накрая, когато Фердо го хвърли напред, така се омота около една лайкучка, че изобщо не можеше да се размотае.

Точно в този момент се появи бръмбарът Торбалан. Не знаете ли кой е бръмбарът Торбалан? Ами един такъв странен бръмбар. Къде живее, не мога да ви кажа, но всеки го познава, защото бръмбарът Торбалан знаеше толкова много неща, а и умееше добре да разказва.

Когато бръмбарът Торбалан беше още червейче...

Как, ами вие не знаете ли, че бръмбарчето най-напред е червейче, а чак след това бръмбар? Аха-а-а! Тогава ще трябва първо да ви обясня.

Когато иска да има деца, госпожа Бръмбарова снася едни съвсем мънички, мъ-ъ-ънички яйчица. Те са толкова миниатюрни, че ако от тях се родят веднага бръмбарчета, ще бъдат толкова микроскопични, че изобщо няма да се виждат. Никой не би им обърнал внимание.

А така не бива! Затова най-напред от яйчицата се раждат червейчета, тези червейчета ядат около себе си каквото им попадне. Растат, растат и все ядат, докато станат много големи и дебели. След това се забулват едни в дебела обвивка, а други пък в меко пухено юрганче и заспиват.

Спят, спят, спят, а като се събудят, пук — обвивката или юрганчето се пуква и от нея излиза красив, голям и силен бръмбар и веднага литва по света.

Всъщност това става по същия начин, както с гъсеницата и пеперудата!

А историята с бръмбара Торбалан беше следната: неговата майка снесла своите яйца на едно дърво. И какво мислите, станало — на другия ден дошли дървари и отсекли дървото. В дъскорезницата от него нарязали дъски, които закарали на дърводелците. Те ги рендосали, заковали ги една за друга — и тъкмо онова парче дърво с бръмбарските яйца било заковано на парапета на новото кино „Просвета“.

И какво станало след това! От едно яйчице се излюпило малко червейче — то се нарича ларва. Тази ларва дъвче, храни се от дървото, в което се е излюпила, и изведнъж главата ѝ се показва навън.

И какво да види? Голям, тъмен салон, само на края му осветен екран, а по екрана в момента подскача едно смешно човече. Долу в салона всички се смеят, та се превиват от смях. Какво ли дават?

Ясно е, че Чарли Чаплин.

На червейчето много му харесало. Затова винаги, когато започвала прожекция, то прогризвало дъската толкова пъти, колкото го давали. Затова не се чудете, че научило всичко наизуст.

Когато му дошло времето за големия сън, забулило се в пухеното юрганче и спало, докато юрганчето се пукнало. От него обаче излезнало не червейче, а бръмбарът Торбалан. Разперил крила и фъ-

ър-р-р-р — излетял в полето. А там по цял ден нищо друго не правеше, а все разправяше какво е видял в киното.

Този именно бръмбар Торбалан дойде при Фердо, когато Фердо се опитваше да измъкне замотаното около лайката въже.

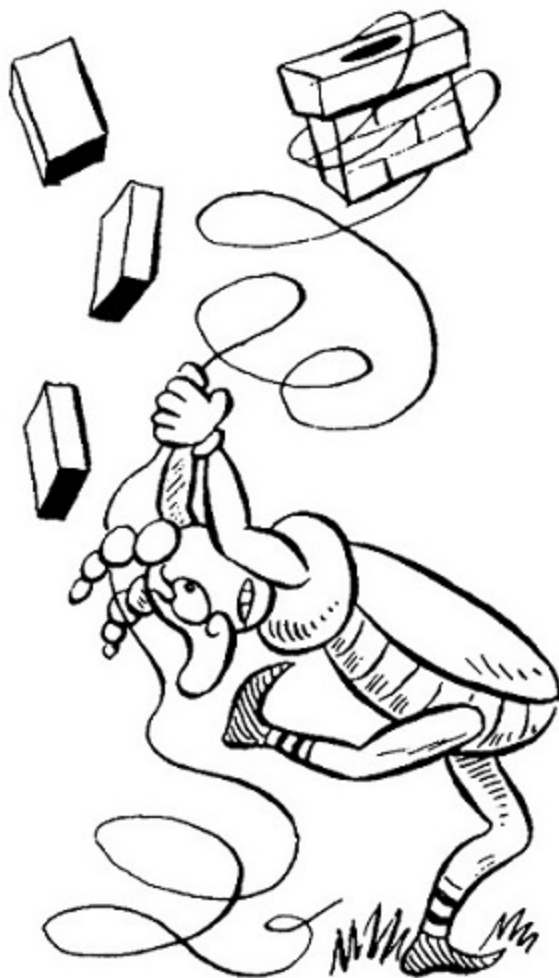
„Какво правите? — попита Торбалан. — Да не би да пускате хвърчило?“

„Ами, хвърчило! — отговори му Фердо. — Уча се да хвърлям ласо.“ И леко се изчерви.

О, само да бяхте видели Торбалан! „Ласо! Ласо! Човече, значи вие не умеете да хвърляте ласо и искате да се научите, така ли? Охо, аз съм виждал в киното каубои как хващат диви коне. Погледнете, така става тази работа!“

Бръмбарът Торбалан се изправи на пръсти като балерина. „Най-напред ласото се завърта — обясняваше той и започна да маха наоколо с ръка, сякаш пъдеше мухи, — а след това се хвърля сърчно.“

Подскочи, сякаш наистина хвърляше нещо, но в този момент ръцете и краката му се преплетоха и той се просна — колкото висок, толкова широк, в тревата.

„Пардон, пардон! — извини се Торбалан. — Ще ви покажа точно как се хвърля ласо, но ми трябва въже!“ Размотаха въжето от лайката, Торбалан направи примка на края му и го завъртя.

„Внимание, сега ще го хвърля!“ Хвърли, въжето полетя, единият му край закачи Фердо, другият — бръмбара Торбалан и изведнъж и двамата се замотаха на кълбо. Торбалан седеше на главата на Фердо, краката на Фердо пък бяха на неговите рамена. Торбалан извика: „Пардон, пардон, трябва да направя още един опит!“ Накара Фердо да застане малко по-настрани, размота ласото, отново го завъртя над главата си. Ласото направи наистина чудесна примка и Торбалан извика: „Виждате ли онзи кол ей там? Сега ще го хвана!“ И хвърли.

Ласото изсвири, изхвърча силно, но вместо напред, полетя назад. Закачи се за тухления комин на Фердовата къщичка и когато бръмбарът Торбалан го дръпна, коминът полетя надолу. Счупи стълбата за тавана, а на земята строши и едно гърне с ягоди.

„Пардон, пардон! — извика Торбалан. — Трябва да се опитам още веднъж! Сега вече знам точно как трябва да се завърти.“

При това той така сръчно изгърси от ласото остатъците от комина, че успя да счупи и един буркан с яйца от пеперуда, подир, което завъртя въжето още веднъж. „Погледнете как ще хвана една маргаритка!“

Ласото се завъртя, засъска и засвири, бръмбарът извика с всичка сила: „Хо-о-оп!“ — и го изхвърли високо във въздуха.

Но не щеш ли — тъкмо в това време оттам прелиташе едно водно конче. То бодна главата си в примката, тя се затегне около врата

му и щом въжето се изпъна, събори брѣмбара Торбалан на земята. Водното конче го потѣтри след себе си през треви и камъни.

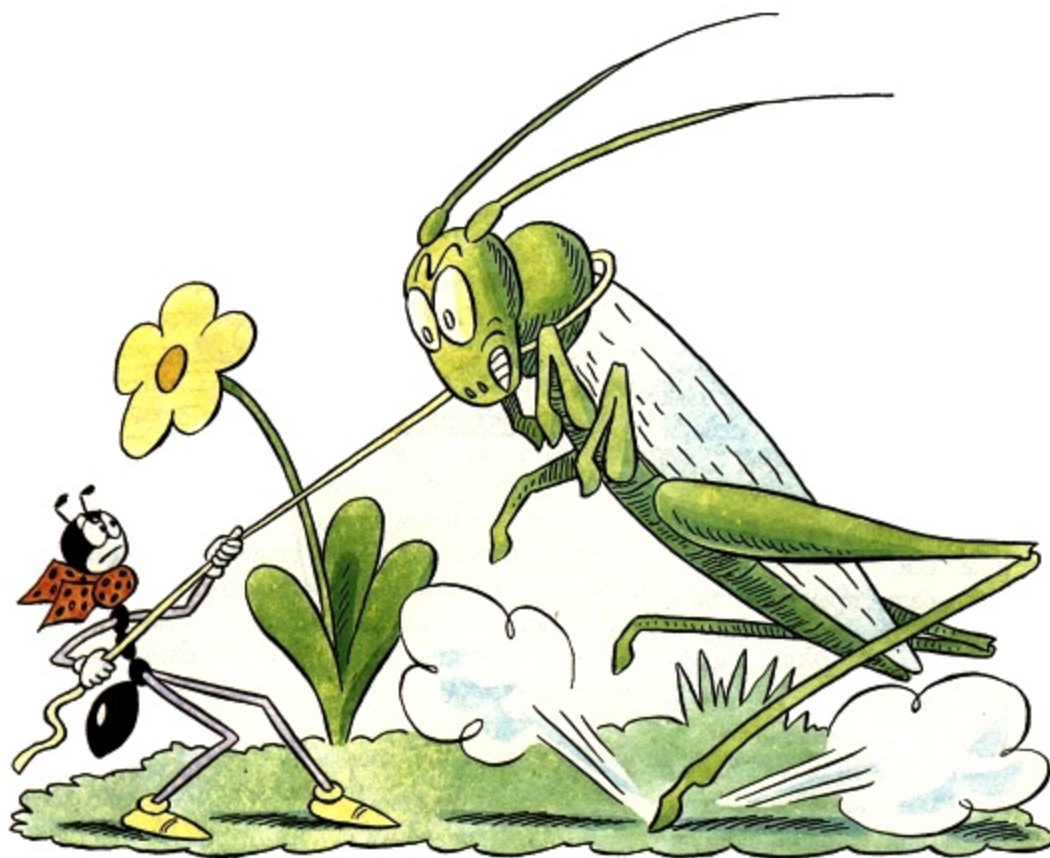

Торбалан крещеше с цяло гърло: „Пардон, пардон!“ Но водното конче не го чуваше и го влачеше все по-надалеч и по-надалеч.

„Аха, значи така се лови с ласо!“ — каза си Фердо.

Веднага си направи ново ласо и до вечерта си хвана един млад скакалец-жеребец.

КАК СЕ ОБУЗДАВА ДИВ КОН, ЗА ДА ВИ СЛУША

Това беше един чудесен зелен скакалец-жеребец, с дълги пипала, очите му буйно светеха и играеха и той риташе на всички посоки. Фердо го завърза за дръвника и цяла нощ му строи специален обор.

Сутринта, макар че цяла нощ не бе мигнал, отиде веднага да донесе храна на жребеца. Върна се с такъв голям кош на гърба, че чак се бе огънал под тежестта му. Щом го забеляза, жребецът започна отново да рита. Но като видя, че Фердо му носи храна, весело заскрибуца с крака по крилата си. И Фердо започна да го храни до насита и след всяко хранене го милваше нежно. Ах, да знаете, колко нещо изяжда един такъв скакалец-жеребец! На Фердо крака не му останаха да тича. Но тичането не бе напразно.

Скоро забеляза, че кончето от ден на ден проявява все по-голямо доверие към него. Вече му позволяваше да го погали не само по гърба, но и по главата, а след това дори нямаше нищо против, когато Фердо му сложи юлар.

Веднъж Фердо дори се осмели да изведе жребеца на разходка. Кончето подскачаше, краката му играеха като опънати струни и много му се искаше да запрепуска.

Но се страхуваше от всичко. Види лъскаво камъче, стресне се. Види бяло листенце от маргаритка, изплаши се. Забележи малка теменужка, рипне, а когато срещу него иззад едно листенце люцерна изскочи някакво същество, едва не примря от страх.

Но имаше от какво да се изплаши. Непознатият пътник беше потънал в прах, главата му бе омотана в бинт, ръката му — привързана за врата и той се подпираше с патерица. Като видя как стресна кончето, непознатият прошепна виновно:

„Пардон, пардон!“

Кой, мислите, беше това? Бръмбарът Торбалан. Връщаше се от далечните земи, където преди една седмица го отвлече с ласото водното конче. Ох, как се изпопреби горкият по време на това пътешествие!

Но щом разбра, че пред него стои Фердо Мравката, веднага се втурна към жребчето. „Вие искате да обяздите това жребче, нали? О, аз ще ви помогна! Виждам съм на кино как се обяздва кон.“ И докато Фердо се усети, бръмбарът Торбалан захвърли патерицата си и хоп — скочи на кончето.

Но едва усетил на гърба си необикновения товар, скакалецът-жребец рязко се изправи на задните си крака и с голям скок прескочи целия синор. В ръката на Фердо остана само юздата, а след малко при него допълзя куцащият бръмбар Торбалан, който, разбира се, беше паднал от кончето.

„Момент, момент — извика той, — стана грешка, жребецът не ме разбра добре, аз отново ще ви покажа как се язди кон.“ Но скакалецът-жребец сякаш потъна в земята. Изчезна.

Фердо беше съсипан. Мълчаливо погледна Торбалан и си тръгна за дома. Очите му се напълниха със сълзи, а в къщичката си толкова плака, че чак заспа от умора.

Когато на другата сутрин се събуди, скакалецът-жребец стоеше пред къщичката и весело скрибуцаше. Фердо извика: „Милото ми конче!“ и се хвърли на врата му.

КАК КАЛИНКАТА ВСЕ СЕ СМЕЕШЕ И ДОРИ НЕ ПОГЛЕДНА ФЕРДО

Е, сега работата беше по-друга. Щом Фердо видя, че кончето го обича, започна да го впряга и да го учи да тегли файтона. Ах, каква красива гледка!

Фердо държеше юздите като някакъв принц, а жребецът тичаше като на конни състезания. Естествено, всички малки бръмбарчета, кой от, където можеше, скачаха отзад на колата, така че Фердо да не ги види. Фердо ги виждаше, но не казваше нищо.

Нека се повозят, мислеше си той, само да не паднат под колелата. И бръмбарчетата се возеха и нито едно не падна.

Както Фердо си се разхождаше с файтона изведнъж нещо над него изхвърча, завъртя се, кацна на един камък, подви под мишнички крилца и започна да си пригладжа рокличката.

Това беше Калинка-Малинка. Мравчо кара покрай камъка, право към нея, поглежда я, а Калинка — нищо, само се киска.

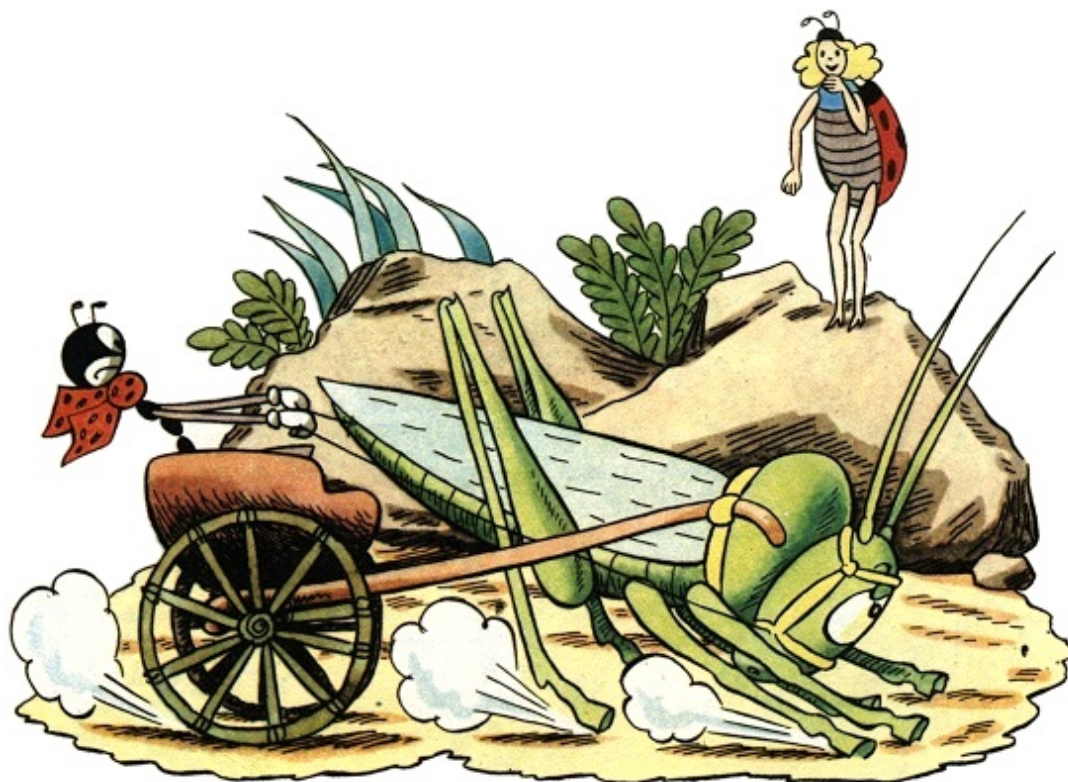

Накрая Фердо се осмели: „Е, какво, питахте ли майка си?“ А тя мълчи. Само се киска: „Хи-хи-хи-хи!“ Фердо я попита още веднъж, а тя пак — „хи-хи-хи-хи“.

Фердо опъна юздите и спря кончето така, че чак краката му се забиха в земята. „Е, ще се качите ли?“ — попита той. А Калинката пак: „Хи-хи-хи-хи!“ Но въпреки това скочи от камъка. „Е, хайде!“ — каза Фердо, подаде ѝ ръка и ѝ помогна да се качи на капрата. Но тя пак не каза нищо, само се кискаше. Фердо плясна с камшика, кончето се изправи на задните си крака и се впусна да бяга. Ех, че красива езда!

„Опитайте сега сама да покарате!“ — каза Фердо и подаде юздата на Калинка. Тя отначало малко се страхуваше, очите ѝ се изпулиха. Но като видя, че жребецът разбира всяко движение на юздата, престана да се бои и весело удряше с камшика.

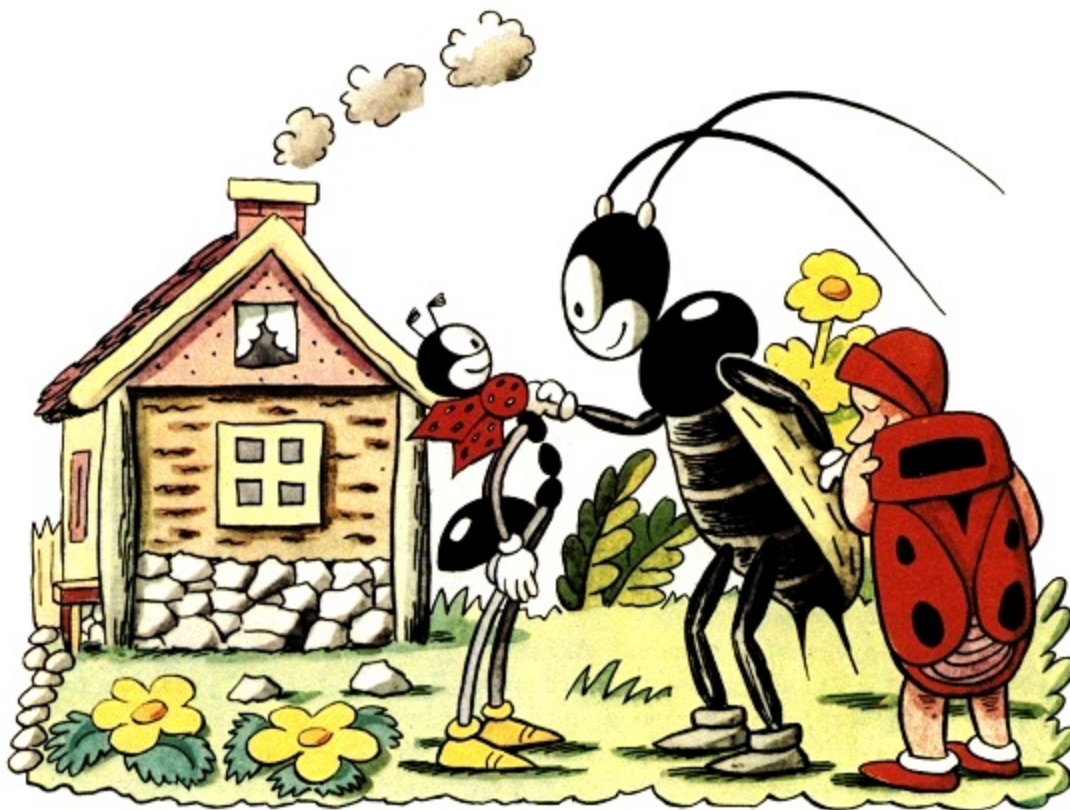

Когато спряха до камъка, Фердо скочи от колата и тържествено заяви: „Калинке, този файтон и този кон са ваши. Искате ли ги?“

А какво смятате, че му отговори Калинка? Нищо, само се изсмя: „Хи-хи-хи-хи!“ — и удари скакалеца-жребец с камшика. Дори не погледна към Мравчо и изчезна с файтона.

Фердо стоеше и чакаше. Мислеше, че Калинка ще се върне, ще скочи от колата и ще извика: „Мили мой, добричък Фердо, толкова те обичам!“ — и нежно ще го целуне. Или поне ще дойде и ще го погледне мило. Но Калинка не дойде.

НАЙ-ХУБАВИТЕ ЗАЛЪГАЛКИ ЗА МАЛКИ ДЕЦА

Фердо отново се прибра тъжен у дома, отново заспа със сълзи на очи; но на другия ден видя пред вратата не кончето, а господин Щуреца, който хлопаше по нея с все сила. Не беше сам. Беше довел със себе си госпожа вонещица Червендалка.

Горката цялата пламтеше от срам, но щурецът все я подтикваше: „Е, де, лельо, не се притеснявай!“

И рече на Мравчо: „Ставай, майсторе! Нося ти работа, ама трябва да позапретнеш ръкави!“

Фердо скочи като ужилен и в миг се озова пред вратата. Щурецът го тупна по рамото и веднага започна: „Виж какво, госпожа Червендалка има цял куп дечица, а няма нито грош! Е, де, лельо, не се срамувайте!“

„Та виж какво, господин Фердо, аз плащам!“ — и Щурецът измъкна кесийка с пари.

„Направи за тези пари цял куп играчки и залъгалки за дечицата й. Да имат с какво да си играят!“

„Ти, лельо, тичай да доведеш децата, а ти, Мравчо, се залавяй за работа!“

Щурецът отново тупна Фердо по рамото и си отиде, като си потриваше доволен коремчето. А вонещицата, изчервена от щастие хукна към дома да доведе децата си.

„Господин Мравчо, господин Мравчо!“ — извика неочаквано някой зад оградата. Това беше бръмбарът Торбалан. Вече напълно здрав. Беше дочул разговора и побърза да прескочи оградата.

„Имате ли нужда от помощници? Ах, какви чудни играчки ще станат? Познавам двама бръмбари-ковачи, чудесни майстори. Да ги доведе ли?“ — попита той. Преди Фердо да успее да отговори, двамата ковачи дотичаха и веднага се заловиха за работа, а Торбалан само подскачаше около тях, съветваше ги и им обясняваше какви играчки и залъгалки бил видял в киното.

В това време по синора се тътреше семейството на госпожа Червендалка. Нашир и дълж, докдето бръмбарски поглед стигаше, синорът почервения, сякаш някой го бе полял с кръв.

Всичко живо се разбяга, накъдето види. Събудиха и една нощна пеперуда, която спеше в тревата. Тя изхвърча право нагоре като луда, завъртя се три пъти във въздуха, докато се сблъска над детелината с майския бръмбар и двамата паднаха на земята.

Какво стана с тях, никой не разбра. Когато след месец окосиха детелината, там нямаше нито нощна пеперуда, нито майски бръмбар.

Междувременно Фердо привърши работата. Ако ви кажа, че пред къщичката му имаше цял луна-парк, няма да ми повярвате!

Най-отпред, на едно жълтурче, се въртеше виенско колело със седалки на синджири, до него въртележка с кончета и каляски, които се клатушкаха, а до тях се люлееха лодки.

Около двадесет малки вонещици седяха на люлките, а други двадесет въртяха въртележката. Всичко беше толкова красиво!

Когато децата на люлките се повозиха до насита, размениха се с онези, които въртяха въртележката.

Близко до виенското колело имаше голяма люлка. На един остър камък Фердо беше сложил стъбло трева. На единия му край седяха десет малки вонещици, а на другия — още десет. По средата на стъблото стоеше разкращена вонещица, която държеше две големи сладки питки.

Когато отхапнеше от питката в дясната ръка, тежестта на десния край на стъблото намаляваше, и той се вдигаше нагоре. Когато отхапнеше от питката в лявата си ръка, облекчаваше се тежестта на

левия край и той изхвърчаше нагоре. Така всъщност се люлееше люлката.

Нямате си представа как се блъскаха и натискаха всички малки вонещици да заместят средната вонещица. И имаше защо.

Сладките питки беше купил самият господин Щурчо и те бяха — мням, мням — нещо вълшебно!

Но това не беше всичко! Мравчо и бръмбарите-ковачи донесоха едно вито стъбло грах. Горния му край подпряха с клонче, а долният се изви като тобоган. Прикачиха към него и стълба от грахова шушулка. Малките вонещици се спускаха по стъблото като по истински тобоган.

А под него ковачите поставиха едно цветче от петуния, напълниха го с роса и всяка вонещица, като се плъзнеше по тобогана, падаше в него и цялата се изкъпваше. Ех, че смях и веселба падна!

В луна-парка имаше и автодрум. Е, наистина, автомобилчетата не бяха електрически, всяко едно се буташе от вонещица, но не можете да си представите каква блъсканица беше.

Един бръмбар-ковач вдворяваше ред на автодрума. Беше си завързал широка лента през гърдите, за да го виждат отдалеч. Горкият, остана без душа от тичане!

Едва когато се стъмни, щастливата майка отведе децата си у дома, а Фердо разглоби всички люлки и въртележки, като гредите, стълбите и камъните, които му останаха, прибра под сайванта. Дойде ли някакъв празник, ковачите пак ще ги сглобят.

А за това, което Фердо направи за малките вонещици, се говори до ден-днешен по целия синор, из целия бръмбарски свят.

КАК КОМАРИТЕ РЪКОПЛЯСКАХА НА ФЕРДО И КАК КАЛИНКА-МАЛИНКА СЕ ОБИДИ

„А сега, шефе, ще идем да се изкъпем!“ — каза на другия ден сутринта бръмбарът Торбалан, слизайки от тавана.

„Какво правите там?“ — попита учудено Фердо.

„Спах, господин Мравчо. Снощи не ми се ходеше у дома и легнах да спя на вашия таван.“

И помъкна Фердо към езерото, а по пътя му разказваше за водолази, за подводници, за големи плувни състезания и за всичко, каквото бе видял в киното. Когато обаче стигнаха до езерото, не посмя да влезе във водата. Натопи си само пръстите на единия крак. Затова пък Фердо се затича по едно тръстиково стъбло като по трамплин и хоп! Преметна се три пъти във въздуха и се заби като стрела във водата, та дори капка вода не пръсна след него.

Няколко комара го видяха и започнаха да ръкопляска. Я виж ти, така скачат само жабите или най-добрите състезатели! Защото когато някой не умее да скочи във водата, пръска наоколо като фонтан!

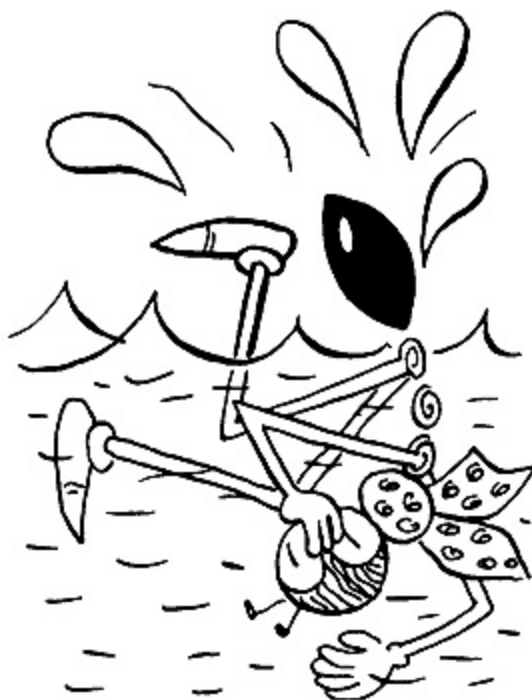
Щом изплува на повърхността, Фердо заплува напред с такова състезателно темпо, че чак вълни се вдигаха след него.

„Я вижте как плува — удивляваше се водното конче, — може и на олимпиада да иде!“

Мравчо се обърна на гръб, пое дълбоко въздух, прибра крака и ръце към тялото си и без да мърда се понесе по вълните.

„Гледайте, не плува, а не потъва!“ — викаха комарите от тръстиката, учудени до немай-къде.

А в това време Фердо си стисна с пръсти носа и направи кълбо напред. Само задничето му стърчеше от водата. „Ха-ха-ха!“ — смееха се комарите и смехът им огласяше простора, а водомерните дотичаха задъхани да видят какво става. Фердо се гмурна под една водомерна и гъди-гъди-гъди — погъделичка я по коремчето. „И-и-и“ — изписка водомерната и отлетя.

Фердо се гмурна под друга и пак: гъди-гъди-гъди, погъделичка я по коремчето. Водомерната не виждаше Фердо под водата; та също се изплаши и избяга.

Ех, че смях падна! Фердо хубаво се изми и изплакна, а като излезе на брега, видя как Торбалан още опитваше водата. Струваше му се много студена. А всъщност разказваше на три комара за Ниагарския водопад — видял го бил на кино и — ако искате да знаете — тяхното езеро не можело изобщо да се сравни с Ниагара.

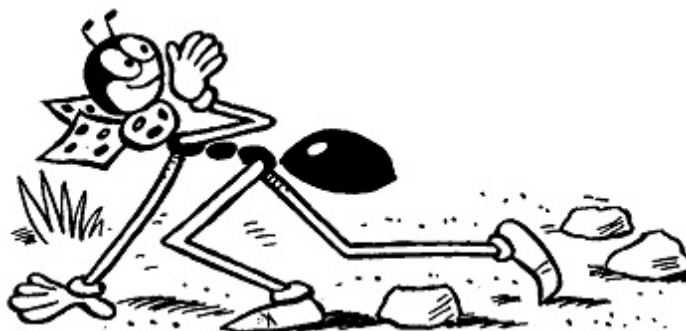
Но изведнъж, какво да види Фердо? Възможно ли е това! Не го ли лъжат очите му? В тревата се мярна червената рокличка на Калинка! Да. Калинка си късаше малки цветенца за букет. Фердо затаи дъх. Ах, как му се искаше да ѝ каже нещо хубаво. Как му се щеше да я изненада приятно. Трябва да измисли нещо интересно. Измисли! Тихичко се приближи зад гърба на Калинка и туп! Тупна я приятелски по гърба, та чак нещо в нея изпука.

Сякаш дяволът му бе пошепнал това хрумване. Калинка така се разнищя и разплака, като че ли някой я дереше. И се нахвърли срещу Фердо. „Отвратително момче, глупак такъв, не мога да те гледам! Махай се оттук!“ — крещеше Калинка, та всички комари, бръмбарчета и водни кончета се стекоха край тях. Дори и бръмбарът Торбалан прекъсна своя разказ и като видя, че Фердо е загазил, бързо изчезна.

Клетият Фердо искаше да утеши Калинка и нежно докосна ръката ѝ. Но тя изпищя като ужилена. „Помощ, помощ, спасете ме!“ Сякаш някой я колеше.

КАК ОХЛЮВА ОСТАНА ДОВОЛЕН, ЧЕ ФЕРДО ГО ГЪДЕЛИЧКА ПО ГЪРБА

Изведнъж към Фердо се спускаха четирима стражари от близката ливада — четирима бръмбари-ухолази. Щом кацнаха на земята, те прибраха дългите си прозрачни крилца в малките торбички на гърбовете си и извадиха от калъфите големи палки. За всеки случай първо понатупаха Фердо и след това изръмжаха:

„Какво става тук?“

„Ах, господа стражари, нападнаха ме!“ — оплака се Калинка. — „Този злосторник най-неочаквано се хвърли върху мен!“ Чувате ли какво приказва пустата му Калинка!?

„Скочи върху мен изотзад и започна да ме бие!“ Божичко, та нали Фердо я тупна само веднъж! „И сигурно щеше да ме пребие, ако добрите съседи комари не бяха долетели на помощ!“ Ама това съвсем не беше истина!

Комарите останаха доволни, че някой ги хвали пред стражарите и се надуха, сякаш бяха спасили сто калинки от явна смърт.

„Ти си едно цвете за мирисане!“ — нахвърлиха се стражарите върху Фердо. „Големи магarii правиш, то по очите ти личи!“

Мравчо гледаше като невинно агънце, но нямаше сили да каже нито дума в своя защита.

„Ще те арестуваме! Ако те оставим, кой знае какви поразии ще направиш!“ Единият стражар извади от чантичката си белезници и ги сложи на ръцете на Фердо. „Веднага го арестувайте!“

„Да, арестувайте го, господа стражари — зарадва се Калинка, — аз ще ви кажа още какво направи.“ Виж ти каква клеветница излезе Калинка!

„Вие сигурно отдавна го търсите! Това е същият онзи, който веднъж беше впрегнал Охлюва във файтон.“ Дяволската Калинка — как можа да го издаде.

„Значи така?“ — ревноха в един глас стражарите срещу Фердо. — „През носа ще ти излезе тази работа! А сега бързо при Охлюва. Сигурно ще се зарадва, че сме те хванали!“ Стражарите разкопчаха торбичките, извадиха от тях дългите си крила, хванаха здраво Фердо под мишници и фър-р-р-р! За миг стигнаха при Охлюва. А той тъкмо се беше запътил към градинаря. Дочул беше, че има хубави салатки и затова така бързаше и се облизваше, та чак човек да го е срам да го погледне.

„Господин Охлюв, господин Охлюв, хванахме го! Открихме го! Бързо отворете да го заключим у вас!“

Охлювът това и чакаше! Удари всичките си спирачки, та чак изскърцаха. „Покажете ми го! — извика той. — Я го виж ти, разбойника!“ — оглеждаше той доволно пленения Фердо.

„Веднага го затворете!“ — и с най-голямо удоволствие побърза да отвори вратата на своята къщичка. Стражарите затвориха Фердо и той започна да рита, да тропа, да блъска вратата, ох, как му се искаше да избяга, но не можеше!

Драска, блъска по стените на затвора, но напразно! А старият охлюв примираше от удоволствие, защото усещаше много приятен гъдел по гърба.

ЗАЩО МНОГОУВАЖАЕМАТА ТЪЖИТЕЛКА ДУХНА ТОЛКОВА ЛЕКО ГЛУХАРЧЕТО

На другия ден изправиха Фердо пред съда. Повлякоха го окован към черупката на една мида. Пред входа ѝ вече чакаше цяла тълпа бръмбарчета. Бутаха се, блъскаха се, повдигаха се на пръсти и викаха: „Ето го! Това е той!“

В мидената черупка вече седяха съдиите, трима бръмбари-носорози, а в ъгъла се свиваха смутени комарите, които бяха извикани за свидетели. До обвинителя гордо се бе разположила Калинка. Всъщност и Охлюва трябваше да бъде там, но той не беше толкова подходящ тъжител като Калинка, а и без друго не би се побрал в мидената черупка.

Щом доведоха Фердо, председателят на съда — най-високият и дългонос бръмбар-носорог — размаха звънеца и когато всичко утихна като пяна, стана и започна:

„Откривам съдебния процес срещу големия престъпник, бандит и негодник Фердо Мравката. Какви са неговите провинения, ще ни каже многоуважаемата госпожица Калинка.“

И многоуважаемата госпожица Калинка, напудрена, изписана и натруфена, започна да разказва как Фердо впрегнал Охлюва и как се возил на него за смях на останалите бръмбари и мушици, как ѝ дал конче с файтон и как кончето избягало, когато тя решила да го набие с камшик... „Позволете ни да попитаме, защо многоуважаемата тъжителка е искала да бие кончето с камшик?“ — осмели се да попита председателят на съда.

„Много ядеше!“ — спокойно отвърна многоуважаемата тъжителка и веднага се оплака: че сега не може да кара файтона и затова, по вина на Фердо, файтонът ѝ пречи на двора. После започна да описва в най-черни краски как Фердо я нападнал на брега на езерото и как я спасили комарите, които могат да потвърдят всичко това пред уважаемия съд.

„Е, Какво, признавате ли си?“ — ревна председателят срещу Фердо. Фердо искаше да обясни всичко, но напразно — комарите бяха

щастливи, че за тях се говори като за спасители, и потвърдиха всичко казано от Калинка.

Донесоха едно прецъфтяло глухарче с шапка от бели пухчета.

„Духнете!“ — заповяда председателят на съда на Фердо. Фердо духна с всички сили и почти половината пух отлетя. След това — един

след друг — духаха и дългокосите бръмбари-носорози. И те издухаха по нещо. После дойде ред на Калинка, но тя духна така слабо, че пухчетата дори не се помръднаха.

Съдиите преброиха колко пухчета бяха останали. Точно двадесет и пет.

„Чуйте присъдата!“ — провъзгласи със строг глас председателят на съда и отново стана. Всички утихнаха, дори не дишаха, а председателят продължи с важен глас: „Фердо Мравката се осъжда на двадесет и пет удара по задничето. Тези двадесет и пет удара ще му нанесе палачът-рогач и каним всички присъстващи да вземат участие в утрешното зрелище.“

Публиката забръмча, довольна и възбудена — и дори се чуха викове „ура“. Всички с нетърпение очакваха зрелището.

А Фердо го отведоха и затвориха отново при охлюва.

КАК ГОСПОДИН ЗЛАТКО ПРЕТЪРПЯ НЕУСПЕХ В РАДИОТО

Трибуната, построена от прясно отсечено, още ухаещо дърво, беше вече претъпкана, а отвън още се виеше опашка. Ах, какъв красив свят се бе събрал! Златни мушици, бръмбарчета с червени, сини и лилави фракчета, буболечки-листояди с премени на пъстри точици, госпожа Пчелата, напудрена с жълт цветен прашец и, разбира се, нашата Калинка. За нея бяха приготвили специална лежа.

Горе имаше закрыта кабина за бръмбара Златко, добре известния радиоговорител. Той щеше да предава цялото събитие по радиото. Сега смучеше захарно петле, за да си прочисти гласа.

Долу се бутаха обикновени бръмбари, изпоцапани и прашни червеи и червейки, а на площадката по средата бе сложена голяма пейка, почти колкото маса, покрита с платно чак до земята. Това беше мястото за екзекуции. До него стояха бръмбарите-ковачи, майсторите, които бяха сглобили пейката. Вгледайте се добре.

Нима това бяха същите онези ковачи, които винаги помагаша на Фердо в работата му! Ах вие, предатели! Той толкова ви обичаше, а вие сега сте му приготвили място, за екзекуция.

Публиката изведнъж зашумя, всички се заоглеждаха, повдигаха се на пръсти и викаха: „Водят го вече!“

Фердо вървеше, блед като платно, а Рогача го следваше с голяма върбова пръчка в ръка.

Пред пейката Фердо се стъписа, като видя своите добри познати — ковачите. Погледна ги учудено в очите, но те гледаха безучастно, все едно че в живота си не са срещали Фердо, само попримигваха, сякаш нещо им беше влязло в окото.

„Хайде, марш на пейката!“ — подкани Рогача Фердо.

Мравчо трябваше да легне на пейката, ковачите го завързаха, за да не шава много, докато го бият. Фердо пак ги погледна в очите, но те се правеха, че не го забелязват, само мигаха, като че нещо им беше влязло в окото.

„Готово ли е всичко?“ — попита най-сетне Рогача. „Всичко е готово“ — отговориха ковачите, отдръпнаха се и застанаха мирно. Само единият от тях се наведе над пейката и пошепна нещо. Никой обаче не го забеляза.

Но сега да чуем какво предаваше по радиото репортьорът Златко:

„Внимание, внимание, в момента снажният Рогач взе хубавата, гъвкава пръчка. От такъв бабанко не бих издържал дори един удар, а камо ли двадесет и пет!“

„Внимание, внимание! Рогачът вече се готви да нанесе първия удар и прекрасната Калинка си изважда кърпичка, за да издуха носа си. Внимание, внимание, Рогача точно... О-о-о-о-о...“ — извика говорителят и замълча за миг.

По радиото се чуваше само прашене, крясъци, объркано бръмчене и чак след известно време отново се чу гласът на говорителя Златко.

„Драги слушатели, моля да ме извините за моето мълчание. Случи се нещо изумително и още не мога да се опомня!“

„Тъкмо Рогача беше замахвал да удари Фердо и пръчката вече почти се беше стоварила върху, него, изведнъж цялата пейка, заедно с осъдения Фердо Мравката се надигна и отлетя. Забелязахме, че под пейката се беше скрил един кон-скакалец, целият зелен, но и той, за съжаление, избяга заедно с Фердо!“

„Долу под мен настъпи страшна паника.“

„Помощниците на палача, ковачите, така се замотаха в бъркотията под краката на Рогача, че той, вместо да удари с пръчката Фердо, шибна Калинка с всичка сила.“

„До нея седеше един бръмбар-бомбардировач и той така се изплаши, че бууум — чухте ли гърмежа? Улучи право Калинка в лицето.“

„Бръмбарите-плавачи грабнаха Калинка под мишниците и литнаха с нея към езерото, за да измият от лицето ѝ този отвратителен парфюм. Калинка крещи, че не иска да се къпе, а Бомбардировача се вайка, и казва, че го е направил, без да иска.“

„Мръсните и изпоцапани бръмбари долу крещят да им се върнат парите за вход, въпреки че не са платили нито грош. Леля Червейка се развика, че е хванала от някого бълхи. Сега пък няколко бръмбаригробари се сбиха и събориха...“

Повече нищо не се чу. Сигурно някой беше прекъснал жицата на говорителя Златко.

КАКВО ВСЪЩНОСТ СЕ СЛУЧИ

Фердо изобщо не разбра какво става. Почувствува само как пейката изхвърча нагоре заедно с него. Хвъ-ъ-ър, известно време летя, отново подскочи и накрая спря, а въжетата се отпуснаха. Скакалецът-жребец ги беше прегризал.

Но помъчете се да си представите как Мравчо не вярваше на очите си, като видя, че неговият обуздан жребец, който бил избягал от Калинка, стои отново пред него. Очите му се напълниха със сълзи на умиление, както през онази сутрин, когато завари кончето пред вратата си. Дори не чу, че в този момент нещо зад него забръмча и на земята кацнаха двамата бръмбари-ковачи.

Обърна се към тях, едва когато го попитаха: „Е, какво ще кажеш?“

Фердо пак нищо не разбра. Ами как да разбере, като ковачите бяха свършили всичко така, че никой нищо да не разбере. Едва сега те му обясниха цялата работа.

Бръмбарите-ковачи сами си предложили услугите като сръчни майстори да сковат пейката за екзекуцията на Фердо. Съдията се съгласил и докато всички били улисани в зрелището, те успяли да доведат Фердовото конче, да го скрият под пейката и в момента, в който бръмбарът Рогач замахнал да удари Фердо, пошепнали на кончето: „Дий“ — и то подскочило и избягало заедно с Мравчо. Това е цялата история.

Само че Фердо, казаха ковачите, ще стори най-добре, ако веднага напусне пределите на този край. За бръмбара Рогач това е голямо излагане и той сигурно ще иска да си отмъсти.

И Охлюва ще се пукне от яд. Казват, че бил натъпкал къщата си с цяла орда въоръжени вагабонти — никой дори не ги знае що за бръмбари са — и се впуснал да преследва Фердо. Освен това и дългокосите бръмбари-носорози са издали заповед за арестуването му и дори по радиото щели да я съобщят, та затова най-добре е Мравчо да изчезне.

На Фердо това предложение никак не му хареса, но накрая трябваше да признае, че ковачите са прави.

„Добре, но поне ще си организираме тържествено изпращане. Ще си направим голямо нощно празненство“ — реши той накрая.

„Да, ще си направим!“ — извикаха възторжено ковачите. — „Само ни оставете ние да подготвим всичко.“

И отлетяха нанякъде.

ГОЛЯМОТО НОЩНО ПРАЗНЕНСТВО

Но и Фердо не скръсти ръце, реши поне да нареди пейките и масите. Защото гостите вече заприихдаха. Ковачите доведоха няколко пчели с торбички, пълни с медени курабийки. Дотърча запъхтян и Щурчо и домъкна радиото си. Тръшна се на пейката и успя само да извика да му дадат нещо за пиене.

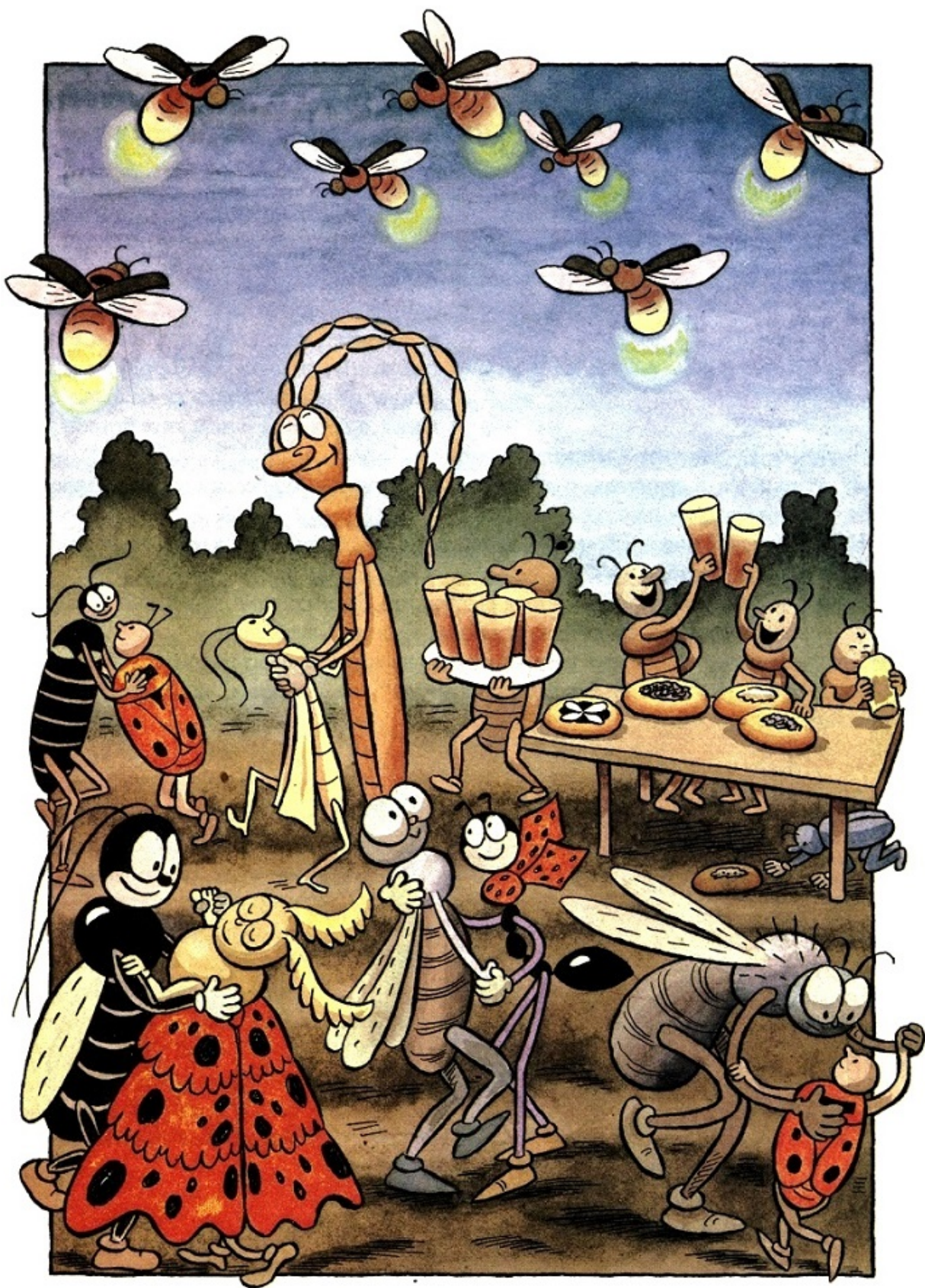
Но за пиене още нямаше нищо. Затова пък бръмбарът, наречен фараонова мишка, тътреше на гърба си една огромна гъсеница, угоена като прасе — само да се изпече.

И комарите по някакъв начин се научиха за празненството. Те ужасно съжаляваха, че са се оставили да ги заблуди Калинка, та да наговорят такива страшни неща за Фердо. И предложиха да му посвирят нещо, за да им прости. Фердо се съгласи — защо да не посвирят, може да се редуват с радиото на Щуреца.

А ето го и пиенето. Дойдоха земните пчели с големи бъчви, пълни със сладка медовина. Тържеството можеше да започне.

Малките червени вонещици дойдоха да слушат. Печеха гъсеницата, а някои от тях вече разнасяха курабийки.

Щом музиката засвири, започнаха и танците. Фердо танцуваше с една пчела, Щурчо буйно се въртеше с една нощна пеперуда, която се бе залутала насам, а ковачите и майските бръмбари се втурнаха да танцуват с малките вонещици.

Ах, те толкова се срамуваха и изчервяваха, но накрая се пресрамираха и започнаха да се въртят като пумпали.

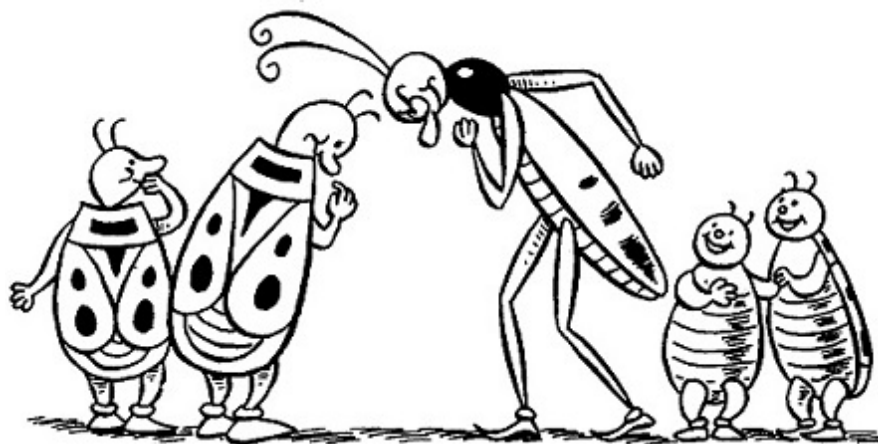
Но най-много се червеше майка им и тъкмо това ужасно се хареса на всички.

И я канеха най-често.

Изведнъж изневиделица долетяха светулките, да видят що за веселба е това.

И понеже празникът им хареса, останаха и светиха цяла нощ.

Когато всички се наядоха и натанцуваха до насита, започнаха игрите. Играха на „Ринги-ринги рае“, „Спи сиво зайче в ямата“, на гоненица, на сляпа баба и криеница чак до зори.

ЗА ИНТЕРЕСНИТЕ ФОКУСИ НА ПАЯКА-СКИТНИК И ЗА ФЕРДОВОТО СБОГУВАНЕ

Последва най-интересната част от програмата. Ковачите доведоха Паяка-Скитник.

Той беше издокаран с фрак и с цилиндър на главата, като истински фокусник от вариете. Ама той наистина беше фокусник! Започна веднага.

Стъпи на едно столче, запретна ръкави и каза: „Многоуважаема публика, моля вижте, че нямам нищо в ръцете си! Моля, заповядайте насам да видите отблизо!“

Един ковач се приближи и докато да види, фокусникът измъкна от носа му две плочки от домино. Публиката избухна в бурен смях, а ковачът се облещи смаян. „Иска ли още някой да погледне?“

Една малка вонещица се претраши. Всъщност не че се претраши, но комарите я избутаха напред и тя — цялата изчервена — застана пред фокусника.

„Един момент, имате нещо в ухото си!“ — каза фокусникът и започна да измъква нещо от ухото на вонещицата. Тя онемя от уплаха,

какво ли можеше да има в ухото си, а публиката се превиваше от смях. Паякът-Скитник взе да развива нещо. Какво е това? Как е възможно?

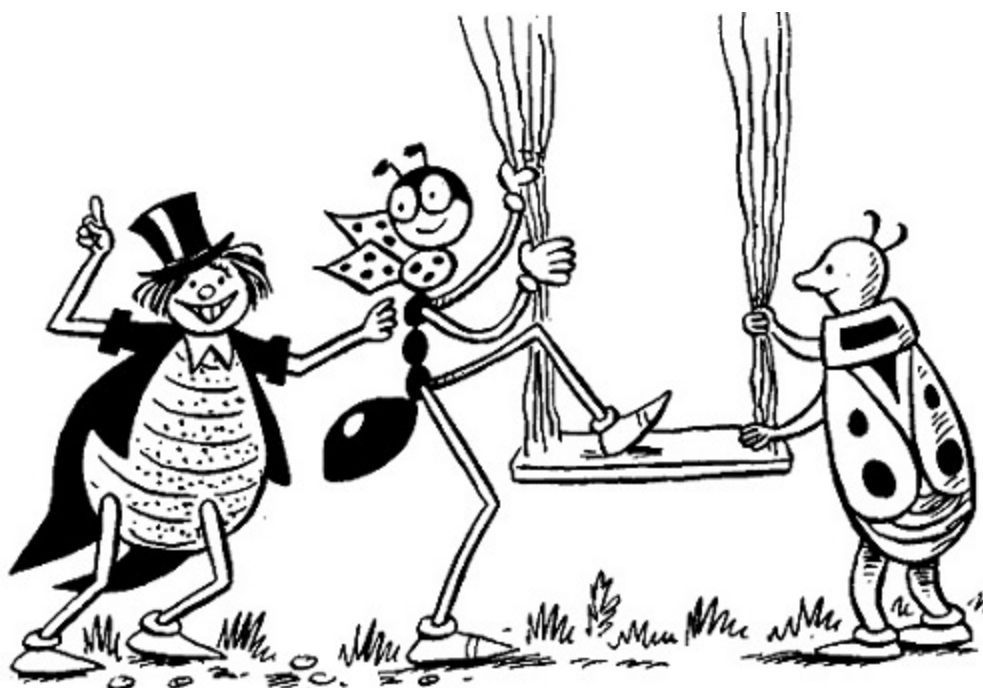
Това беше една престилка — зелена на бели точки.

„Един момент, един момент!“ — извика фокусникът и извади от другото ухо на вонещицата една жълта забрадка, от носа ѝ — пантофки и пак попита: „А какво имате в ръкава си?“ Надникна в ръкава ѝ и измъкна оттам малка светулчица с оранжево фенерче и я пусна да лети.

Публиката вече не вярваше на очите си, а всеки беше отворил е-е-ей такава уста.

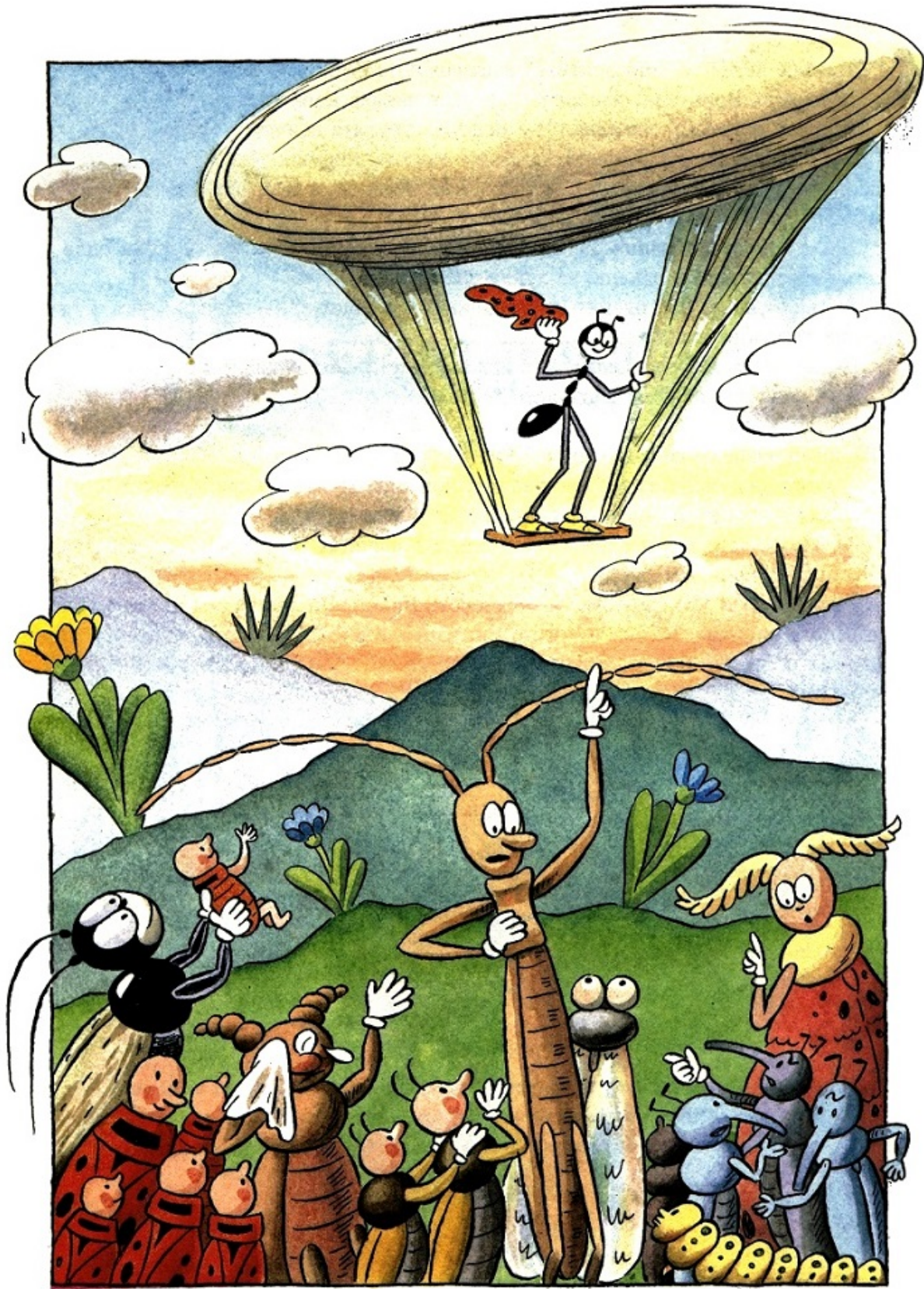
„А сега ще видите коронния ми номер!“ — заяви фокусникът, сложи ръцете си отзад, повдигна си фрака и наведе глава. Наоколо беше тихо като в пустиня. Най-напред никой нищо не виждаше, но изведнъж започнаха да се подбутват: „Погледнете, погледнете!“ Над поляната се издигаше нагоре някакво малко облаче и ставаше все по-голямо.

Уголемяваше се, уголемяваше се и вече всички видяха, че е изтъкано от фини паяжини и разбраха, че всъщност това е балон.

И наистина беше балон с тънки въжета отдолу. В тях Паякът вплете малка седалка и покани Фердо да седне. Фердо се разположи на

седалката и в този момент сред публиката настъпи радостно вълнение. „Урааа!“ — викаха всички до прегракване и дори не видяха кога Фердо успя да се откъсне с балона от земята. Когато го забелязаха, вятърът вече отнасяше балона надалече.

Фердо стоеше прав на седалката и махаше за сбогом с кърпичката си на всички.

„Къде отива?“

„Накъде лети?“ — заразпитваха изненаданите бръмбари и мушици.

„Надалече, приятели, надалече!“ — обясняваха ковачите.

„Ама той не се сбогува с нас!“ — недоволствуваха всички.

„Защо да се сбогува? Колкото по-бързо замине, толкова по-добре и за него, и за нас, няма нужда от сбогуване! Той лети към дома си, а там, при своите, ще му е по-добре!“ — успокояваха ги ковачите.

„Ах, а пък аз забравих да му благодаря за престилката“ — извика една от малките вонещици и искаше да хукне след балона.

„А пък аз не му благодарих за забрадката и обувките“ — извика друга и тя се намери да хукне след балона.

„Оставете го, все едно няма да го настигнете!“ — спряха ги ковачите.

„Той вече изчезна“ — каза скакалецът.

И беше прав.

Балонът вече не се виждаше. Всички гости се здрависаха, сбогуваха се и се разотидоха по домовете си. Само малките вонещици останаха да разтребят. Онова, което бе останало от яденето, си отнесоха у дома за възнаграждение. А в това време Фердо летеше и летеше. Какво казаха ковачите? Че у дома ще се чувства по-добре. Разбира се!

Комарите този ден срещнаха край езерото Калинка. Скриха се зад тръстиката, направиха си топки от кал и когато минаваше точно покрай тях, хвърлиха топките кал по гърба ѝ, така че точките ѝ станаха от седем поне петнадесет.

Калинка се скъса да плаче!

ФЕРДО В ПЛЕН

Всеки живее посвоему. Но на никого не му падат печени гълъби в устата. Фердо изпита тази истина на собствения си гръб повече, отколкото е необходимо. Но ние през цялото време му стискахме палци, та всичко да завърши добре.

КАК КЛЕВЕТНИЦИТЕ КЛЕВЕТЯХА И КАКВО ВИДЯ СЪНЕНИЯТ КАРЕЛЧО

Толкова много момчета имаше там, че човек не можеше да ги преброи. Край гората, близо до потока се виждаше лагер с палатки, в които слънцето точно в този момент се опитваше да се промъкне. „Чук-чук-чук!“ — чукаше то по платнището на палатките, но вътре всичко живо още спеше. Навън, на слънце стоеше само началникът с едно съвсем малко момченце.

„Хайде, надувай!“ — подканяше го тихичко началник-лагерът. И малкото момченце наду:

— Та-тра... кхх, кхх...

„Не така. Не виждаш ли, че кашля. Опитай се отново.“

— Тра... ие-ие-ие...

„Олеле, сега пък цвили като кон. Опитай се отново!“

— Тра-тра-та-тра-бъз-з-з...

„Ох, сега пък бръмчи като при зъболекар. Абе, ти изобщо можеш ли да свириш на тромпет?“

— Та-трам-тара-дам-та-трам-тра-да-а-а...!

Най-сетне! Едва сега малкото момче успя да изсвири сигнала за събуждане така, че тромпетът нито веднъж да не се закашля, нито да зацвили, нито да забръмчи. Юнак! Избърса си доволно устата и застана мирно до началника.

От палатките започнаха да надничат чорлави главици, след тях се измъкваха и самите момчета, втурваха се към потока и се миеха и пръскаха с вода. Началникът на лагера беше доволен.

В това време обаче, някой дотича и взе да клевети: „Моля, другарю, Ирко ми хвърли сапуна във водата!“

А друг: „Моля, Бедю плюва във водата.“

А трети: „Моля ви, Ладьо мучи във водата като крава.“ Но началникът сякаш не чуваше никого от клеветниците.

Нека се налудуват момчетата, мислеше си той, само да се измият добре.

Но ето че дойде още един клеветник: „Моля, другарю, Карелчо още спи!“

Изведнъж началникът сякаш се съживи. Извика: „Хайде, момчета, всеки да си вземе сапунерката и да я напълни с вода! И тръгвайте след мен!“ Самият той си напълни канчето за храна, за да има повече вода, а след него вървяха момчетата с пълни сапунерки, право към палатката на Карелчо. Началникът предпазливо отвори палатката и всички едновременно изляха водата върху поспаланкото.

„О-о-о-о!“ — изпищя Карелчо и изхвърча от палатката. Искаше да избяга от момчетата, но се спъна, преплете крака и падна по гръб. Сега го обля следващия душ, от канчето на началника, душ и половина, водата му напълни очите, носа и ушите.

Мокрият Карелчо размахваше ръце, риташе и триеше очи, но изведнъж се опули от ужас, бързо изплю водата от устата си и извика: „Момчета, момчета, погледнете какво е това!“ — и посочи нещо на хоризонта.

Всички вдигнаха глави и погледната нагоре. Какво е това? Какво е това? Нещо летеше. Нещо сиво, изпомачкано, а в средата му черна точка. И сякаш падаше надолу към земята.

„Балон! И пада!“ — извика мокрият Карелчо. „Тичайте след него!“ И както си беше по ризка, пръв се спусна към балона.

ЗАБРАВИХ ДА ВИ КАЖА НАЙ-ВАЖНОТО И КАК СЕ ГОНИ БАЛОН

Колко съм глупав! Забравих да ви кажа най-важното! Чак сега, като гледам тия рижи главици и пипала, се сетих: това не са никакви момчета, ами червени мравки!

Наистина! Това бяха малки червени мравчовци, чиито майки и татковци ги бяха изпратили на лагер да се закалят, да спортуват, да се научат да слушат, да работят и да разстребват след себе си.

В този момент те се спуснаха като порой към падащия балон. Той вече се виждаше добре. Наистина! Това беше балон от паяжини, с какъвто обикновено летят малките паячета по света.

Какво е това, дето седи в него? Някакво черно същество. Може би коминочистач, който лети над комините. Не! Прилича на негърче, избягало от плажа. Не, и негърче не е, ами че това е черна мравка!

Да бяхте чули отнякъде какъв рев нададоха нашите момченца, като разбраха, че пътникът в балона е черен мравчо. На всяка цена трябва да го хванат и да му сторят нещо! Ще го пленят на ужким. Той ще се изплаши, може и да се разтрепери от ужас, а те ще му се присмиват под мустак.

Лека-полека балонът падаше към земята. Черната мравка се готвеше да скочи долу. Само да не им избяга! Момчетата от лагера започнаха да крещят, та чак гората потрепери.

Черната мравка наистина скочи и удари на бяг. Ах! Ще им избяга! Голям срам!

Щеше да избяга, сигурно щеше да избяга, ако не беше това проклето парченце дърво. Началник-лагерът изведнъж се наведе и вдигна едно странно клонче. Някакви извита пръчица. Приличаше досущ на бумеранг, оръжието на австралийските диви племена. Началникът завъртя клончето над главата си и го хвърли. Бумерангът изсвири във въздуха над главите на тичащите преследвачи, задмина ги и изведнъж — бум — подкоси краката на черната мравка.

Момченцата от лагера тутакси заскачаха от радост и нададоха победни викове. А мокрият мравчо Карелчо пръв скочи на врата на черния. Останалите му стиснаха ръцете и краката, а най-малкият го хвана за пипалата. „Ще си направим само една малка шега“ — тихо се наговориха момченцата.

Ах, как се дърпаше черният мравчо. Напъна се с всичка сила и изблъска половината от рижите момченца. Ритна с единия си крак и отхвърли всички, които го държаха за него. Но докато успее да ритне с другия, дотича началникът, а той беше толкова силен, че Мравчо дори не се помръдна.

КАКВО ЩЕ ПРАВИМ С ПЛЕННИКА?

И го помъкнаха към лагера. Момченцата радостно подскачаха около него, побутнаха се и дяволито си шепнеха: „Какво да му сторим?“

„Ще ни слугува“ — заяви категорично Славчо.

„Ще мете плаца пред палатките!“ — допълни Зденек.

„Ще ни застила нарове!“ — извика Мирек.

„Ще ни носи дърва и ще ни кладе огън!“ — засмя се радостно Ирко.

„Ще ни пазарува, ще ни готви и мие чиниите!“ — зарадва се Павел.

„Стига вече!“ — прекъсна ги началникът. — „Изобщо няма да ви слугува. Всичко ще си вършите сами! И запомнете добре, Зденек ще

помете плаца пред палатките, Мирек ще постеле всички нарове, Ирко ще носи цялата седмица дърва, а Павел цялата седмица ще мие съдовете. Няма да го караме и да ни готви. Само това оставаше! А Иван и Славчо днес вечер ще лъснат обувките на всичките си другарчета!“

„Ами какво ще правим тогава с черния?“ — разбунтуваха се момчетата.

„Нищо няма да му направим. Ще го пратим да обикаля света. Ще се престорим — тихо пошепна началникът, — че го продаваме.“

Момчетата онемяха и учудено погледнаха началника. Да го продадем ли? Като някакъв предмет? Та така дори мравка не се продава. Но щом го е измислил началникът, ще видим.

ЗАЩО ТРЯБВА ДА ВИДИМ ЕДИН БАЙ БОМБУС?

А сега нека оставим момчетата да се чудят и маят. Ние през това време ще трябва да видим един бай Бомбус. Малко по-настрани в гъстата трева се тътреше космата, пъстра, обрасла с пух мъжка земна пчела, на която всички викаха бай Бомбус. На врата си бе увисил огромен тромпет, а в ръката си държеше картон със следното обявление: „Търси се добър тръбач за гнездото на земните пчели“. Бай Бомбус вървеше и все ръмжеше и мърмореше.

„Ужасна пътека! Дяволите да го вземат този път! Поне да бяха направили тротоар като за пред хората! Човек трябва все да пъпли, все нещо да прескача или да се промушва! А с тоя глупав тромпет е още по-трудно. Не мога дори да се извърна.“

Изведнъж стъпи на едно дебело стъбло и — цоп — падна право върху тромпета и си удари главата.

„Как можах да направя такава глупост и да се съглася да ме пратят толкова далече? Сякаш в гнездото не могат да си тръбят сами!“ — мърмореше си той и оправяше ламарината на смачкания тромпет.

„И всичко това само защото се отзовах на онази обява. Сега всеки ден трябва да ставам пръв и да събуждам цялото гнездо на някакви си чужди земни пчели и да търпя всичките им капризи, когато не им се иска да стават!“ — продължаваше да мрънка той под носа си. — „Добре поне, че ми платиха предварително!“ И пак се подхлъзна така, че чак парите в джоба му издрънкаха.

„Някой трябва да ми помогне с този проклет тромпет. Едва стоя на краката си.“

Я ги виж ти, земните пчели! Значи карат някой да ги буди. Като си направят гнездо, намерят си някого за тръбач, та да ги събужда всяка сутрин, за да не забравят да излетят на работа по полето и овошките. И точно на нашия бай Бомбус с тромпета му се бе паднала честта да играе ролята на будилник.

Сега стои точно до лагера и наблюдава какво става там.

В средата на лагера, на плаца пред палатките, стоеше черният мравчо, завързан за крака към пилоната със знамето. Около него се

тълпяха момчетата да видят какво ще стане. На пилоната, над черния пленник беше закачен надпис: „Продава се евтино“.

Бай Бомбус, без много да се церемони, влезе в лагера. Момчетата млъкнаха като риби. „Хм, хм — мърмореше бай Бомбус, — продавате ли го това момче? Това е добре дошло за мен. Точно такова нещо търсех.“ И спря пред завързания мравчо.

„Какво знаеш да правиш?“ — попита го той.

„Всичко знам — прошепна смирено черният мравчо. — Мога да строя, да нося, да поправам...“

„Я виж ти! Много хубаво!“ — промърмори бай Бомбус. — „А дали си достатъчно як?“ — и започна да му опипва мускулите. Най-напред на ръцете, чак до под мишницата. Ай-ай-ай, как гъделичка! А горкият мравчо не можеше дори да се отмести. След което бай Бомбус опипа с пръсти коленете му, прасеца, опита и стъпалата му дали са достатъчно твърди. О-о-о-ох, че гъделичка! А когато започна да опипва и ребрата му, черният мравчо не можа да издържи и прихна да се смее.

„Я, ти си бил голям веселяк! — зарадва се бай Бомбус. — Ще взема да те купя. Да ми носиш тропета.“ Плати за черния мравчо колкото му поискаха и го помъкна със себе си.

Момчетата останаха като попарени. Ама черният наистина се похарчи!

Началник-лагерът се правеше сякаш нищо не се е случило, потри ръце и дори извика след тях: „Ало, чичо! Да знаеш, че си купил Фердо Мравката!“

Да, Фердо Мравката, който всичко умее, всичко прави, от нищо не се страхува, но всичко взима много присърце. „Сега вече ще трябва да слугувам, няма какво — каза си Фердо и тръгна послушно след бай Бомбус. — Но ще видите вие, аз все някога ще се измъкна от тази каша!“

КАК БАЙ БОМБУС СЕ ЛОВЕШЕ НА БАС, ДОКАТО НАКРАЯ ЗАСПА

Трябва да ви призная, че нашият бай Бомбус не беше много порядъчна земна пчела. Не бихме му писали нито шест, нито четири по поведение. Бай Бомбус беше голям пияница, не събираше сладък нектар за гнездото, ами си го изпиваше сам.

Ето и сега, щом окачи тръбата на врата на Фердо (горкият, на какво заприлича с нея!), веднага се затича към едно цветче.

„Обзалагам се, Фердо, че ще се покатеря до това цветче само на ръце!“ — извика нашият лудетина. И веднага се хвана с ръце за стеблото на цветето, и без да си помага с крака, се покатери чак горе.

Фердо гледаше внимателно. Подпря добре с рамо тръбата и от време на време ахкаше възторжено на глас, за да достави удоволствие на бай Бомбус. Изведнаж обаче забеляза как бай Бомбус заби хоботчето си в чашката на цветчето и изсмука всичкия му сладък нектар.

„А, така ли, мошенико, струва ми се, че много-много не ти се работи, само гледаш да ядеш и пиеш! — каза си той. — Но аз ще те оставя да си счупиш главата!“

След като добре си подслади душицата, нашият бай Бомбус се облиза и се примъкна до друго цветенце. „Хващам се на бас, Фердо, че ще се покатеря по това цвете надолу с главата!“

Голям хитрец се пишеш, помисли си Фердо. Но ще ти направя това удоволствие. И каза на глас: „Невъзможно, господине, досега нито една земна пчела или бръмбар не е успял да го направи. Може би само ракът да може, понеже ходи заднешком, но той пък не умее да се катери по цветята.“

„Ще видиш, че аз ще го направя!“ — радостно извика бай Бомбус и наистина само след миг беше на върха на цветето, и, естествено, изсмука и неговия нектар. И не само неговия, а на още няколко цветчета наоколо. Изпи всичко до последната капчица.

„Какъв ли нов бас ще си измисли този мошеник?“ — питаше се Фердо, като видя как святкат очичките на бай Бомбус и как лакомо се облизва той, запътен към следващото цвете. Но ето че нашият герой се обади.

„Басирам се, Фердо, че по тоова цвете-енце ще изпълзя-я-я по но-сса си!“ — едва бръцолевеше той под третото цвете.

„Това пък съвсем не вярвам!“ — извика Фердо и наистина не вярваше. Как може земна пчела да се катери с носа си? Той вече не знае какво говори. И наистина — бай Бомбус започна само да си тананика: „Две и три е пет, мечка яде мед!...“ и изведнъж започна да си мърмори под носа: „Защо пък мечката? Ами че земната пчела също яде мед... А може ли мечката да пълзи по нос? Не може. Само аз мога... по нос...“ Но накрая беше доволен, когато Мравчо му помогна да се покатери по цветето по най-обикновения начин.

И пак взе да смуче нектар. Дълго пи, а като се насити, пак го прихванаха дяволите. „Обзалагам се, Фердо, че ще издържа да стоя на главата си, докато преброя до шестдесет!“

„Ако и това умеете, господине, спокойно можете да отидете в цирка“ — нарочно го подстрекаваше Фердо, защото беше любопитен да види как ще свърши цялата тази работа.

„Мога и още как! Хайде, брой!“ — изсили се бай Бомбус и направи стойка.

„Едно...“ — започна Фердо да брой, но докато каже „две“ — тя стана каквато стана. Бай Бомбус се просна с трясък на земята и докато Фердо се нагани да преброи до три, вече хъркаше като заклан.

КАК ПОЖАРНАТА КОМАНДА ДОЙДЕ НАПРАЗНО

А сега какво? Фердо спокойно би могъл да зареже заспалия мързеланко и да си отиде. Но какво ще стане с неговата служба на тръбач?

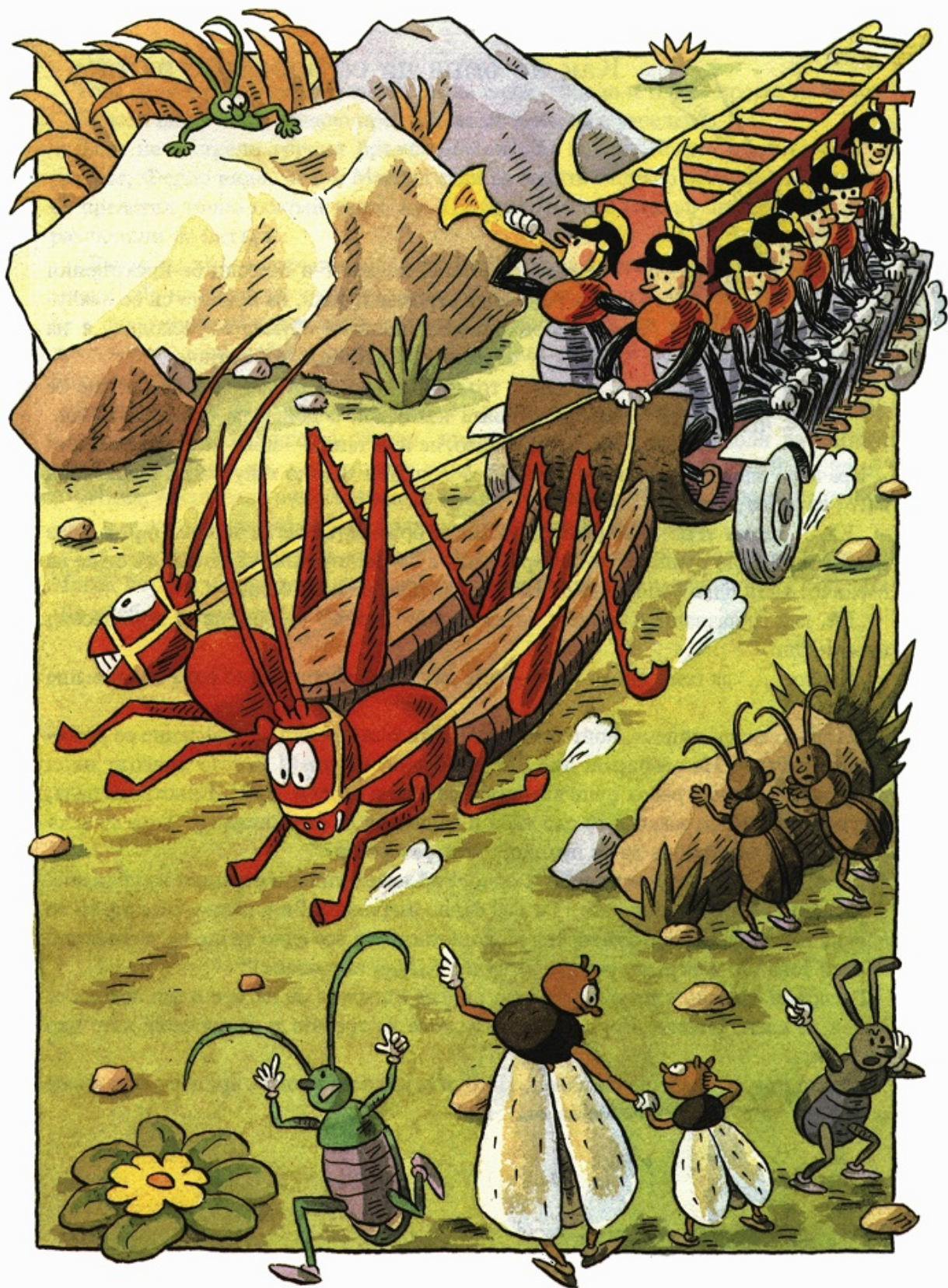
„Ще се опитам да го събудя. Може да остане доволен. Все пак трябва да го събудя“ — каза си Фердо и долепи тръбата до устните си. Наду хубаво бузки и засвири право в ушите на спящия бай Бомбус единствения сигнал, който умееше: „Туру-ту-ту, туру-ту-ту!“ Все едно че идват пожарникари.

Бай Бомбус се поразмърда и измърмори: „Три по три е мечка..., който мърмори е земна пчела“ — и отново заспа.

Фердо пак наду тръбата: „Туру-ту-ту, туру-ту-ту!“ Също като сигнала на пожарната команда.

Бай Бомбус само промърмори: „Който ръмжи е девет...“ — и вече дори не се помръдна.

Фердо отново приближи тръбата до устата си, за да събуди бай Бомбус, но дори не успя да я надуе. Защото се случи нещо, което никой не очакваше. От гората изведнъж се чу, макар и тихичко, същият звук: „Туру-ту-ту!“ Като ехо. За известно време настъпи тишина и отново, този път по-ясно се чу: „Туру-ту-ту!“ Това не беше никакво ехо.

От гората изскочи една пожарна кола, теглена от кафяви скакалци, в колата седяха бръмбари-бомбардировачи с пожарникарски каски на главите — и те веднага се спуснаха към бай Бомбус.

„Ето тука гори!“ — извикаха бомбардировачите. Преди Фердо да успее да ги спре, те с всичка сила започнаха да пръскат земната пчела по задничето.

Мислеха си, че това е огън, ако бяха почакали, Фердо щеше да им обясни, че черните земни пчели имат на задничето си огнени цветове, сякаш то гори. Но те на бърза ръка започнаха да пръскат, та чак мъртвец би се събудил.

А и бай Бомбус подскочи като ужилен и — стана тя, каквато стана. Не искаше да види вече Фердо! Рече му: „Дай си ми тромпета, не искам да те знам, ще ми викаш ти пожарникари!“ И докато Фердо се опомни, бай Бомбус го продаде на бръмбара-бегач, на име господин Месояд, който точно в този момент минаваше оттам. А Фердо пак реши, че трябва да слуша новия си господар, бръмбара-бегач и тръгна след него послушно като овчица.

КАК НЕ БИВА ДА СЕ БОРАВИ С ПУШКА

Бръмбарът-бегач на име г-н Месояд бе прехвърлил през рамо една огромна пушка, на краката си бе нахлузил ловджийски гамаши и обувки-бързоходки, а на гърба му се люлееше патрондаш с патрони.

„Хайде, тръгвай“ — подкани той Фердо, — ще те заведа в моята къщурка, а довечера отиваме на лов.

Върви по-бързо, не изоставай — моят камък е наблизил!

Крачеше напред с обувките си — бързоходки, а Фердо току подтичваше след него, за да го настигне.

„Ей, я вземи това!“ — реши изведнъж бръмбарът-бегач и прехвърли през рамото на Фердо пушката си и патрондаша с патроните. Ох, че тежко му беше на Мравчо! Сега едва успяваше да тича след дългоркакия бегач.

„Ей, как се казваш? А можеш ли да гониш дивеч?“ — обърна се г-н Месояд към Фердо.

„Какво... да гоня дивеч ли?“ — взе да заеква Фердо, като едва си поемаше дъх.

„И да донасяш дивеча, който стопанинът ти е застрелял — ядосваше се бръмбарът-бегач. — Не разбираш ли? Ще ти обясня. Слушай! Когато ловецът види някакво животно, грабва пушката, прицелва се и стреля. Бум! Животното пада, а кучето се спуска, захваща го със зъби и го донася на стопанина си. Това се иска от теб. И ти ще трябва да го правиш. Сега разбра ли?“

„Аха...“ — едва измърмори Фердо, тъй като пушката страшно го убиваше.

„Какво — аха? Никакво аха! Ти май бавно загреваш. Виж какво, сега ще ти го обясня нагледно. Аз ще се направя на животно, а ти, все едно че ще ме застреляш. А след това ще изиграеш ролята на куче! Хайде, започваме!“

Господин Месояд клекна на земята, вдигна пипалата си нагоре и започна да се прави на елен. Пасеше, гордо се разхождаше из тревата и се перчеше като цар на гората.

Фердо пък се правеше на ловец. Насочи огромната пушка, прицели се в елена и...

„Бу-у-у-у-у-ум!“

Това се казва изстрел! Пушката ритна силно Фердо и той се просна на земята.

Съвсем не му беше минало през ум, че тя може да е заредена.

Дали не застреля горкия бръмбар-бегач? За малко. Когато облакът дим се разнесе, Фердо видя, че г-н Месояд седи на земята направо потресен. Куршумът бе прелетял точно покрай ухото му. Пипалата му все още звънтяха като жици, разлюляни от вятъра.

„Левак такъв! — изсъска той, като въртеше заканително очи. — Щеше да ме убиеш! Да не си малко дете, та да стреляш, щом хванеш пушка. Не знаеш ли, че с оръжие не се играе дори на шега? Всеки порядъчен човек не насочва към друг човек дори празен пистолет или пушка! Даже и да не натиска спусъка. Никога!“

Едва сега г-н Месояд се посъвзе от уплахата си и каза с по-спокоен глас: „Ако знаех, че си толкова глупав, никога нямаше да ти позволя да пипнеш пушката. Обещай ми, че друг път няма да правиш такива работи! Ясно ли е?“

„Няма, обещавам, никога няма да правя!“ — обеща Фердо и потриваше бузката и рамото си, които още го боляха от ритането на приклада.

„Разбра ли? Вече никога към никого няма да насочваш пушка или пистолет! Човек не знае какво може да се случи. Казах ти само да се правиш, че стреляш. Ще трябва да опитаме отново!“

КАК НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ГОНИ ДИВЕЧ

Господин Месояд отново клекна на земята и започна да подскача. Този път се правеше на заяк. Махаше с пипалата си като с уши, скачаше нагоре-надолу, известно време хрупкаше трева и пак подскачаше.

Изведнъж Фердо направи: „Бум!“ разбира се само с уста и бръмбарът-бегач се просна на земята като мъртъв.

В следващия момент Фердо се направи на куче. Захвърли пушката и патрондаша започна да лае... „Бау, бау, бау, джаф, джаф“ като истинско куче, с пресипнал глас. А когато кучето дотича до г-н Месояд, започна да лае страшно, скочи върху него и го захвапа за крака.

„Олелеее! — изкрещя г-н Месояд. — Ама че си левак! Какво те прихваща?“

„Аз, господин ловецо, исках да хвана заяка със зъби.“ — оправдаваше се Мравчо.

„Браво, много хубаво! И точно по крака! Заекът се захвапва за врата“ — ядосваше се бръмбарът, но бързо се хвана за врата, да не би Фердо да скочи отгоре му.

„Много си шантав! Човек да го е страх дори да играе с тебе!“ — допълни той, след което продължила по пътя си.

Бръмбарът-бегач с огромни крачки, а Фердо след него в галоп.

След малко стигнаха до един голям камък. Под камъка г-н Месояд си бе направил едно стайче с нар. „А сега да си лягаме. Докато

настъпи нощта, малко ще дремнем — заповяда той и се опъна на нара. — При мен ще имаш главно нощни дежурства. А ти легни тук, до господаря си“.

Фердо легна на голия под и веднага заспа, за да бъде бодър за нощното дежурство.

ЗА ТОВА КАК ФЕРДО ПОМАГАШЕ ПРИ ЛОВА И ЗА ЗЛАТА НЕВЯСТА

Господин Месояд беше като всички бръмбари-бегачи главно нощен ловец. Вечер ходеше да дебне на гюме буболечки и бръмбарчета, които са забравили да си легнат или да се скрият, дебнеше червеи и охлюви. Ловеше де, когото срещне. Пълзешком се скриваше зад някое камъче или тревичка и хоп! Фердо само тичаше да мъкне жертвите, а ненаситният г-н Месояд ядеше ли, ядеше. След това лягаха за малко, бръмбарът си подремваше и отново тръгваха на лов. Който не е видял това с очите си, никога няма да повярва, какъв ненаситен лакомник е г-н Месояд и що нещо може да изяде за една нощ. Например той може да изяде до разсъмване цял охлюв.

Фердо си живееше добре при г-н Месояд. Бързо научи всичко. Юнашки мъкнеше пушката и патрондаша и отлично гонеше дивеча. Да ходиш непрекъснато на лов хич не е лошо, на всеки ще му хареса. При това могат да ти се случат какви ли не приключения.

Сигурно щеше да остане при г-н Месояд до ден-днешен, ако той един ден не беше довел в къщата си невяста. Този ден още отдалече г-н Месояд извика на Фердо: „Ехей, водя ти нова господарка, днес ще останеш у дома, защото утре ще се женя.“ На Фердо не му остана нищо друго, освен да помогне на булката да подредят къщата.

А имаше какво да се чисти и подрежда. Фердо го заболяха ръцете, а г-жа Месоядова — главата. Но се случи и нещо още по-лошо. Г-жа Месоядова в разгара на работата огладня. И край на всичко. Защото и тя изяжда точно толкова, колкото и г-н Месояд. Най-напред започна да се облизва, след това лакомо поглеждаше към Фердо и накрая се спуска да го гони.

Фердо хич и не изчака, ами с всичка сила се затича към вратата. Г-жа Месоядова скочи към Фердо, а Фердо — хоп! — измъкна се изпод ръцете ѝ надясно. Тя след него надясно, а Фердо — хоп! — наляво! Тя наляво, а Фердо — хоп! — под нея и навън. Вече разбра, че става страшно и опасно, и се затича напред, колкото силите му позволяваха.

Никоя мравка на света никога не е тичала толкова бързо. Фердо тичаше през камъни, през треви и — прас! — една тревичка под него се счупи. Мравчо се просна на земята. „Сега вече ще ме хване“ — каза си той. Но лакомницата не успя и Мравчо продължи да тича. После на главата му падна една шишарка. Едва не го смачка. „Аха, хвърля по мен шишарки!“ — завайка се той. Но нищо не му се случи и той пак продължи да тича. След малко затъна в кал. „Вече ме държи!“ — извика той, но не го държеше г-жа Месоядова. Държеше го г-н Месояд и го измъкваше за връзката от калта.

„Имаш късмет, че минавах оттук. Какво ми носиш приятелю?“
Беше много изненадан, когато Фердо, все още треперещ от уплаха, му разказа, че не тича при него, а че у дома е настъпил ужас. „Жалко! — изказа съжалението си бръмбарът. — Жалко, Фердо, че трябва да се разделя с тебе, но тук вече не бива да останеш. Или жена ми ще те изяде, или трябва цял живот да се криеш. По-добре да те заведе при моя чичо бръмбара-плавач.“

И още същия ден продаде Фердо за две жабешки бутчета на бръмбара-плавач Плаширибка.

КАК ФЕРДО ПОМПАШЕ ВОДА НА БРЪМБАРА-ПЛАВАЧ И СЛУШАШЕ СТИХОВЕ

Бръмбарът-плавач Плаширибка, един господин с дълго кафяво палто, обточено със светъл кант, с буфан ръкави и ужасно космати крака, поведе мълчаливо Фердо по брега до водата, където бе поставена помпа. Една толкова малка помпичка, че да му се доиска на човек цял ден да си играе с нея. Посочи я и само каза: „Помпа!“

След това натисна два пъти буталото и бом-бом-бом-бом — във водата под помпата се разлетяха ей такива големи балони, както когато духате със сламка в лимонада. Това всъщност не беше никаква помпа за вода, ами помпа за въздух, която е необходима на плавалите за дишане под водата.

Сетне бръмбарът-плавач Плаширибка му показва едно звънче, от което висеше шнур, а долният край на шнура беше потопен във водата. „Щом звънна, ще помпаш — ясно ли е?“ И без да чака отговор, скочи във водата. Ах, как хубаво плуваше! Даде такова темпо с крака, че на Фердо му се взе акълът, после бръмбарът като мълния нападна под водата едно малко червейче, глътна го и веднага се върна към шнура. „Зън-зън!“ — зазвъня горе, Фердо натисна буталото на помпата, във водата се разлетяха мехури с въздух, но нито един от тях не изплува на повърхността. Плавачът Плаширибка хвана всичките и си ги набута под фрака. Ще си ги пази за дишане. После изплува нагоре, измъкна главата си над водата и каза: „Добре!“

Но едва подаде глава, зад него се чу закачлив смях и някакви тънки гласчета започнаха да му подвикнат:

„Татенце,
златенце!“

По водата плуваха три весели момиченца със странни бански костюми. Плавачът Плаширибка блажено се усмихна и, сочейки към тях, каза: „Това са моите дъщери. Като пораснат, ще станат бръмбари като мен!“ — и отново изчезна под водата. Това бяха ларви на бръмбара-плавач. Те намигаха на Фердо и започнаха да го закачат с невероятно странни скоропоговорки. Викаха, да речем:

*„Мрав-чо, здрав-чо,
пътъци, фъстъци, бум!“*

„Що за глупости приказват? — мърмореше си Фердо и поглеждаше обувките си. — Какво говорят за моите обувки?“ Но ларвите прихнаха в неудържим смях, доплуваха по-наблизо и започнаха да викат друга объркана скоропоговорка:

*„Връзка на точки, фукара,
няма пукната пара!“*

„Ама че работа! Какво ги прихваща? Да не им харесва моята връзка?“ — разсърди се Фердо. Попила връзката си на точици и започна да се оглежда. Това накара ларвите да се пръснат от смях и те отново започнаха:

*„Фердо никак го не бива
и комарът го надвива!“*

На Фердо му дойде вече до гуша. Ще им покаже той колко е силен. И им се закани: „Какви глупости плещите, дрънкала такива! Я млъкнете!“

Ларвите се уплашиха да не би Фердо да им направи нещо и започнаха да викат на помощ баща си:

„Татенце това момченце ни закача!“

Но баща им не доплува, а само дръпна звънчето. Фердо му изпрати във водата въздух за дишане и настъпи мир и покой. Палавите ларвички престанаха да му обръщат внимание и взеха да се присмиват на нещо друго.

Така Фердо прекарваше всеки ден и се чувствуваше много добре. Плавачът Плаширибка ловеше под водата за себе си и за ларвичките толкова много водни буболечки, червейчета, рибки, жабчета и попови лъжички на ден и даваше на Фердо толкова много и вкусна храна, че с нея можеше да се изхрани цял един мравуняк. Затова и Фердо раздаваше на всеки, който минаваше оттам.

С ларвичките станаха приятели, дори знаеше вече как може да ги ядоса. Сам си измисляше скоропоговорки по техен адрес:

„Ларвички, ларвета, идват насам гъсета!“

Ах, да знаете с каква скорост ларвите се скриваха под водата! Толкова се страхуваха, да не би гъските да ги изядат.

А сетне като виждаха, че Фердо ги е измамил, се ядосваха, и викаха по него:

*„Фердо, мердо, от брега,
само прави си шега!“*

Но Фердо се усмихваше и им се плезеше.

ЗА ПРЕОБЛЕЧЕНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И ЗА ТОВА КАК ПОМПАТА СЕ ПРЪСНА

Един ден покрай Фердо минаха двама странни скитници. Ако не бяха толкова мънички и ако крилцата им не висяха толкова странно, човек би казал, че това са два бръмбара-монаси.

Но те всъщност не бяха бръмбари-монаси. Когато единият от тях се доближи до Фердо и дръпна малко качулката си, Фердо с изненада видя, че това е преоблечена черна мравка. И другият скитник беше черна мравка, също преоблечена, за да не я познае никой.

„Бягайте, бягайте, приятели, да не ви види бръмбарът-плавач — уплаши се Фердо. — Трябва да му помпам въздух и да му помагам. Той ужасно ще се ядоса, ако види, че си приказвам с вас.“

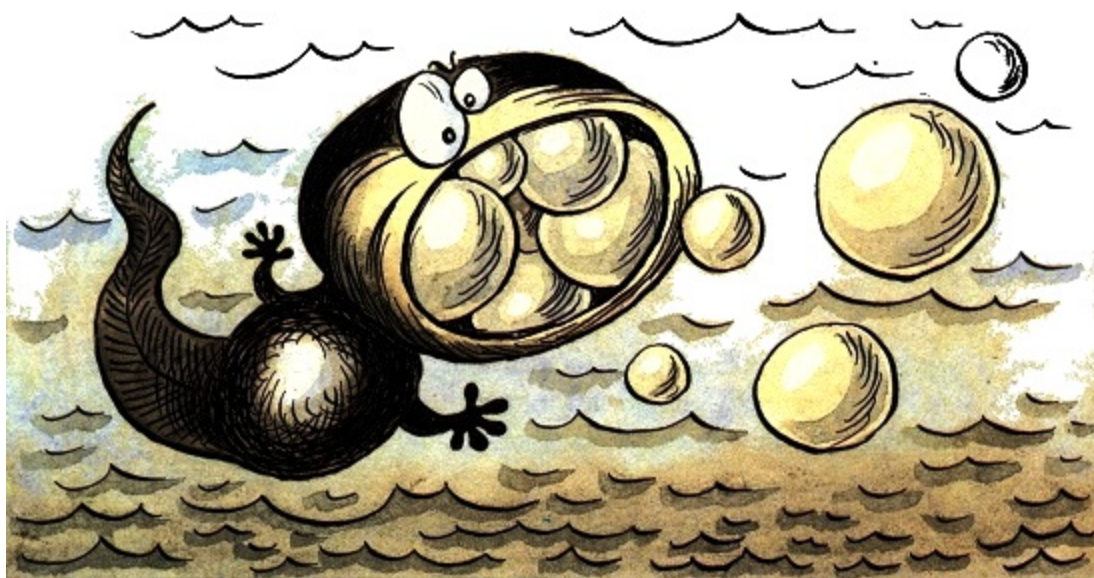
Двете маскирани мравки само се усмихнаха. „Не се бой, Фердо, ние ще избягаме, но разбира се, с теб. Затова сме дошли — да те освободим от плен. А за да не те познае никой из пътя, нашите шивачки ушиха и за теб едно наметало с качулка, че да можеш да се маскираш.“

И наистина, една от мравките измъкна изпод своето наметало друго наметало с качулка — за Фердо. Ако Фердо си го наметне, ще заприлича съвсем на бръмбар-монах и никой няма да го забележи.

Фердо изцъкли очи от учудване. Боже мой, да се маскира като монах! Какъв майтап! Всички има да се чудят! А най-весело ще стане, ако така преоблечен отиде при червените мравки и започне да ги плаши. Има да бягат!

Фердо бързо сграбчи наметалото, но тъкмо успя да пхне едната си ръка в ръкава и се готвеше да пхне и другата, изведнъж под водата се мярна черна сянка и звънчето леко зазвъня. Плавачът Плаширибка отново искаше въздух! Дано нищо не забележи! Една от преоблечените мравки бързо изтича към помпата и натисна ръчката. Но това беше голяма грешка! Тъкмо това не трябваше да прави мравката, по-добре да беше погледнала под водата! Защото до шнура беше доплувал не плавачът, ами попова лъжичка — дебело жабешко дете, любопитно като сврака — и тя опитваше дали шнурът на помпата не е нещо за ядене. Дръпна го и устата ѝ се напълни с въздушни мехури.

Как бихте постъпили вие, ако ви се случи такова нещо? Сигурно ще крещите, ще викате, или ще плачете. Ала поповата лъжичка не умее нито да плаче, нито да вика, но тъй като въздухът ужасно я гъделичкаше, кихна с всичка сила. И именно това беше най-страшното!

Когато тя кихна, въздухът се върна обратно в помпата и прас — помпата със страшен трясък се пръсна на парчета. Водата преля на брега, блъсна нашите мравки като лавина и ги повали на земята. Ларвичките се събудиха, отначало мислеха, че е станало земетресение, но сетне започнаха да викат баща си:

„Тате, беда! Помпата ти отлетя!“

Бръмбарът-плавач доплува незабавно — устата му още беше пълна с храна — и завика по Фердо: „Какво направи, нещастнико? Моята скъпа помпа е счупена! Къде ще намеря друга такава?“ И веднага му заяви, че не иска повече да го види. Фердо дори не се оправдаваше. Не промълви нито дума, само се поогледа — къде са приятелите му. Но те бяха изчезнали. Избягаха, за да не ги види никой. Бяха отнесли със себе си и неговото наметало с качулка. Те не успяха да освободят Фердо.

Цяла нощ щурците телеграфираха по всички посоки на света новината, че бръмбарът-плавач Плаширибка продава един сръчен мравчо. Не иска ли някой да го купи?

ЗА СТРАШНОТО НАСЕКОМО-ЧУДОВИЩЕ, ЧИЙТО БАЩА Е ДОБРОДУШЕН КАТО ДУШИЦА

На другия ден се появи едно съвсем малко водно конче, което мигаше непрекъснато с малките си очички и купи Фердо.

Всъщност това изобщо не беше водно конче. Имаше пипала, а когато кацна, прибра крилцата под себе си — отзад. Кацаше съвсем не като истинско водно конче. Наричаше се Мравколъв Душичката.

Насекомото завърза Фердо с въженце и полетя бавно над него.

Цялата картинка беше много весела. Все едно че Фердо си е вързал на въженце един мравколъв. Сякаш си го е купил на някой панаир, където продават балончета, пълни с газ, и най-различни други хвърчила. И затова зад Фердо тичаше цяла тълпа любопитни малки буболечки, но никоя от тях не се осмели да го попита откъде е купил тази чудна играчка.

„Мравколъв! Странно име — каза Мравколъвът на Фердо. — Дори не ми подхожда. Нима аз, такова добродушно същество, приличам на лъв? Наричам се така обаче заради сина си. Всъщност той е лъв, мравешки лъв. Истински див мравешки лъв!“

„У-а-а-а“ — дочу се рев в далечината. Всичко живо наоколо за миг се разбяга, само Фердо трябваше да остане, тъй като беше вързан.

„Чуваш ли? — попита гордо бащата, — това е той. Моят син!“ Фердо прибледня. Още в своя мравуняк бе чувал за малкия мравешки лъв, който яде мравки. Но винаги смяташе, че това е само измислена приказка.

„У-а-а-а!“ — разнесе се отново ревят, та чак тревата затрепери. Нима го водят при него? Майчице, нима лъвът ще изяде Фердо?

„У-а-а-а!“ — дочу се отново, та чак камъните се пукаха. „Чуваш ли какъв чудесен глас има! — разтапяше се от удоволствие бащата. — Юнашко гласче! Сигурно вече е гладен.“

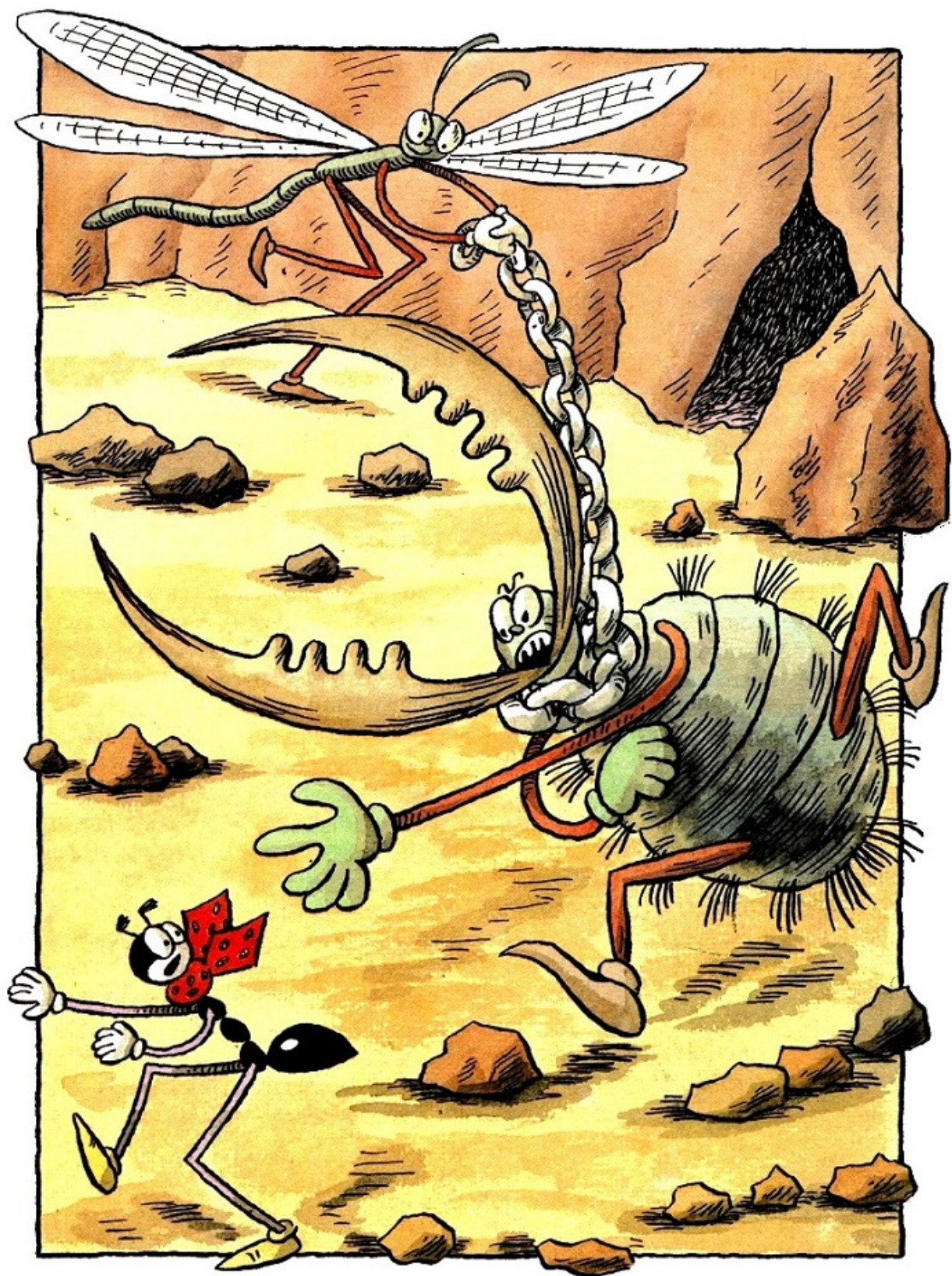
„У-а-а-а-а! У-а-а-а! У-а-а-а!“ На Фердо краката му се подкосиха от страх. Новият му господар го помъкна след себе си.

„Не се бой — успокояваше го той. — Синчето ми само се радва, че се връщам.“

„У-а-а-а!“ — разнесе се рев толкова наблизо, че Фердо този път наистина припадна от ужас.

„Ето ни — извика радостно мравколъвът. — Пристигнахме, сладурчето ми, сега ще видиш кого ти вода. Сега, Дребосъчето ми!“ Сетне измъкна ключовете и отвори една тъмна дупка между камъните. „Ела тук, Дребосъчето ми.“

Да бяхте видели отнякъде малкото Дребосъче! От дупката изскочи страшно чудовище с ужасна муцуна и дълги, остри щипки, със синджир около врата и веднага се нахвърли върху Фердо. За щастие таткото на Дребосъчето стискаше здраво синджира.

„Почакай, сладурчето ми, да не го изпапаш, той от сега нататък ще се грижи за храната ти!“

Но Дребосъчето се дърпаше, скачаше, викаше и ревеше настървено срещу Фердо.

„Глупачето на тате — успокояваше бащата синчето си, — не бива да го изяждаш. Той ще ти докарва все тлъсти и вкусни мравки. Виж какво, Дребосъчето ми! Ти сега пак се върни в дупката си, а Фердо ще ти води най-хубавите мравки, една по една, право в устата ти. А ти само ще ги хрускаш. Нали така? Затова съм го купил! Ха-ха-ха-ха!“

„ХА-ХА-ХА-ХА!“ — изрева със страхотен глас синчето и престана да се нахвърля върху Фердо.

„Видя ли колко си разумен. Сега вече мога да ти сваля синджира. Хвани като послушно дете Фердо за ръчичка и тръгвайте — каза Мравколъвът доволно и ги изпрати на лов. — А ти, Фердо, да слушаш, да храниш добре Дребосъчето, че инак ще те върна на госпожа Месоядова!“ — заклани му се той.

КАК НАСЕКОМОТО-ЧУДОВИЩЕ СИ ТОЧЕШЕ ЗЪБИТЕ ЗА МРАВКИ И КАК ЩИПКИТЕ МУ ЩРАКНАХА НАПРАЗНО

Какво да се прави — Фердо тръгна с Дребосъчето. Вървеше спокойно, за разлика от сина на Мравколъва, което навсякъде душеше и ровеше земята, докато най-накрая се спря. „Тук ще си направя яма.“ На едно меко пясъчно място започна да се тътри заднешком и в кръг. Със задничето си ровеше пръстта, а с глава я изхвърляше наоколо, докато си изкопа хубава ямичка и се зарови в нея чак до врата. От него не се виждаше друго, освен главата му с огромните зъби, която стърчеше навън.

„А сега, Фердо, бързо ми домъкни някоя мравка, че умирам от глад!“ — заповяда Дребосъчето и примрежи очи.

Нали знаете, лесно е да се каже — домъкни! Но какво ще си помислят другите, това Дребосъче не го интересува. Нима е възможно Фердо да докарва на лъвчето мравки за ядене? Такова нещо дори в приказките не може да се случи. Това всъщност би било страшно предателство, каквото Фердо никога не би извършил. По-добре да затворим книжката и никога вече да не я разгърнем.

Но почакайте, може да се случи нещо, което никой не очаква. Я погледнете — насам идват два странни бръмбара. Приблжиха се до Фердо и го поздравиха. Какви бяха те? Приличат на бръмбари-попове, и двамата с дълги, черни раса, а на главите си има малки килимјавки и дълги пипала.

Фердо ги заговори. Единият от бръмбарите свали килимйавката си. И лицето на Фердо засия. Знаете ли защо? Знаете ли кои бяха те? Неговите двама приятели, черните мравки. Този път се бяха преоблекли като попове.

„Хайде, Фердо, тръгвай с нас! Донесли сме костюм и за теб. Погледни — там, зад онзи храст, сме скрили едно расо. Бързо го облечи!“ — пошепнаха му мравките.

„Ама мен — посочи Фердо с пръст към Дребосъчето — малко ме е страх.“

„Какво? Ти ли се страхуваш? Такъв герой?“ — една от мравките го тупна приятелски по гърба.

Олеле-мале! Този път Фердо едва не загина! Защото той стоеше на края на ямата на Дребосъчето и когато приятелят му го удари, Фердо се подхлъзна по пясъка надолу. Бързо нагоре, далеч от зъбите на лъвчето!

„Ха-ха-ха-ха! Ето ги вече мравките!“ — засия Дребосъчето. „Ех, че ядене ще падне!“ — мляскаше то. Беше убедено, че Фердо му е домъкнал първата тлъста мравка. И започна да хвърля пясък по него. О, какъв ужас беше това! Пясъкът подкосяваше краката на Фердо. Той отчаяно пъплеше по стената на ямата, но щом направеше една крачка нагоре, пясъкът под краката му се свличаше и той пак се плъзгаше надолу.

„Приятели, спасете ме, ще ме изяде!“ — викаше отчаяно Фердо.

„Ха-ха-ха-ха!“ — ликуваше Дребосъчето и тракаше радостно с дългите си щипки. Ще изцрака — и край на Мравчото!

„Бързо! Няма да му дадем Фердо. Трябва да го спасим!“ — скочиха изплашени Фердовите приятели. „Подай ми ръка, аз ще вървя напред. Иначе никога вече няма да го видим. Ще направим верига.“ Единият стъпи здраво на края на ямата, хвана приятеля си, а той се спусна надолу и подаде ръка на Фердо. И тъкмо навреме. Дребосъчето щеше да хване Фердо за крака, но той направи скок! И изскочи горе. Ох, как въздъхнаха тримата приятели!

„А сега ще дадем на Дребосъчето да разбере!“ — зарадваха се щастливите спасители. Единият от тях донесе хубав, твърд камък и го замери. Камъкът полетя право в отворената уста на Дребосъчето. То тъкмо си точеше зъбите за лакомства. Усети, че нещо лети към устата му. „Това вече сигурно е мравка!“ — каза си лакомникът. Хвана го с щипките си, без много да му мисли и хрус, хрус-хрус! Камъкът стана на парчета, и Дребосъчето го глътна лакомо.

Мили хора, можете ли да си представите какво удоволствие изпита то! „Пуу, олеле!“ — изпищя Дребосъчето. — Какво ми даваш? Пу! Не мога дори да го изплюя. Аз искам мравки! А-а-а-а! Истински мравки. Мравки ми се ядат! Разбра ли?

„Ей сега, ей сега! — побърза да го успокои Фердо. — Хванах ти едва голяма черна мравка. Сега ще я пусна долу.“ Намигна на

приятелите си да му подадат приготвеното за него в храсталака черно расо. Завърза го с въженце и го спусна в ямата.

„Оха-а, най-сетне ще се наям! Това се казва ядене!“ — зарадва се Дребосъчето и посегна към расото. Но щом посегна, Фердо дръпна въженцето и расото изскочи. Ех, да можехте отнякъде да видите тази гледка! Расото подскачаше, Дребосъчето подскачаше след него, виеше и тракаше със зъби, Фердо дърпаше въженцето, а приятелите му през това време строяха бързо като роботи. Строяха кула над Дребосъчето, която да го затвори в ямата му. В кулата ще виси черното расо и ще се люлее над Дребосъчето. А ненаситният зъбльо само ще подскача и ще реве и няма да може да си хапне дори от расото!

„Хей, дръжте тази гредка! И тази! На, вземете!“ Ура, някой им помагаше! Някаква пеперуда, може би нощна. Подаде им една гредка и веднага отлетя за друга. Подскачаше от радост, че може да отмъсти на Мравкольва.

„Така му се пада! Давайте! Ще му построим кула за чудо и приказ!“ — примираше от злорадство пеперудата.

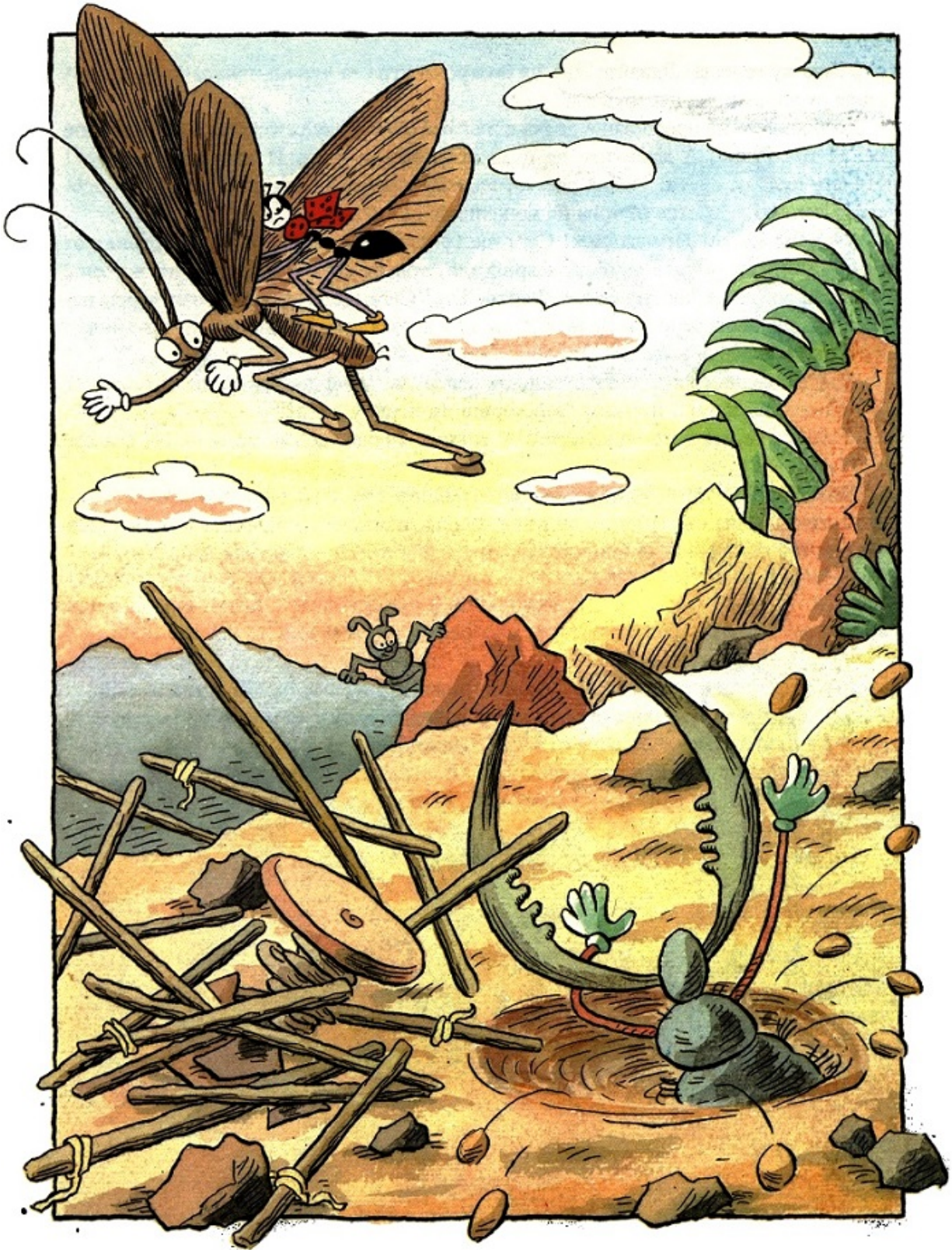
Дребосъчето не преставаше да реве и скача. Ямата чак се тресеше. Да, тресеше се. И то здраво. А мравките не бяха предвидили това. И изведнъж — бум! Цялата кула се срути. Падна расото, паднаха всички греди и затиснаха Фердо.

По-голямо нещастие от това не можеше да се случи.

„Измами ме ти! Прегладнях! Сега ще те изям!“ — изсъска полумъртвият от глад Дребосък. Очите му бяха кървясали, той целият трепереше, но все още имаше сили да се протегне към Фердо. Ето! Сега ще го хване! Този черен нещастник лежи отпреде му! Вече насочва към него острите си щипки, още мъничко — и ще го сграбчи и изяде. Горкият Фердо!

Но в последния миг долетя странната пеперуда. „Фердо, искаш ли да те спася? Ти си сръчно момче. Ще ми измайсториш ли нещо у дома?“

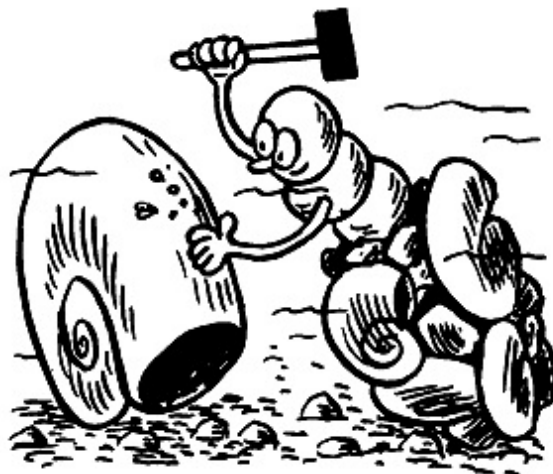
„Разбира се, каквото пожелаете“ — извика Фердо. „Само моля ви се, спасете ме!“

Пеперудата — дневна ли, нощна ли — подпря с рамо гредите, натисна ги, те се поместиха, хвана със силните си ръце Фердо, измъкна го от ямата и щрак! Зад Фердо шумно щракнаха щипките на Дребосъчето. Но щракнаха напразно.

ЗА МАЛКИТЕ ДЕЦА, КОИТО СИ СТРОЯХА КЪЩИЧКИ ПОД ВОДАТА

Странната пеперуда вече летеше високо във въздуха понесла Фердо на крилата си. „Добър строител ли си, моето момче? — каза тя, след като прелетяха над девет бръмбарски планини, девет гъсенични долини, шест жабешки блата и кацнаха на земята. — А можеш ли да строиш и под водата?“

„Защо не! Но за какво ви е потрябвало да строите под водата?“ — попита учуден Фердо. „Ще видиш! Ще те заведе при нашите деца“ — каза пеперудата, взе отново Фердо на гърба си и полетя. След малко стигнаха до едно бистро поточе.

„Виждаш ли? Ето това са нашите деца — ручейниците. Аз съм бащата, до нас живее чичо Ручейник, там, отзад — дядо Ручейник, а това са децата на кум Ручейник — каза той и посочи чистото дъно на потока, — ти сигурно никога не си виждал деца на бръмбар-ручейник.“

Ах, ако можехте да ги видите отнякъде! Същинско чудо! Едни малки червейчета щъкаха по дъното и всяко си имаше своя собствена къщичка. Всяко червейче беше напъхано до врата в нещо като твърдо калъфче, само главата и краката, които растяха направо от врата му, се показваха навън от къщичката. А всяка къщичка беше различна.

Едно от дечицата на татко Ручейник сякаш се бе скрило в продълговат кош, изплетен от върбови клонки, друго пък си беше слепило къщичката от малки камъчета и мидички, а трето — от ситен пясък. Нали ви казвам, червейчетата бяха напъхани в къщичките си така, че само главата и краката им се показваха. Зададеше ли се някаква опасност, за секунда се скриваха целите в къщичките си. Но щом опасността отминеше, измъкваха главичките и краченцата си навън, щъкаха по дъното и ловяха къде каквото видеха за ядене.

Сериозно! Фердо никога в живота си не беше виждал таква чудо.

„Човек може да им се люби от сутрин до вечер“ — въздъхна Фердо и клекна край водата.

„Това, което виждаш — прекъсна го таткото Ручейник — не е нищо. Това са само децата на кума. Останалите също си строят подобни къщички. Но моите ларвички трябва да имат сто пъти по-хубави от тези и ти ще им ги построиш. Измайстори такова нещо, та да се разчуе по цял свят!“

Той заведе Фердо по-нататък: „Ето, това са моите дечица. Вече започват да се обвиват с пясък!“

И наистина, малко по-надолу, в потока се виждаха малки червейчета, които пълзяха по дъното и влачиха след себе си дългите си телца, тук-там облепени с пясък.

„Хайде, залавяй се за работа, а аз утре ще дойда да видя какво си направил!“ — каза татко Ручейник и отлетя в храсталака.

КАК ФЕРДО НЕ МОЖЕШЕ ДА СИ СТИСКА НОСА И ЗАТОВА БЕШЕ ПРИНУДЕН ДА РАЗКАЗВА ПРИКАЗКИ

„Защо не? Ще им построя къщички! Но как да стигна до червейчетата, като те са във водата? — каза си Фердо. — Нали трябва най-напред да ги измеря? Най-добре ще бъде да си стисна носа, та да не ми влезе вода в него.“

Стисна си носа и хоп — под водата. Но, разбира се, когато реши да мери с две ръце под водата, трябваше да пусне носа си и той се напълни с вода.

„Тая няма да я бъде. Ще трябва да измисля нещо друго“ — каза си Фердо, отново седна на брега и се замисли дълбоко. И след малко измисли.

Откъсна си едно кухо стъбло, потопи единия му край във водата близо до ларвичките и започна да вика като с тръба:

*„Ало, ало
тази трева
вика, деца,
елате, елате насам,
приказки ще ви разкажа сам!“*

Щом ларвичките чуха това, веднага запъплиха навън, на брега. Фердо ги подреждаше една до друга и веднага ги измерваше. А когато всички млъкнаха, започна да им разказва първата приказка. Ако искате, можете да я чуete и вие.

КАК СЕ РАЗМНОЖИЛИ ВЕДНЪЖ МАЙСКИТЕ БРЪМБАРИ

Това е приказка за едно момченце, което решило да лови майски бръмбари, но не си взело подходяща кутийка, а на всичко отгоре не умеело да пише добре числата.

Момченцето всъщност имало в джоба си някаква кутийка, но когато на човек не му върви, не му върви — кутийката била продупчена. И щом момчето хванало първия майски бръмбар, бръмбарът намерил дупката, изскочил и започнал спокойно да се разхожда по палтото на момчето. Но в последния момент, преди още да разтвори крила, момчето успяло да го хване.

„Я виж ти, хванах вече втори майски бръмбар“ — казало си то и хоп — бутнало бръмбара в кутийката.

Но има ли нужда да ви разправам, че бръмбарът след малко отново се измъкнал навън и се скрил под палтото на момчето. Момчето пак го хванало. После го хванало на панталоните си, сетне на чорапа си, а веднъж дори на шапката си. Момчето решило да си отбелязва с чертички, колко бръмбара е хванало. Хич дори не му минавало през ум, че това може да е един и същ майски бръмбар, който му бяга от кутията!

И когато момчето решило, че кутията трябва вече да е пълна, преброило чертичките — те били осемнайсет. Леле, колко много бръмбари! Момчето написало на кутийката числото 18. Но понеже било немарливо и пишело като с краката си, не написало единицата както трябва — с полегата чертичка нагоре и права надолу — ами само като една обикновена черта. А след нея осмица... И се прибрало у дома си. Още от вратата извикало: „Мамо, познай колко майски бръмбара имам!“ Майката не познала и се предала. Тогава момчето отворило кутията. Тя била празна. Този път единственият майски бръмбар бил успял да отлети. Момчето се разплакало: „Ах, мамо, да

знаеш колко много бях хванал!“ Взело капака на кутията, за да прочете точно колко бръмбара е имало, тъй като било забравило.

„Осемдесет и един бръмбара бях хванал, мамо, осемдесет и един — отбелязах си ги с чертички!“

„Осемдесет и един ли? — попитала майката и взела капака, за да преброи чертичките. — Осемнайсет са? Видя ли какво става, като пишеш така немарливо единицата! Обърнал си капака и си прочел осемнайсет наопаки — осемдесет и един.“

Момчето избърсало очи: „Значи, мамо, не са били 81?“ — и веднага престанало да плаче.

Накрая успокоено въздъхнало: „Радвам се, че само осемнайсет бръмбара са ми избягали!“ И било доволно, че не са повече.

„Ама че глупаво момче! — извикаха ларвичките. — Нищо не забелязало, и нищо не разбрало!“ И много се смяха. Но нито една от тях не забеляза и не разбра, че докато разказваше, Фердо построи на всяка от тях от тревички, клечици и водорасли малко скеле, сякаш ще строи къща или замък. Скелето на всяка ларва изглеждаше съвсем различно.

Фердо се заоглежда къде е татко Ручейник, да го чуе какво ще каже за работата му, но никъде не го видя. Не забеляза и двете момчета, които също тайно слушаха приказката. Какви ли бяха те? Приличаха на молци, но крилата им висяха някак странно. Момчетата си казаха: „Този път вече ще освободим Фердо.“

На следващия ден Фердо мъкнеше от всички страни тревички и тресчици, хубави кръгли камъчета и малки, светещи като лампа песъчинки. Домъкна дори и няколко шарени крилца от бръмбарчета.

Когато събра и приготви всичко това на брега, взе кухото стъбло и отново свика ларвичките на приказка. Ах, какво състезание настъпи! Ларвичките се надпреварваха да се изкачват на брега, всяка искаше да бъде първа и по-наблизо, а Фердо започна да разказва нова приказка.

КАК ГЪСЕНИЦАТА СИ ИЗПЛЕЛА ЖИЛЕТКА

Зад две пътеки и три гори имало едно време една гъсеница. Тя много обичала да се гизди. Всеки ден тази кокона си сплитала косъмчетата и им връзвала панделки, а като срещнела случайно някоя друга гъсеница, приказвала само за мода, какво се носи в момента.

Когато поизраснала и наближило времето да се превърне в пеперуда, започнала да си плете жилетка. Такава жилетка трябва да си направи всяка гъсеница, преди да се превърне в пеперуда. Щом си изплете жилетката, гъсеницата се забулва цялата в нея и заспива. Когато тя се събуди и жилетката ѝ се пръсне, отвътре излиза не гъсеница, ами пеперуда, която може веднага да полети, накъдето ѝ очи видят. Това се случва с всички гъсеници.

Но нашата гъсеница много се кахърляла. „Моля ви се, кажете каква жилетка да си изплета, та да стана красива пеперуда?“ — попитала тя

една малка гъсеница, която срещнала. „О, не знам, госпожа, аз ще си оплета каквато ми хрумне“ — отговорила ѝ малката гъсеница.

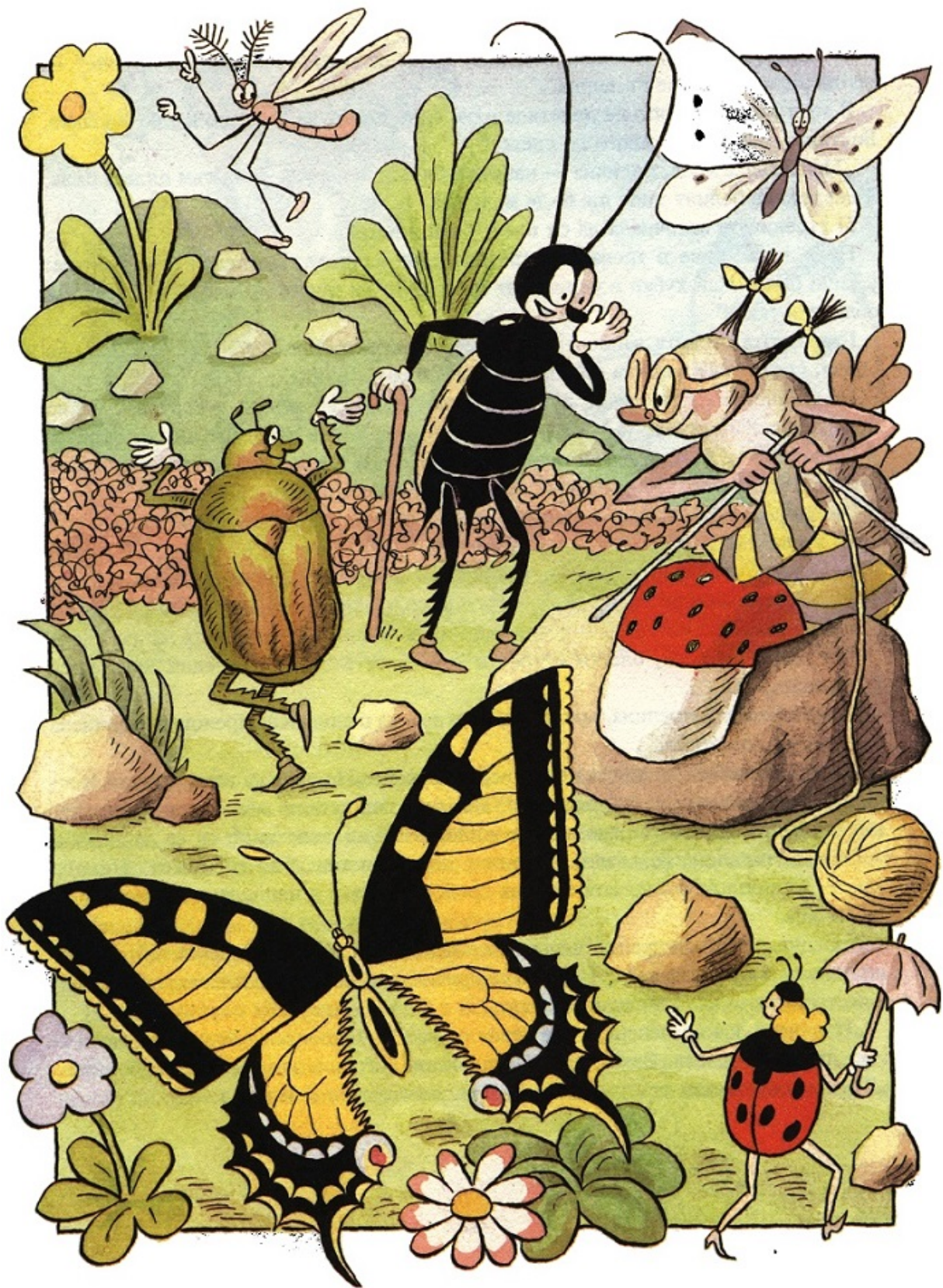
В този момент отнякъде долетяла една бяла пеперуда. „А вие какво мислите, Белушке, вие летите много по света?“

„Погледнете мене, госпожа — казала ѝ бялата пеперуда — аз съм цялата бяла. Тази година белият цвят ще бъде модерен.“

И гъсеницата започнала да си плете бяла жилетка.

Но в това време в тревата допълзяла една калинка. Погледнала я и рекла: „Защо бяла? Най-хубав е червеният цвят и то на точки — ние всички ходим облечени така.“

Гъсеницата веднага започнала да плете с червена прежда и то на точки, но онова, което вече изплета с бяла прежда, си го оставила.

Но не щете ли, отнякъде долетяла една прекрасна жълта пеперуда с черно по краищата на крилцата. „Ама вие червена на точки жилетка ли си плетете? В живота си не съм виждала такова нещо! Не бих носила друга жилетка, освен жълта с черно бие.“ И отлетяла плавно, като чуден цветен сън.

Гъсеницата бързо изпратила да ѝ купят жълта и черна прежда и към останалите цветове добавила жълти и черни райета.

След малко наблизил забръмчал бръмбарът Златко и веднага започнал да дава съвети; „Погледнете, госпожа, аз току-що се излюпих от какавидата си. Какво означава това? Че съм по най-последната мода. Нали? И погледнете какво имам? Зелен цвят, шанжан, блести и трепти!“ — и се завъртял на един крак пред гъсеницата.

Гъсеницата се замислила, после грабнала зелена шанжанена прежда и започнала да доплита жилетката.

Накрая отнякъде се появил един черен щурец. „Не мога да ви се начудя, госпожа, защо толкова се притеснявате. Нима не виждате по мене колко е елегантен черният цвят? А пък ако видите колко отива на жена ми!“

Горката гъсеница се смаяла. Черният цвят наистина бил елегантен. Няколко как — довършила жилетката с черна прежда. И щом я изплела, започнала да я закопчава.

Изведнъж над нея прелетял един писклив комар. „Леле — пищял той, — госпожа, някой ви е изцапал!“ Но като се приближил видял, че това не е изцапано, а че гъсеницата има шарена жилетка.

„Извинете, каква пеперуда ще стане от вас?“ — попитал той любопитно. Но гъсеницата не знаела. Закопчала си жилетката догоре и се унесла в дълбок сън. „Тогава ще попитам пеперудите“ — изпищял комарът и отлетя.

Но пеперудите също не знаели. „И ние сме любопитни каква пеперуда ще излезе от нея, когато жилетката се пръсне!“ — казали те и зачакали над спящата какавида, за да видят какъв цвят ще бъде пеперудата, която ще излети от нея. Дали бяла или червена на точки, или жълта с черни крилца, или шанжанено зелена или черна.

Чакали, чакали и се редували на дежурства.

Един ден обаче намерили такавидата празна. Гиздавата гъсеница се била превърнала не в обикновена, ами в нощна пеперуда, която лети само в тъмнината.

И никой никога не видял какъв ѝ е всъщност цветът. Жалко за цялото тичане и за многото видове прежда!

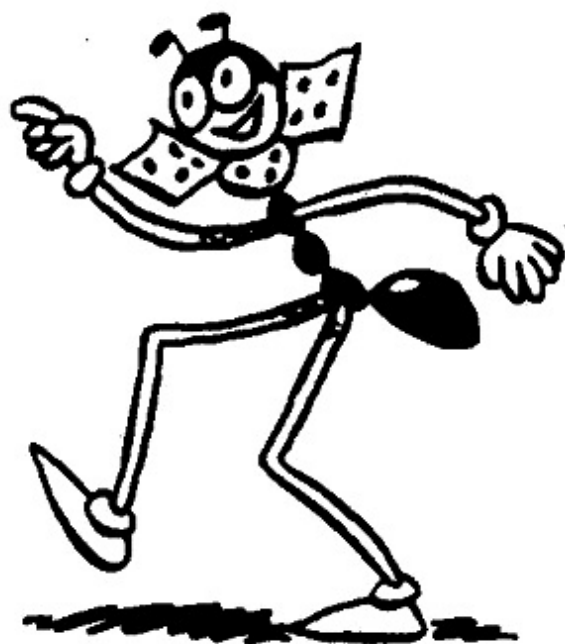
Ех, че се смяха ларвичките! И всички започнаха да си приказват и да се карат, какъв ли цвят е имала нощната пеперуда. Щяха дори да се сбият, ако изведнъж една от тях не се обърна към друга и извика: „Какво е това на тебе? Някаква кула!“ А другата извика: „А ти пък имаш балконче!“ А третата: „А на теб пък ти е пораснало колело!“ И щяха да бръщолевят още дълго, ако баща им не беше извикал от тръстиката: „Хайде, бързо във водата!“

Този път Фердо забеляза бащата, но двете момчета, които приличаха на молци и които днес отново слушаха скришом неговата приказка, не забеляза.

Ама и те добре се криеха зад всяка тревичка и само си казваха: „Днес вече ще започнем. Фердо ще бъде свободен!“

Тази нощ Фердо спа неспокойно, все чуваше наоколо някакво скърцане и чукане. Сутринта отново си подготви материал и започна да

разказва третата приказка.

ЗА БЪЛХАТА, КОЯТО СЕ ПРЕВЪРНАЛА В МОМЧЕ

Имало едно време една бълха, която мечтаела поне за известно време да бъде човек. Но как да стане това? Отишла при бръмбар-вълшебник и му разказала за своето желание. „Мила бълхице — казал ѝ вълшебникът, — току-така не можеш да станеш човек. Ти все ще скачаш — хоп насам, хоп натам — а то така не бива. Най-напред трябва да се научиш да ходиш като хората, прилично.“

Не било много лесно. Бълхата пробвала най-различни начини, докато накрая си завързала за всеки крак по един тежък камък, за да не скача и така се научила да ходи бавно и прилично като хората.

Когато отново дошла при вълшебника, той я превърнал в човек, но понеже била много млада, станала на момче с огромни обувки. В обувките му имало тежести и гири, за да не може да скача. След три години то отново щяло да се превърне в бълха.

Момчето с големите обувки тръгнало на училище. Прилично и бавно. Но понякога се забравяло. Например, като го извиквали на

дъската, изскачало така, че един път разляло мастилото, а друг път си ударило главата в черната дъска. Или когато пресичало улицата, по която минавали трамваи и коли, прекосявало я толкова бързо, че хората си мислели, че се е случило нещо, изплашвали се и викали: „Помощ!“ или „Пожар!“

След тези случаи момчето се видяло принудено да си слага в обувките подкови и железни гайки и разни други неща, за да бъде по-тежко и да не скача толкова.

Веднъж обаче в училището децата тренирали висок скок. Някои момчета скочили до половин метър на височина, някои само тридесет сантиметра, а нашето момче скочило цял метър. След това извадило от обувките си две железни гайки и скочило цели два метра.

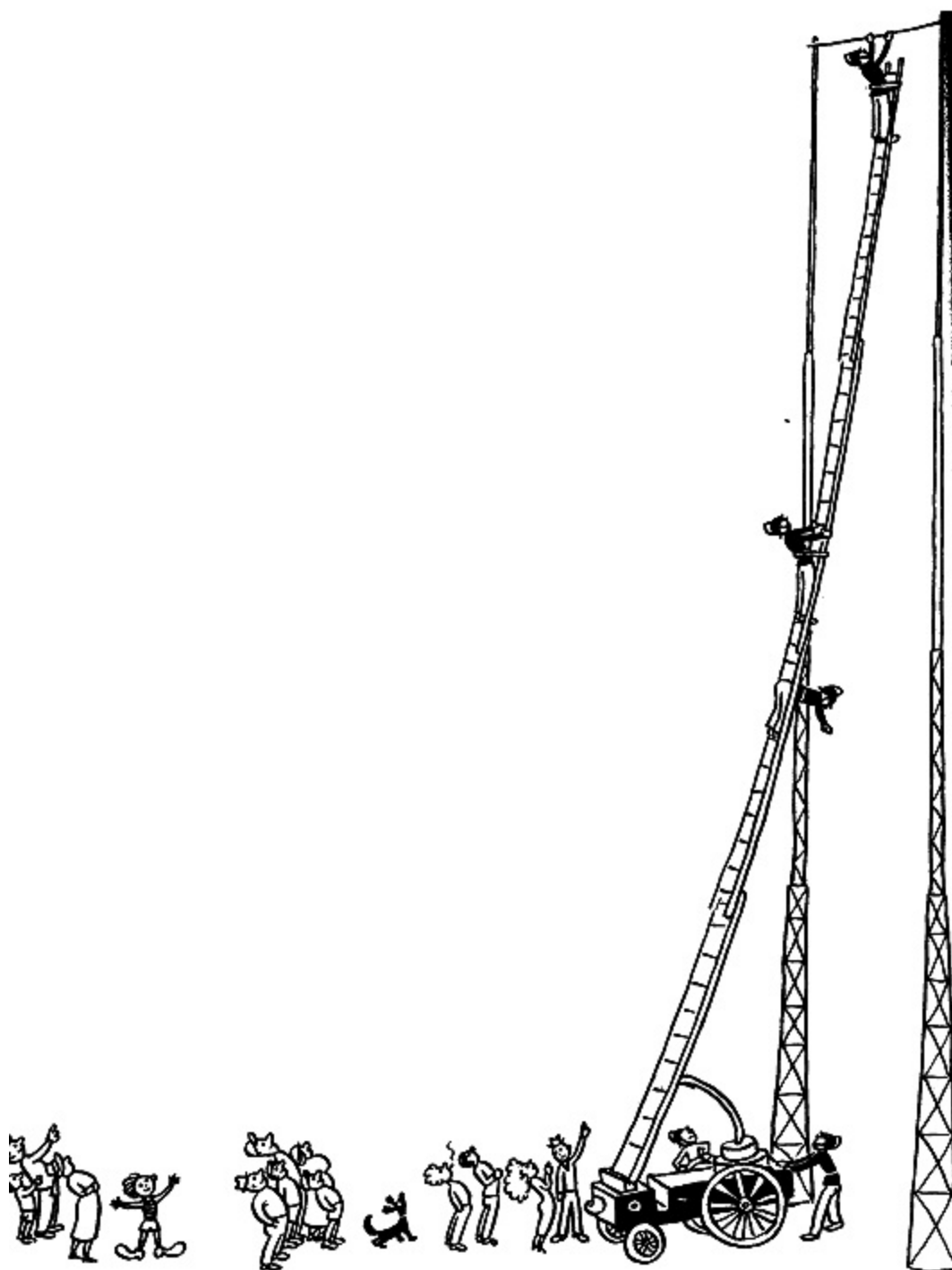
Щом видял това, учителят решил, че нашето момче трябва да тренира и да стане състезател и го записал в един известен спортен клуб. Естествено момчето печелило всички състезания, вестниците в цял свят пишели за него и всяко дете държело у дома си снимката му. Когато се случело два дни да не се спомене името му, нашият герой изваждал по някоя подкова от обувките си, за да стане по-лек, и веднага скачал с половин метър по-високо.

Когато започнала олимпиадата, момчето заявило, че ще скочи на височина колкото една кула. Всички му се присмивали и казали, че е голям фукльо. Но въпреки това извикали инженери, докарали кулокранове и пожарникарски стълби и сложили летвата за прескачане на височината на кула, та дори и малко по-високо. Нарочно — да видят дали момчето ще я прескочи.

Да знаете колко много хора дошли да видят това чудо! Трябвало наоколо да се построят пететажни трибуни, но дори и те не стигнали. Когато дошло и видяло, че летвата е сложена дори по-високо от кулата, момчето само се усмихнало. Събуло си обувките с всичките тежести и гири и се затичало босо към летвата. Хоп! Прескочило я като нищо.

От викове, овации и ръкопляскалия трибуните едва не се срутили. Нашето момче получило златен олимпийски медал, а публиката решила да му подари за спомен най-високото животно на света. Зрителите събрали помежду си пари и му купили жираф.

Момчето било щастливо и оттогава скачало все босо чак до момента, когато трябвало да се превърне отново в бълха. Дотогава скачало все по-високо и по-високо, много по-високо от най-високата

кула на света.

В последния ден от своя човешки живот нашият герой подарил жирафа на зоологическата градина в своята страна и децата много му се радвали.

Когато сетне се завърнал сред своите и разказал всичко на приятелките и приятелите си, всяка бълха му завиждала.

„Ех, да можех и аз да скачам така — въздъхна една ларвичка, — щях да прескоча целия поток.“

„Ех, ако аз можех така да скачам — каза друга, — щях да прескоча хълма зад нас и да скоча в другия поток, там в долината.“

„А аз — побърза трета, — аз щях пък да скоча близо до някое училище, щях да цопна във водата и да се показвам на децата. Щяха да ми се чудят!“

ЗАЩО ВСИЧКИ ИСКАХА ФЕРДО ДА ИМ ПОСТРОИ КЪЩИЧКИ

Сякаш имаше на какво толкоз да се чудят! Да не мислите, че децата ще се чудят на някакви си обикновени ларви и на техните къщички от пясък и тресчици. Но ако видеха къщичките, които им беше построил Фердо, сигурно щяха да се захласнат от учудване.

Докато Фердо разказа третата приказка, къщичките на всички ларвички бяха готови. Наистина коя от коя по-хубава и интересна! Фердо не строеше обикновени калъфи или тръбички, каквито имаха останалите деца на бръмбари-ручейници. Той беше построил на ларвичките истински къщички с покриви, прозорчета, балкончета и кулички. Под прозорците имаше градинки за водорасли, покривите бяха направени от пъстри крилца на бръмбари и буболечки, на покривите стърчаха ветропоказатели. А на някои ларвички, на най-послушните, Фердо направи същински чудеса.

На една ларвичка построи толкова дълъг локомотив, какъвто не можете да намерите и в магазина за играчки. Отпред имаше отвор за главата ѝ, а отстрани — за крачетата. Когато пожелаеше да тръгне

нанякъде, ларвичката завърташе с крачето си колелата на локомотива и той потегляше. Ех, че веселба настана под водата! Стадо рибки доплува до локомотива и рибката, която стигна първа, застана над комина като пушек. Ах, колко беше красиво! Всяка рибка се стремеше да бъде първа, за да се направи на пушек.

На ларвичката, която беше най-внимателна, която забелязваше и най-малкото движение във водата, Фердо построи къщичка с наблюдателница и кула с камбанка, за да може да звъни, когато се приближава някаква опасност. При този сигнал всички ларвички се скриваха в къщичките си, за да не ги хване някой.

На друга една ларвичка, която беше много страхлива, Фердо направи скривалище от бетон с набучени отгоре таралежови бодли. С такава къщичка сигурно никой няма да пожелае да я глътне.

Освен това там имаше една ларвичка, която искаше да притежава най-хубавата, най-гиздавата и най-спретнатата къщичка. На нея Фердо й построи цял летен дворец. Отпред с веранда със стреха, отстрани с френски прозорци с прекрасен изглед. Отзад й построи гиздава бяла моминска стая с перденца и кухничка с такива малки съдове, че за да видите супената чиния, трябваше да си вземете лупа. А когато във водата светеше силно слънце, ларвичката можеше да разтвори над главата си прекрасен, голям червен чадър.

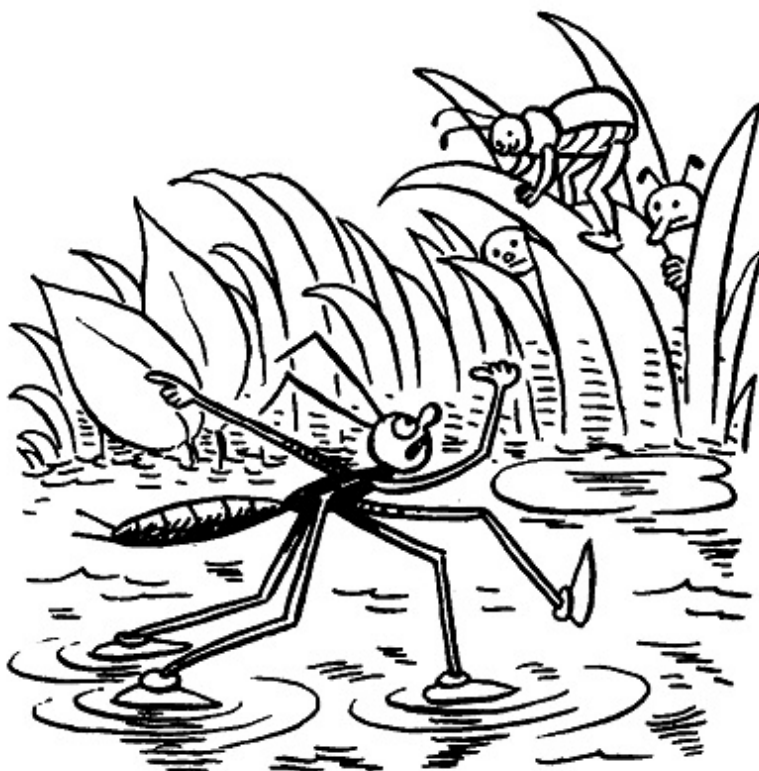
Всичко беше толкова красиво, че ручейниците от цялата околност се стекоха да видят чудесата. О, колко щяха да бъдат доволни, ако Фердо построеше и на техните деца такива къщички и дворци. Всичките се навъртаха около татко Ручейник и му обещаваха едва ли не звезди от небето, само да им даде на заем Мравчо, да се грижи за техните деца. Но татко Ручейник не се съгласяваше — няма да даде Мравчо на никого, ами ще го пусне на свобода. Само ще трябва да изчака голямото тържество, когато ларвите ще се превърнат в малки бръмбарчета-ручейници.

Фердо си построи на брега къщичка, същата като онази, в която си живееше преди. И си живееше добре, бръмбарите-ручейници всеки ден му носеха различни лакомства, но го караха да им разказва приказки. Слушаше го мало и голямо, слушаха го и всички ларвички, докато един ден престанаха да го чуват. Толкова бяха пораснали, че къщичките им станаха малки, затвориха всичките врати и прозорци и заспаха. Заспаха тайнствен, дълбок сън, по време на който щяха да им

пораснат дълги крака, крила и нова кожа. Те щяха да станат възрастни бръмбари-ручейници.

Нека спят. Пред къщичката на Фердо всеки ден се тълпяха много колорадски бръмбарчета, комари, водомерни, пъстри вонещици, майски бръмбари, а дори понякога идваше и някое голямо попово прасе и Фердо измисляше и им разказваше все нови и нови приказки.

ЗА НАЙ-ТЪРЖЕСТВЕНИЯ ДЕН НА БРЪМБАРИТЕ- РУЧЕЙНИЦИ ЗА СКЪПИТЕ ГОСТИ И ЧУДЕСНИТЕ ЗРЕЛИЩА

Цялата околност научи, че се готви голямо тържество. Водомерните разгласиха на всички край потока новината, че ларвичките се готвят да се измъкнат от къщичките си в съвсем нови премени. Сините водни кончета разнесоха новината по ливади и поля.

Татко Ручейник не се спираше дори за секунда. Подготвяше по този важен повод небивало тържество. И останалите ручейници му помагаха колкото можеха.

Дойдоха златооките буболечки, облечени като шаферки, с венчета на главичките си и кошнички цветя в ръце. Бяха ефирни като полъх. Дойдоха и няколко пеперуди с такива прекрасни дрехи, че всички се обръщаха след тях. Пристигнаха и златоглавите бръмбари, така напарфюмирани, че чак не се изтрайваха.

От всички страни свиреха бръмбарски оркестри. Листните въшки продаваха сладки сиропи за освежаване. Пчеличките разнасяха медени курабийки, а осите дори отвориха цяла сладкарница. Продаваха в нея локум, халва, марципани, бонбони и всичко останало, което предния ден бяха успели да олижат, огризят и отмъкнат от съседния панаир. Ако щете вярвайте, те бяха задигнали от панаира почти цяла лавка с лакомства! Каква навалица се трупаше около тях!

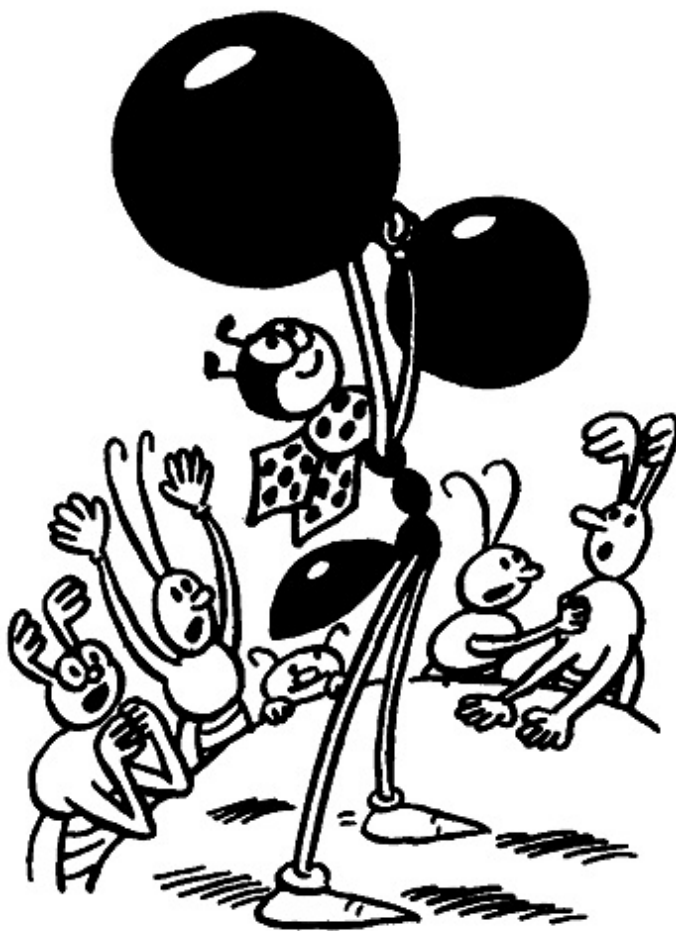

Много интересни зрелища имаше на празника. Няколко паячета демонстрираха акробатика и въжеиграчество без каквато и да било

предпазна мрежа. Скачащите бръмбари се надбягваха за купата с бръмбарите-бегачи, а няколко земни бълхи се състезаваха с обикновените бълхи по висок скок. Публиката най-много ръкопляскаше, когато прескачаха потока и някоя от тях цамбурваше в него. Отнякъде долетя дългокраката водомерна, преоблечена като плашило, и всички се разбягаха с писъци.

Имаше и състезания по борба, класически стил, в които участваха бръмбарите-рогачи, както и състезания по вдигане на тежести, които все печелеха двама бабаити с маски. Всеки искаше да разбере кои са тези юнаци. Като перца те вдигаха щанги, двадесет пъти по-тежки от тях. Струва ми се, че такова нещо е по силите само на мравките. Никой не ги познаваше.

Дойдоха облечени като молци, но като свалиха наметалата си, приличаха най-вече на черни мравки.

Фердо също реши да вдига тежести и успя да вдигне точно толкова, колкото и двамата юнаци. Всички се смаяха и искаха да разберат кои са тези двама юначаги.

В този момент зазвъня звънче, което свикваше гостите да видят главния номер в програмата. Точно се раждаха младите бръмбарчета-ручейници. От къщичките, в които заспаха нахранените ларвички, трябваше да излязат истински бръмбари с крила.

Всички зрители и гости се наредиха край потока, шаферките най-отпред, бръмбарите-ковачи с фракове и с цилиндри на главите, след тях — прекрасните пеперуди и всички останали посетители. Толкова много народ се беше насъбрал!

Във водата нещо се размърда. Веднага зазвучаха тържествените фанфари на тръбачите — стършелите и бръмбарите-мърморковци. Хористите, облечени в бяло комари, запяха с невероятно тънки гласчета бодра песен, а отзад няколко бръмбари-бомбардировачи изстреляха ракети.

Погледите на всички присъстващи бяха отправени към водата. На брега започнаха да излизат тайнствени фигури, плътно загърнати в дълги наметала.

Те бавно се измъкнаха от водата, спряха за малко на брега като статуи, след което започнаха плавно и спокойно да разгръщат наметалата си.

„А-а-а-а!“ — разнесе се сред тълпата. Това не бяха никакви наметала, а крила на млади бръмбари-ручейници, още влажни и прилепнали, а под тях на всички посоки се усмихваха новородените бръмбари. Крилата им под палещите лъчи на слънцето постепенно изсъхваха, изправяха се и след малко младите ручейници излетяха нависоко.

Чу се бурно „ура“. Шаферките пръскаха наоколо цветя, ковачите хвърляха във въздуха цилиндрите си, а пеперудите възторжено махаха крила.

След това зрителите се огледаха наоколо и много се учудиха. Това пък какво е, пак нещо става, какво плува по водата? Погледнете, чудесен кораб с две мачти и платна, а на него двамата юнаци с маските, които преди малко спечелиха състезанието по вдигане на тежести. Кой ли са те? А, ето — свалят си маските! „Приятели!“ — извика Фердо. Защото това бяха неговите двама приятели, онези мравчовци, които вече на два пъти маскирани се опитаха да го освободят.

Аха, сега вече разбрахме защо Фердо през нощта не може да спи спокойно. Защото двамата му приятели, едва ли не до ухото му, строяха този чудесен кораб. Вижте, вижте, на празното пространство на брега застана татко Ручейник. Той изглежда се бе накарал да каже нещо. Всички млъкнаха, настана такава тишина, че муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Една дори наистина бръмна леко, но всички ѝ се скараха и тя млъкна.

Татко Ручейник се изкашля и започна със сериозен глас:

„Мили приятели, днес сме се събрали на голямо тържество. Днес се раждат нашите млади бръмбарчета. А на мен се падна щастието къщичките на моите деца да бъдат построени от най-големия майстор, когото познаваме. И той не само ги построи! Докато строеше, той ни разказваше приказки, които слушахме всички — млади и стари. Такъв весел майстор, с толкова много мъдри идеи трябва да служи за пример на всички. Фердо, аз ти обещавам тържествено, че ти ще бъдеш пример за нас! Ти искаш да се сбогуваш с нас, да се върнеш у дома. Но ние винаги ще си спомняме за теб и при всяка работа ще си казваме: Ще я направим така добре и весело, както Фердо!“

„Ура-а-а-а!“ — разнесе се на всички посоки.

Всеки пожелаваше на Фердо щастливо завръщане у дома, при своите. Фердо радостно скочи на палубата на кораба.

Но какво е това? Нима изненадите днес нямат край? Всички се обръщат назад. Викат, крещят. Но защо ли? От всички страни към брега се стичат червени мравки. „Фердо, почакай! Ние искаме да те изпратим и при бръмбара-гробар!“ Махат с ръце и тичат ли, тичат към потока.

Какво? При гробаря ли? За Фердо ли е тази тъжна работа?! Фердо трябва да си отиде у дома! Да знаете колко работа го чака там.

Корабът се отдалечи от брега и най-бързите мравки, които вече се канеха да скочат на палубата, цамбурнаха във водата. Пляскаха с ръце и крака, плюваха вода и бързо поеха обратно към брега.

Корабът опъна платна, вятърът ги наду, а приятелите на Фердо викаха от брега „На добър час!“ и „Ура!“. „Бъди щастлив, Фердо!“

„Почакай, Фердо! — продължаваха да крещят след кораба червените мравки. — Искahme да си направим още една шега с тебе. Не ни разваляй плановете!“

Но корабът се отдалечаваше все повече и повече. Няколко червени мравки започнаха да скимтят и подсмърчат, някои се ядосваха, а трети започнаха да го замерят с камъни. „Спрете — викаха те. — Чувате ли? Искahme...“ И хвърляха камъни, но не можеха да достигнат кораба.

„Какво? Значи искате да хванете Фердо? — чу се от брега. — Тази няма да я бъде?“

И в миг на брега излезнаха ларвичките и на останалите ручейници. Разтвориха наметалата си и се превърнаха в млади бръмбари. Дори не дочакаха да им изсъхнат крилата и излетяха във

въздуха. Те бяха толкова много, че образуваха истинска димна завеса и с нея закриха кораба на Фердо. Той напълно изчезна от погледите на червените мравки.

Но това не беше всичко. И от ларвите на бръмбара-плавач се излюпиха млади, снажни плавачи и завикаха: „Ние също ще помогнем на Фердо!“ Спуснаха се над червените мравки и започнаха да бръмчат край ушите им толкова силно, че по-малките от тях, се гмуркаха ужасени. Зрителите подскачаха от радост. Такова нещо те през живота си не бяха виждали!

А какво е това, дето лети във въздуха? Погледнете — от мравешкото лъвче също е станал крилат мравколъв, един такъв добряк като баща си. Сега и той лети насам и иска да си отмъсти: Крещи: „Чакай, ти пусти Фердо, да не мислиш, че съм забравил как ме измами, когато бях още Дребосъче! Никога няма да ти простя, дето искаше да ме затвориш в кулата! Ще видиш ти, някой ден тъпкано ще ти го върна! Почакай, щом ми се роди син, той ще те изяде!“

Ами! Никой няма да изяде Фердо. Този мравколъв след това нямаше син, дори не се ожени. Преди да успее да си избере булка, го изяде едно синигерче.

И Фердо стигна у дома си. Дори червените мравки не успяха да го хванат. Попътен вятър опъна платната и вече никой не можеше да стигне кораба.

Но, моля ви се, какво стана с празните къщички на ларвичките под водата? Бяха толкова красиви и така добре измислени, че би било жалко да се похабят.

Не бойте се. Едни деца ги намериха и започнаха да си играят с тях.

И ние у нас имаме една такава къщичка. Едно малко момиченце ни я донесе.

ФЕРДО В МРАВУНЯКА

Ура, Фердо най-сетне се завърна. Той знаеше много добре, че никъде другаде по света не може да е по-полезен, отколкото у дома. А приятелите му ще го обичат и уважават за това.

ЗА ТАЙНСТВЕНИЯ НЕПОЗНАТ КОРАБ

В нашия поток ставаше нещо странно. Дори малките рибки — а те не бяха по-големи от половин игла — не разбираха какво става. Цяло стадо рибки плуваше подир непознатата вещ.

Тя приличаше на малка платноходка с две мачти, с илюминатори от страни и дори с кабинка за екипажа.

„Какво ли е това? — попита едно рибешко детенце. — Струва ми се, че е някакъв кораб.“ Една от рибките пък си мислеше, че това е принц, който пътешествува по света. „Не е възможно — протестираше друга. — Принцове никога не пътуват по този начин. Те винаги се съпровождат от цяла флотилия кораби.“

„Ами щом като не е принц, може би са... — рибката цялата се тресеше от страх — може би са морски пирати!“ — пошепна тя и искаше да избяга.

В този момент корабът се насочи към брега. Канеше се да пусне котва. И всички рибки решиха да останат да видят кой ще слезе от него.

„Тук ще трябва да е, Капитане. Смятам, че сме близко до дома“ — обади се отгоре единият от двамата моряци.

„Ще видим, ще разберем, щом до брега се доберем!“ — извика в стихове капитанът, който изглежда беше в добро настроение.

„Тихо — шепнеха си рибките. — Ей сега ще ги видим.“

„И така, дами и господа, сега ще ви демонстрирам елегантен скок от палубата на брега“ — дочу се отново гласът на капитана с доброто настроение.

Рибките искаха да видят елегантния скок, но в същия миг се разпръснаха, сякаш някой стреля по тях. Сред тях се втурна нещо огромно и страшно, което доплува под кораба, подхвана го отдолу с великанските си щипки, дръпна го и го потопи дълбоко на дъното. На повърхността от него не остана и помен. Само на мястото, където изчезна корабът, пляскаха с ръце и крака три мравки. Ритаха, махаха и плюваха вода.

„Приятели, ако това не беше гърбоплавка, да не се казвам Фердо Мравката!“ — извика едната от тях, тази с червената връзка на белите точици, и с няколко чудесни движения доплува до брега.

„Има да се чуди и мае, като види, че не сме в кораба и че там няма нищо за ядене!“ — заекваха другите две мравки. Водата беше студена, бър-р-р, мравките я изтръскаха от телата си, но продължаваха

да треперят от студ. Иначе приличаха досущ на своя капитан, само че на вратлетата им вместо връзки имаше по една жълта панделка. Я-я-я...

Да, това бяха Фердо и неговите приятели! А корабът беше този, с който те плуваха към мравуняка си! Още малко, и можеше да не стигнат у дома. Да се бяха забавили само с една секунда и хищната гърбоплавка щеше да ги удави.

„Нека изяде кораба, като е толкова глупава. Нека си дъвче дърво! Нас няма да ни намери“ — каза Фердо на брега, след като се изсуши напълно.

„Я погледнете, това е дървото с горските пчели. Тук идвахме винаги за мед — зарадваха се приятелите му. — Значи сме съвсем близо до мравуняка.“

ЗА ПЧЕЛАТА, КОЯТО НЕ ИГРАЕШЕ ЧЕСТНО И ЗА РИЦАРЯ, КОЙТО СИ ПЪХНА ТОПЧЕТАТА ПОД ДОСПЕХИТЕ

Щом Фердо чу думата мед, зави му се свят от сладост. Дори си хвана главата, за да не му се развинти. „Хайде, Фердо! Само ще опитаме меда“ — облизваха се лакомо приятелите на Фердо. Но Фердо реши, че сам ще отиде за мед. Вече дори му се привиждаше как плува в меда. „Ей сега, ей сега ще донеса и на вас! Само ще отскоча дотам, а вие пазете да не дойде някой да ме хване.“ Вече нито виждаше, нито чуваше — изчезна в една малка пролука в кората на дървото.

Какво можеха да направят приятелите му, мравчовците? Послушаха Фердо. Седнаха в тревата под дървото, мляскаха в очакване

на меда, преглъщаха слюнките си и пазеха. Край тях прелетя една пчела. Огледа ги подозрително. „Какво правите тук?“

„Ами, нищо, седим си“ — нехайно отговори мравчовците. И се правеха като че нищо не се е случило. „Само да сте решили да ни ядете меда!“ — избръмча пчелата и отлетя.

Но не отлетя далеч. Все се оглеждаше към тях, все се спираше, докато изведнъж се обърна и бързо полетя обратно. Отдалеч сочеше с пръст към тях.

„Ей, вие там! — извика тя. Не искате ли да си поиграете с мен на топчета!?“

„О-о-о-о“ — отдъхнаха си мравчовците. Вече си мислеха, че пчелата се връща да ти хване.

„С удоволствие, госпожа, с удоволствие ще поиграем с вас!“ И веднага всеки от тях измъкна по десет топчета. И пчелата измъкна, но за голямо учудване на двамата — само едно топче.

„Хайде, започваме!“ Пчелата се завъртя на пета и издълба дупка. Докато мравчовците се усетят, хвърли своето топче така, че то се спря съвсем близко до дупката. Мравчовците обаче не уцелиха толкова добре и след малко пчелата спечели две от техните топчета.

При втората игра първи започнаха двамата приятели. Сега вече ще спечелят! Но напразно! Пчелата така хитро се мотаеше между топчетата, че винаги успяваше да подбутне с крак своето по-близо до дупката, а техните набиваше в земята. Колкото да се мъчеха мравчовците, топчетата им хич не се и отлепваха от земята. И така пчелата спечели всички игри.

„Госпожа, вие не играете честно. Така не може!“ — ядоса се накрая единият мравчо и едва не му потекоха сълзи от очите. Но, пляс — и изяде един шамар. „Какво, ти ли ще ми кажеш, сополанко такъв, така ли се играе или не?“ И пляс! — още един шамар.

„Госпожа, върнете ми топчетата“ — хленчеше вторият мравчо и хвана пчелата за крилата. Но едвам успя да отърве шамара.

И започна голяма битка. Отнякъде дотърчаха две пчели и веднага попитаха: „Какво става тук?“

„Погледнете, момичета, тия двама хлапаци искат да ми вземат топчетата, които изгубиха в играта. Хванете ги!“

И двете новодошли пчели се спуснаха да хванат мравките.

„Това не е вярно, не е така! — викаха мравчовците. — Тя ни измами, топчетата са наши!“ — и се защитаваха. „Ами, ами, ха-ха-ха, аз си ги спечелих по най-честен начин!“ — викаше пчелата, а през това време ѝ се притекоха на помощ толкова пчелилчки-работнички, че човек не би могъл да ги преброи.

В това време от дървото се чу страшен глас: „Тихо, тихо, я да чуя каква е тази работа с топчетата?“ Всички онемяха и се обърнаха към дървото. На главния вход на гнездото на горските пчели стоеше изправен чудесен рицар с огромни, тежки доспехи, с великански щит и дълъг меч. Като на сън. Всички млъкнаха, а изненаданите пчели без заповед направиха шпалир, за да мине непознатият рицар и да стигне до мравките.

„Какво става?“ — изрева рицарят, вдигна меча си и тръгна направо към тях.

„А-а-а-ми, изгубиха играта, а сега искат да ми вземат топчетата“ — запелтечи пчелата и показа топчетата, които беше спечелила.

„Дайте ми тези топчета, госпожа! Ще заведа мравките в затвора, а като ги пусна, всяка от тях ще трябва да ви донесе по хиляда топчета“ — каза рицарят, взе топчетата на пчелата, пхна ги под доспехите си и насочи меча си към мравките. — „Хайде, мошеници, тръгвайте, че иначе ще ви пробода!“

Пчелите от изненада изгубиха и ума, и дума. Никоя от тях не можеше да си обясни откъде се взе този рицар. Ала всички бяха доволни, че ще откара мравките в затвора. А пчелата, която не играеше честно, извика след рицаря: „И нека да ми донесат и някое стъклено топче!“

ЗА ТОВА КАК НАПАДАТЕЛЯТ НА МРАВУНЯКА БЕ ПОСРЕЩНАТ С „УРА“

„Дрън, дрън, та пляс!“ — измърмори рицарят, като отведе разтрепераните от страх мравки зад три лехи къпини. Там той повдигна шлема си.

Мравчовците се вцепениха от учудване. Изпод шлема се показва главата на Фердо!

„Фердо, ти ли си това?“ — извикаха те и понечиха да скочат в прегръдките му. „Чакайте, ще се залепите!“ — спря ги рицарят. — „Това всичкото е от мед!“

„Какво? Как? От мед ли?“ Наистина рицарят не беше никой друг, а Фердо, и доспехите му целите бяха от мед. Шлемът му беше от мед, ризницата — от мед, щитът от мед, и мечът от мед.

„Всичко това си го изковах от мед в гнездото на пчелите — похвали се Фердо. — На, опитайте, хапнете си!“ — и им даде да си отхапят от щита. „Всичко, което виждате по мен е от мед!“

„Ех, че чудесни доспехи имаш, Фердо! — смееха се приятелите му с пълни уста, а по брадите им течеше мед. — С тях ще нахраниш целия мравуняк.“

И ето го — мравунякът. Един висок хълм, покрит с борови иглички, а по него щъкат зидари, дърводелци, бавачки, ловци, пътешественици и работници. Като във всеки мравуняк. Всеки нещо носи, всеки нещо мъкне.

„Мой скъп, роден мравуняк, колко отдавна не съм те виждал!“ — извика радостно Фердо и нетърпеливо се затича към него.

Но усети как доспехите му изскърцаха, сепна се, спря приятелите си и им пошепна: „Трябва да измислим нещо интересно.“ И щом приятелите му се скриха, сви двете си ръце с тежки медени ръкавици като тръба пред устата си и извика така, че чак гората потрепери:

*„Предайте се, мравки,
рицар крачи днес към вас,*

*с един удар с меча
ще ви смачка в този час!“*

Нещастие! Ужас! Не им остава нищо друго, освен да се бранят! И в мравуняка настъпи тревога. „Рамтара-да, рамтара-да, рам-там-там! Който е навън, бързо да се върне в мравуняка! Да се затворят всички врати! Да се затулят всички прозорци! Някой да изтича до стаята, където спят мравките с най-големите щипки! Събудете ги, напред, напред в бой!“

Тръбачът се втурна в стаята на най-силните мравки. „Туту-ру-дуту!“ — зазвуча тръбата на вратата. Силните мравки с най-големите щипки скочиха от креватите си и потъркаха очи. „Тутурут, врагът е тук!“ — зовеше ги на бой тръбата. Мравките се затичаха с разтворени щипки към главната порта.

А Фердо вече тропаше по портата: „Отворете, пуснете ме, иначе ще направя на пух и прах целия ви мравуняк!“

„Трамтара-рара-ра!“ — изпищя тръбата команда за нападение. И в този миг портата се разтвори с трясък. Вече е отворено, може да се влезе в мравуняка. Всъщност, не може, защото точно в момента през вратата се изсипа цял поток зъбати бойци, и като стихия врхлетя рицаря, за да го разкъса на парчета. Сега ще се чуе само хрус, хрус — и край на Фердо! Бойците не знаят пощада.

Доспехите изскърцаха, зъбатите мравки ги чупеха на парчета. Първите вече отнасяха настрана откъснатите парчета, а върху рицаря се хвърляха нови бойци.

Но какво става? Всеки, който си отнесе парченце от доспехите, там си и остава. Никой не се връща при Фердо. Всеки се е свил до своето парченце мед и яде, та ще се пръсне. А Фердо не се вижда. По него пълзят толкова много мравки, но вече няма какво да късат, тъй

като от доспехите не е останало нищо, но всеки лиже меда, който е останал още по Фердо. Но как ще свърши цялата тази история? Докъде ще се стигне?

Изведнъж някой извика: „Я вижте, това е връзката на Фердо!“, а някой друг допълни: „А пък това е самият Фердо!“, а трети попита: „Но къде е рицарят?“

Наистина, къде е рицарят? По целия синор бяха насядали бойци — всеки дотяждаше остатъците от меда, а около Фердо се бяха струпали сплескани с мед мравки, само Фердо светеше чист, олизан до сухо. „Аз бях рицарят, който толкова ви изплаши“ — усмихна се той и гордо посочи с пръст гърдите си.

„Значи ти просто си се пошегувал с нас? Да ни изплашиш ли искаше? Момчета, да го вдигнем на ръце!“ — извикаха мравките и се спуснаха към Фердо с викове „ура“.

ЗАЩО НА ФЕРДО МУ ТРЯБВАШЕ ЛАСО ЗА ПОЧИСТВАНЕТО

Ех, че лудуване, ех, че игра падна! Накрая мравките понесоха Фердо на раменете си: „Ти, наш златен Фердо, да знаеш колко ни беше мъчно за тебе!“ — и тържествено, с овации го занесоха в мравуняка.

Ах, колко се беше променил мравунякът! За късото време, през което Фердо отсъствуваше, бяха построени толкова много нови тунели, толкова нови килийни и кръстовища, че Фердо сам сигурно щеше да се лута.

„Фердо — изпищя край него някакво тънко гласче, — хващам се на бас, че сега не можеш да намериш пътя към изхода!“ Това беше Пищялко. Нещастникът веднъж се хвърли да изгаси една горяща клечка кибрит, която някой беше хвърлил на мравешката пътека и се изгори. Изпари си леко езика. Но всички му разбираха и никой не му се присмиваше. Ние знаем, Пищялко, че не говориш като нас, но нека само някой се осмели да ти се присмее! Ти не си виновен за това!

И Фердо го разбираше и веднага му отговори: „Как да не мога, веднага ще го намеря! Той целият е покрит с мед!“

Дум! В същия миг мравките пуснаха Фердо на земята. Така се уплашиха, като чува думите му. Ужас — пътеките са намазани с мед! Това е нещо нечувано в мравуняка! Какво ще кажат останалите мравки? Пътеките трябва да се почистят. Чу се удар на гонг. „Моля, чистачите на тунелите да се явят незабавно! Колкото може по-бързо!“ От всички посоки се спуснаха метачи с метли, четки и кофи — ето ни, покажете ни къде какво е мръсно, да го изчистим! Но докато тичаха по тунела, си нацапаха краката с мед и го разнесоха на всички страни. Невиждан ужас!

„Момчета, вървете си, сега Фердо ще ви покаже какво е научил по света! — засмя се нашият герой — Идете си по килийните и спокойно спете — утре всичко ще бъде чисто като огледало.“

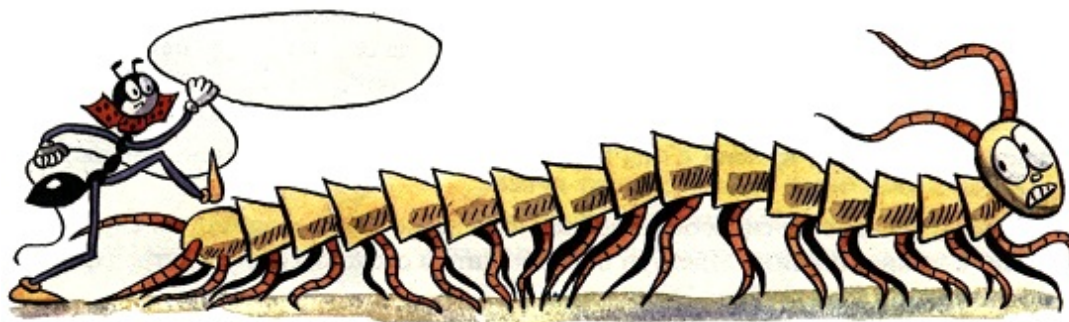
Добре. Чистачите оставиха метлите, четките и кофите, и отидоха да спят. И другите мравки отидоха да си легнат. Вместо вечеря олизаха останалия по дрешките им мед. След малко всички спяха като къпани.

Междувременно Фердо изтича навън. Пред мравуняка си откъсна от паяка Въжарко едно хубаво въже. Направи от него ласо и тръгна да оглежда околността. Взираше се внимателно зад всяка тревичка, бучкаше с пръчка под всяко камъче. Тук-там изскачаше по някоя

буболечка и му се караше: „Не можеш ли да ни оставиш на мира поне през нощта!“

Някъде попадеше на бръмбар-бегач, който дебнеше на гюме. Ах, как бързо се скриваше Фердо в такива случаи — да не изяде истински пердах.

Но изведнъж изпод един камък се втурна стоножка. Като подплашен кон. Носеше се като бясна. Помиташе всичко по пътя си и стоте ѝ крака се огъваха като класове по време на вихрушка.

А Фердо — след нея. Завъртя ласото, но разбира се, не така, както едно време го учеше Торбалан. Хвърли ласото след стоножката, хвана я и я дръпна здраво. Точно за врата. Настъпи жестока, сурова борба. Най-напред стоножката влачеше Фердо по земята, но Фердо не се предаде. Преструваше се, че иска да я спре, дърпаше се, огъваше се, но всъщност само я насочваше право към мравуняка. Няма да ми повярвате как глупавата стоножка се хвана на въдицата на Фердо и наистина стигна точно до мравуняка.

Когато вече си мислеше, че е омаломощила Фердо и че го е отвлекла на километри далеч от мравуняка, тя изведнъж съзря пред себе си главния тунел на мравешкия град. Горката! Причерня ѝ пред очите, прилоша ѝ, краката ѝ се подкосиха. Фердо леко я заобиколи и я завърза за тревата. Бутна под носа ѝ стръкче мащерка да го помирише, тъй като мащерката приспива с аромата си. И стоножката, изтощена и премаляла, заспа като заклана.

Настъпи черен мрак. Не светеше нито луната, нито звездите, само от време на време, когато прелетеше някоя светулка, се виждаше как Фердо изнася от мравуняка цял куп метли, четки, парцали и кофи. И връзваше всичко това за краката на стоножката.

Честна дума — за краката й! По една метла или парцал, или четка за всеки крак. След което я отвърза от тревата и извика с юнашки глас: „Дийй!“

„Какво става? Къде съм?“ — изпищя стреснато сънената стоножка. Но докато се опомни, Фердо вече я мъкнеше между няколко оросени цветенца към тунела на мравуняка.

„Олелеее!“ — крещеше отчаяно тя и се запъваше в земята с всичките си крака, четки, метли и парцали. А Фердо това и чакаше. Помъкна я по тунела.

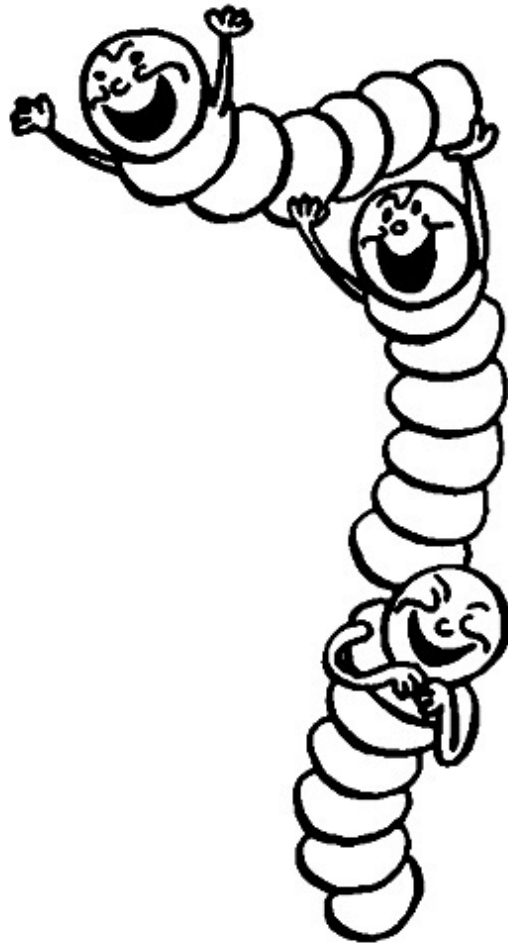
„Внимание, идва машината-чистачка!“ — викаше той на мравките, които поглеждаха от килийните си. И наистина това беше същинска чистачна машина. Стоножката се опираше с всичките си крака в пода и докато Фердо я теглеше, сто четки, метли и парцали почистваха всичко до най-малката прашинка. От време на време Фердо плясваше стоножката по мокрите ѝ от росата пипала и по този начин поръсваше пода под нея.

Скоро всички тунели блестяха като огледала, а когато настъпи денят, мравките тичаха по такива чисти пътеки и тунели, каквито никога до тогава не бяха имали.

Ала когато потърсиха четките и метлите си, не намериха нито една. Стоножката беше избягала с тях. Фердо трябваше пак да я хване и да си ги вземе. Едва след това я пусна завинаги.

ЗА ЗЛАТА БАБА ЯГА, КОЯТО СИ ПОЛУЧИ ЗАСЛУЖЕНОТО

„Ех, жалко, че пуснахте стоножката, как исках да я видя“ — изпищя Пищялко.

„Бързо, къде е стоножката? Къде я скрихте? Задръжте я, обещахме на нашите дечурлига, че ще им я покажем!“ — притичаха нагоре задъхани бавачките и започнаха да се вайкат, като видяха, че стоножката наистина я няма.

„Жалко, трябваше да им я покажете. Всички дечица толкова искаха да я видят!“ — натъжи се най-старата и най-добра бавачка.

И настана страшна олелия. Изглежда дечурлигата долу в килийните чуха, че стоножката я няма, или някой си нямал друга работа, ами им казал. „Аааа!“ — ревнаха всичките в един глас, та мравунякът се тресеше. Ами че как не, да пуснете да избяга вързана стоножка и да не я покажете на децата — това наистина е скандално!

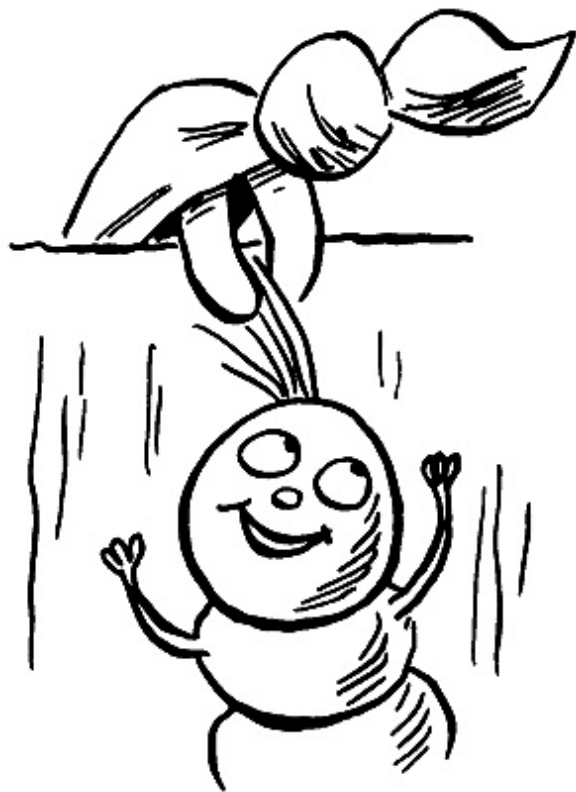
Но какво да се прави? Не можем да оставим децата да врещят така. Трябва да измислим нещо. Фердо изтича долу. „Внимание, деца, който запази тишина и не вика, ще види много интересен театър. Искате ли?“

Това им дай на мравешките дечица. Всички до едно избърсаха сълзите си и млъкнаха. Виждащ ли, Фердо, ние всички сме добри и послушни, можеш да започнеш.

Ама да не мислите, че мравешките деца изглеждат като малки мравчици! Нищо подобно! Мравешкото детенце прилича на безкрако червейче, и едва когато бавачките го повият в пелени и го сложат да спи в люлката, тогава му порастват крачета, глава, пипалца и коремче, — изобщо, чак в пеленките дечицата стават истински мравки. Та именно на тези безкраки червейчета Фердо искаше да направи театро, за да не плачат. Заби пред себе си две дъски вместо параван и започна:

*„Чуйте, малки и големи,
приказка от едно време
за онази Баба Яга,
дето в дън гора избяга,
за децата страшна беше,
дебнеше ги и ловеше.“*

Докато казваше това, успя да направи от една зелена забрадка куклата Иванчо, а от една синя — куклата Марийка, пхна ръце в тях и — Иванчо и Марийка — вече се разхождаха по ръба на дъските.

„Виждаш ли онези големи дървета?“ — каза Иванчо и посочи гредите на тавана. „А виждаш ли тези чудесни гъбки?“ — каза Марийка и посочи насядалите наоколо дечица. Децата започнаха да се смеят.

„Сега ще си откъсна една ягодка“ — каза Иванчо и задърпа за косиците най-близкото бебе. „Аааа!“ — изпищя бебето и бързо се дръпна.

„Виждаш ли ги тези, зяпналите, колко близо са насядали! Още малко и ще се качат на сцената!“ — смееха се мравките от съседния тунел. Те седяха зад ъгъла и искаха да видят поне нещо от представлението.

Сред тях беше и Блейчо, малък, глупав, но много добър мравчо.

В това време на „сцената“ се появи къщичката на Баба Яга.

„Ах, мили Иванчо, нека да се скрием тук!“ — каза Фердо с тънко гласче и движеше синята забрадка, сякаш че говори Марийка.

„Добре, хайде да почукаме на вратата!“ — отговори с по-дебел глас зелената забрадка — Иванчо, и се приближи до къщичката на Баба Яга.

„Не тлопай, Ванцо, там е Баба Ага!“ — викаха малките мравешки дечица. Съвсем забравиха, че това е само куклен театър. Но напразно! Иванчо не ги послуша и продължи да чука на вратата на Баба Яга. Иванчо, Иванчо, недей, ще ти се случи нещо лошо! Мушморочетата се притискаха едно към друго от страх.

И останалата публика така се вживя в играта, че започна да възприема всичко напълно сериозно. Дори Блейчо изръмжа: „Само да смее Баба Яга да си покаже носа, ще ѝ дам да се разбере!“ — и грабна един голям камък. И останалите мравки грабнаха по нещо — кой камък, кой пръчка.

Баба Яга наистина се показва. Това беше Фердо с нахлупено на главата изрисувано отвън гърне. „Бам, дан, джан, сега ще ви изям!“ — съскаше Фердо под гърнето. „Но най-напред ще ви изпека.“

Но в този момент започна какофонията.

„Няма да ги изядеш, няма да ги изпечеш!“ — извика ненадейно Блейчо от тунела и към Фердо отвсякъде полетяха камъни и пръчки. Само за миг гърнето се пръсна на парчета, къщичката на Баба Яга стана на пух и прах, а възрастните мравки рипнаха на сцената. Зад двете дъски Блейчо тупаше Фердо като брашмян чувал.

Горкият Фердо, какъв пердах изяде! И то само защото играеше така добре. Ако беше играл поне малко по-лошо, ако поне говореше със собствения си глас, а не като истинска Баба Яга, всички щяха да познаят, че е той. Но понеже играеше чудесно, всички мислеха, че това е злата вещица — и го набиха.

КАК ФЕРДО ГЛЕДАШЕ КАТО ПРЕБИТО КУЧЕ И КАК ВСЪЩНОСТ СЕ РАЖДАТ МРАВЕШКИТЕ ДЕЦА

Какво от това, че после всички съжаляваха за станалото и че Блейчо помоли Фердо да му прости! Все едно театърът приключи! Но най-лошото беше, че Фердо не можеше да се помръдне. Лежеше почти като мъртъв, нищо не казваше, а само гледаше като пребито куче.

Болничните сестри го сложиха внимателно на носилката и бавно го отнесоха в най-долната килия на мравуняка. Тя се намираше в най-ниския етаж, непосредствено до покоите на царицата. Там му бинтоваха главата и той заспа.

Това беше една съвсем малка, почти празна килийна. В нея нямаше нищо, само на стената висяха крилата на царицата от сватбения ѝ тоалет. Пазеха ги за спомен — царицата отдавна не ги носеше.

Този етаж бе потънал в дълбока тишина. Камериерките на царицата ходеха на пръсти, за да не безпокоят владетелката на мравуняка, която беше заета със своите царски работи — със снасянето на яйчица. Да снася яйчица не умееше никой друг в мравуняка, освен царицата. Затова пък снасяше безброй яйца. Никоя от нейните камериерки не помнеше кога е започнала да снася. Всеки миг на бял свят се появяваше ново яйчице, и те бързо го занасяха на бавачките. Ето ви яйчицето, а сега вие се погрижете за него.

Но тъкмо в този момент царицата изведнъж започна да снася едно след друго малко повече яйца от обикновено. Така че камериерките вече нямаше къде да ги слагат.

„Виж какво, Фердо, при теб е толкова топло, може ли да сложим тук няколко яйчица, докато се излюпят? Нали няма да ги изпържиш и изядеш?“ — попита една задъхана камериерка Фердо.

„Нито ще си ги сваря!“ — въздъхна пребитият Фердо, обърна се на една страна и заспа. В килийната наистина беше приятно топло.

Но каква изненада го очакваше, когато се събуди.

От яйцата на кралицата тъкмо се излюпваха малки червейчета и бавачките ги отнасяха в бебешката стая, за да ги нахранят.

Вие нищо ли не знаете за бебешката стая? Добре тогава! В такъв случай ще трябва да ви обясня как стои работата с мравешките деца. Слушайте внимателно. От яйчицето се излюпва едно миниатюрно безкрако червейче. Едно мъничко, безпомощно бебенце. Всеки, който надникне в бебешката стая, закача малките бебета:

*„Бебенце, излюпвай се
и си хапвай супица!“*

Да не мислите, че бебетата ядат всичко. Смучат с биберони от шишенца мед и сладко сокчета и ядат само най-вкусните и най-изисканите ястия.

Когато малко поизрастнат, няма да ми повярвате, но изведнъж бебетата се покриват с малки косъмчета и у дома им викат сополанковци. Тогава ги преместват в стаята за сополанковци и им викат:

*„Сополанковци, космати,
вий ще станете брадати.“*

Сополанковците се сърдят, ама няма как. Наистина от техните косъмчета по-късно ще им пораснат бради.

А когато станат големи, тлъсти червеи, наричат ги дебеланковци и за тях се пее следната песничка:

*„Дебеланковци сърдити,
в бели пелени повити.
Те в пашкулчета се свиват
сън дълбок заспиват.“*

И наистина е така. Когато дебеланковците поотраснат, и като се напакат така, че чак коремчетата им се пръскат, бавачките ги повиват в пеленки и правят от тях пашкулчета. Дечицата, които са увити като пашкулчета, се наричат какавиди. Тях не ги закача никой и никой нищо не им пее, тъй като те спят като заклани и не се събуждат, докато не станат истински мравки. А този ден е най-тържественият в мравуняка. Когато им дойде времето, те прегризват пашкулчето и излизат навън като истински мравки.

Така стои работата с мравешките деца.

АХ! МЛЯКОТО НИ Е МАЛКО

На Фердо му хареса работата на бавачките. „Ако искате, ще ви помогна“ — пошепна той, като разбра, че вече може да се движи. Дори можеше спокойно да седне. Той се почувствува силен и му се прищя да прави нещо.

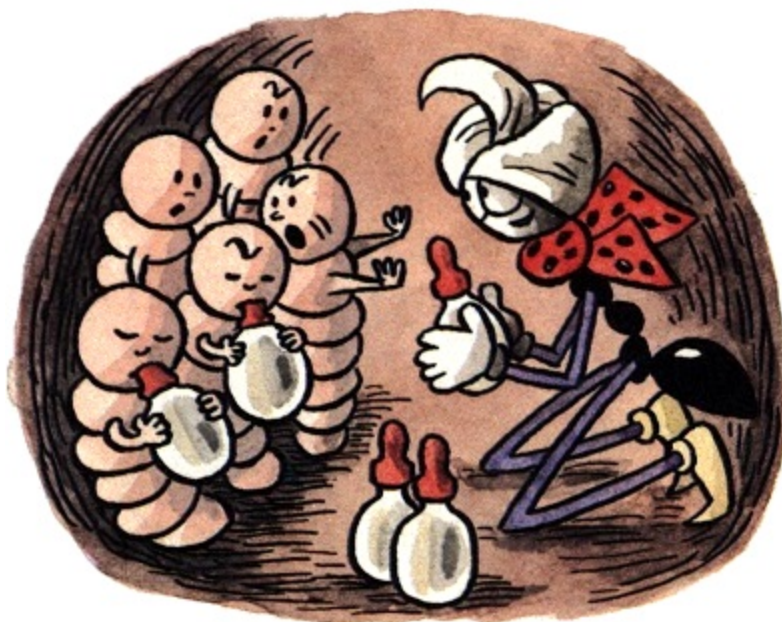
„Чудесно, заповядай!“ — зарадваха се бавачките. Фердо скочи. Главата му още беше бинтована и той приличаше на турчин с чалма. Фердо започна да носи бебетата. „Захладня — въртяха загрижено глави бавачките. — Ще трябва да отнесем бебетата в по-топла стая.“

Добре. Фердо им помагаше да носят децата от по-студените килийни на топло. Но след малко, когато навън слънцето взе да припича и в топлата килия стана задушно, Фердо помъкна бебетата обратно на хладинка.

Всъщност много добре стана, че ме понатупаха, помисли си той. Иначе никога нямаше да видя всичко това. А е толкова интересно!

„Знаете ли какво? — Фердо показва една редица бебета. — За тези дечица ще се грижа аз!“

О,
чудесно! Фердо
ще бъде
отличен
помощник! В
това време
Фердовите
питомци
започнаха да
въртят главици.
„Фердо, бързо,
твоите бебета са
гладни!“ —
извикаха
бавачките, а

Фердо веднага бутна в устата на всяко бебе по едно шише с биберон.

„Ах, ако можехме да ми дадем повече млекце!“ — въздишаха бавачките.

„Аз ще им донеса!“ — предложи Фердо. И се затича към вратата. „Не ходи никъде, все едно нямаме достатъчно крави, затова и млякото ни е малко!“

Ала той вече изхвърча през вратата. „Хей, Фердо, стой, нямаме крави!“ Но Фердо продължи да тича. „Фердо-о-о...“ — разнесе се по тунела. Ала Фердо не се спря.

„Знам — мърмореше си той. — Нямаме, но ще имаме!“ И влезе в килийната, където бяха най-младите мравки. Те тъкмо се канеха да идат на лов, а Пищялко им казваше с пискливото си гласче, че той най-добре знаел мравешките пътечки. Представете си за един ден ги беше пребродил четиридесет и осем пъти! „Момчета, кой ще дойде с мен на лов за крави?“ — попита ги Фердо. Младите мравки леко се стреснаха. Но преди да успеят да отворят уста, Пищялко скочи и изпищя: „Ура, всички отиваме с Фердо!“ — и грабна една голяма тояга. Толкова тежка, че дори вие не бихте могли да я повдигнете.

Останалите мравки също наскачаха. Грабнаха въжета, тояги и извикаха: „Хайде, Фердо, води ни!“ След което се спуснаха по коридорите с такъв рев, че царицата изпрати своите придворни да им кажат да пазят тишина, че иначе не можела спокойно да снася яйчица.

Но да не мислите, че мравките тръгнаха да ловят обикновени рогати мравки! Нищо подобно. Мравешките крави всъщност са зелените листни въшки, които пускат сладък сок. Мравките обичат този сок и затова ловят листните въшки.

„Ето ги там!“ — извикаха младите мравки, след като извървяха доста дълъг път. И наистина. По тревата, и по листата на цветята гъмжеше от мравешки крави. Те се прескачаха, пълзяха една през друга и пасяха.

Няколко мравки се спуснаха с тояги в ръце по цветята и тревата, и подгониха кравите. Останалите мравки се опитаха да ги хванат. Кравите бодяха с рога, ритяха с копита и се дърпаха. Мравките се разхвърчаха като перушинки.

ЗА ГОЛЕМИТЕ БОЕВЕ С БИКОВЕ

„Чудо на чудесата! — възкликна Фердо. — Това съвсем прилича на бой с бикове. Защо пък да не си поиграя на тореадор?“ И отвърза от вратлето си червената кърпа, развя я във въздуха и ето го — пред него се изправи врагът.

Една листна въшка с големи пипала, щръкнали като рога се затича насреща му. Сега ще го прободет! Но Фердо развя кърпата пред себе си, отскочи настрана и листната въшка с пяна на уста профуча край него, та чак пушек се вдигаше подире ѝ. Въртеше глава на всички страни, като че бе набучила Фердо на рогата си. Ала това беше само Фердовата чалма, която падна от главата му.

Ах, това се казва театър! Момчетата-мравчовци зарязаха останалите листни въшки, направиха кръг около двамата и въртяха очи, за да не изпуснат нещо от боя с бикове.

Листната въшка изхлузи чалмата от пипалата си — рога и отново се затича срещу Фердо. Но в последния миг Фердо пак отскочи встрани. „Ела, ела, кравичке, набоди ме на рогата си, му-у-у!“ — дразнеше я шегаджията Фердо. „Ела насам“ — викаше той и я дразнеше с червената си кърпа. А когато листната въшка се засили, Фердо изчака, после бързо се дръпна заедно с кърпата си настрана и дори успя да погъделичка с коприва кравата по гърба.

Леле, как побесня листната въшка! А Фердо само това и чакаше. Захвърли веднага копривата, хвана въшката за двете косъмчета на задничето ѝ и се завъртя с нея. Като на истински бой с бикове. Двамата

хвърчеха и се въртяха в кръг, облаци прах се вдигаха след тях, листната въшка сумтеше от бяс, докато накрая ѝ се замая главата.

„Внимавай. Кани се да те прободеш с десния си рог!“ — извика с пискливото си гласче Пищялко. Наоколо се струпяха зрители: бръмбари, мушици, вонещици и останалите листни въшки, допълзяха червейчета и щурчета. Всички искаха да видят зрелището.

Но листната въшка не успя да прободеш Фердо. Зави ѝ се свят. Затова пък Фердо, като видя новата публика, хвана бързо един млад скакалец-жребец, праметна въже през врата му, грабна вместо копие една борова игличка, яхна жребчето и дий, дий! Насочи го право срещу разгорещената листна въшка.

Това вече съвсем приличаше на истински бой с бикове. Жребчето подскочи леко и полетя напред като мотоциклет на състезание, а листната въшка срещу него — като тежкотоварен камион. „Бум!“ — и стана сблъскване. Фердо дори не успя да забодеш копието си в листната въшка. Всички се стовариха на земята. Листната въшка се катурна, жребчето се катурна, Фердо се катурна. Живо меле никой не знаеше къде му е главата: къде са му краката и кое на кого е.

Първо се окопоти жребчето. Плю си на петите и с бързи скокове, без да се огледа ни наляво, ни надясно, изчезна като дим. След това се надигна листната въшка. Изправи дългите си пипала-рога и се заоглежда кого да прободете. Но като забеляза, че срещу нея се надига от земята Фердо, скочи един метър високо (е, може би малко по-малко) и духна да бяга, сякаш някой ѝ бе подпалил опашката. А след нея побягнаха и останалите листни въшки.

„Ха-ха-ха-ха!“ заляха се от смях насекомите от публиката. „Тя, горката, втори път няма да се прави на бик!“ След това всички изръкопляскаха на Фердо, та чак ръцете ги заболяха. Младите мравки-ловци се кланяха на всички посоки като циркови артисти на манежа.

Но какво е това? На мястото на сблъскването лежеше просната една мравка и дори не шаваше. Боже мой, ами че това е Крачун, най-добрият скачач на мравуняка. Какво му е? Бързо при него!

Олеле-мале! Горкият Крачун! Погледнете, изкълчил си е крака. Не е успял да се отдръпне навреме и листната въшка и жребчето са паднали върху него.

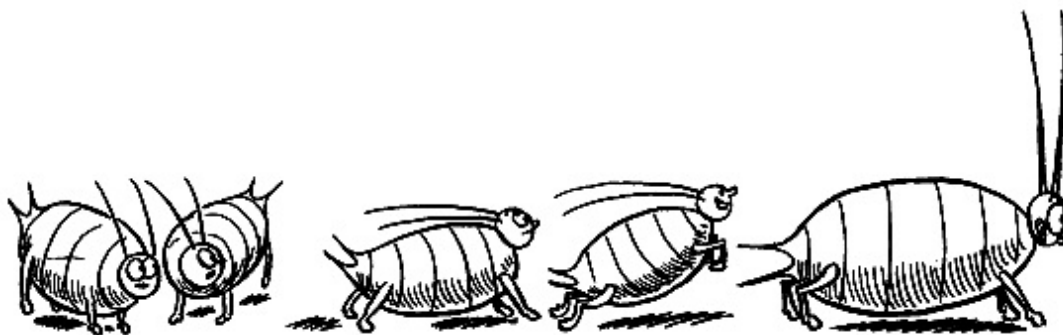
„Бързо донесете носилка, бързо, тичайте! Крачуне, много ли те боли?“ — вайкаше се Фердо.

„Боли ме, как да не ме боли, но ще издържа“ — прошепна геройски Крачун.

„Крачуне, моля те, много ти се моля, прости ми, Крачуне, не ми се сърди, аз съм виновен за това!“ — извиняваше се Фердо.

„Какво говориш, Фердо, аз съм си виновен. Знаеш ли, и на мен ми се доця да дръпна листната въшка за опашката като тебе“ — призна си Крачун. — „И тъкмо се наврях между вас — вие паднахте.“

В това време домъкнаха носилката. Внимателно сложиха върху нея Крачун и бързо се затичаха към мравуняка.

КАК НАКРАЯ ВСИЧКИ МРАВЕШКИ КРАВИ БЛАЖЕНО ЗАСПАХА

„Я! Гледайте ги! Всичките ми приятели избягаха!“ — въздъхна Фердо. — „Сега ще трябва сам да ловя крави за мравуняка!“

Но да не мислите, че Фердо не знаеше какво да прави. Приближи се до един розов храст и откъсна от него клонче със свежи листа. Листните въшки — ако не знаете — много обичат листа от рози. Фердо леко разтри листенцата, за да ухаят по-силно и седна с клончето в ръка на земята. Дори се скри зад него. Изобщо не се виждаше, а наоколо се разнасяше силен мирис на розови листа.

Листните въшки го надушиха. „Какво е това? Сигурно някъде готвят обяд!“ Изведнъж листните въшки усетиха глад. „Ох, гладна съм като вълк!“ — извика листната въшка с острите рога. След борбата с Фердо й се беше отворил апетит.

Миризмата беше толкова приятна и силна, че всички се втурнаха към мястото, където преди малко се разигра боят с бикове. Сега там нямаше нито един бикоборец. От мравките не бе останала и следа, само на земята се виждаше малко клонче с чудно ухаещи листа. Бързо върху него! Листната въшка с големите пипала се блъскаше най-много, дори бутна на земята няколко свои приятелки и първа се покатери на клончето.

Само след миг клончето се покри с листни въшки, та не се виждаше дори едно листенце. Всички така се увлякоха в яденето, че изобщо не забелязваха какво става наоколо. А Фердо само това и чакаше. Внимателно се понадигна — най-напред прекрачи с единия крак, после с другия, и ако някой от вас не издаде на листните въшки тайната, те изобщо няма да разберат, че Фердо се е запътил с тях към мравуняка.

Мравчо крачеше колкото можеше по-внимателно. Най-напред едвам пристъпяше, после леко ускори крачката си, а накрая дори се затича. Е, няколко кравички изпопадаха по пътя, но бяха толкова преяли, че дори не успяха да извикат „ох!“

А когато стигна до мравуняка, нали си е голям шегаджия, Фердо извика като ватман на трамвай: „Последна спирка-а-а-а! Слизайте-е-е!“ Но листните въшки така си бяха напълнили шкембетата, че не можеха да се помръднат и без каквато и да е съпротива се оставиха да ги занесат долу в краварника. Какво ти без съпротива, те дори заспах на раменете на мравките, а когато се озоваха на меката слама в краварника — извинявам се, че трябва да го кажа — захъркаха като дъскорезници.

А листната въшка с дългите пипала хъркаше, сякаш трещяха гръмотевици по време на буря.

ЗА АСАНСЬОРА, КОЙТО ПЪТУВАШЕ — „ФИИИУУ“ НАГОРЕ „ФИИИУУ“ НАДОЛУ

„Фердо, сега в краварника ще имаме толкова много крави, и толкова много мляко в мравуняка, че ще трябва не да го разнасяме, а да го развозваме“ — зарадваха се мравките, като видяха толкова добитък на едно място.

„Разбира се, че ще го развозваме“ — заяви Фердо.

— Из целия мравуняк.

„Как така, как така?“ — питаха една през друга мравките. Любопитни бяха какво смята да прави Фердо.

„Ей така, почакайте и ще видите.“ Фердо запретна ръкави и през нощта направи дупка за асансьор от най-долния до най-горния етаж. Дупката, естествено, започваше от краварника, където спяха кравите. След това направи един голям барабан, а в него докара онази бясна листна въшка с големите пипала.

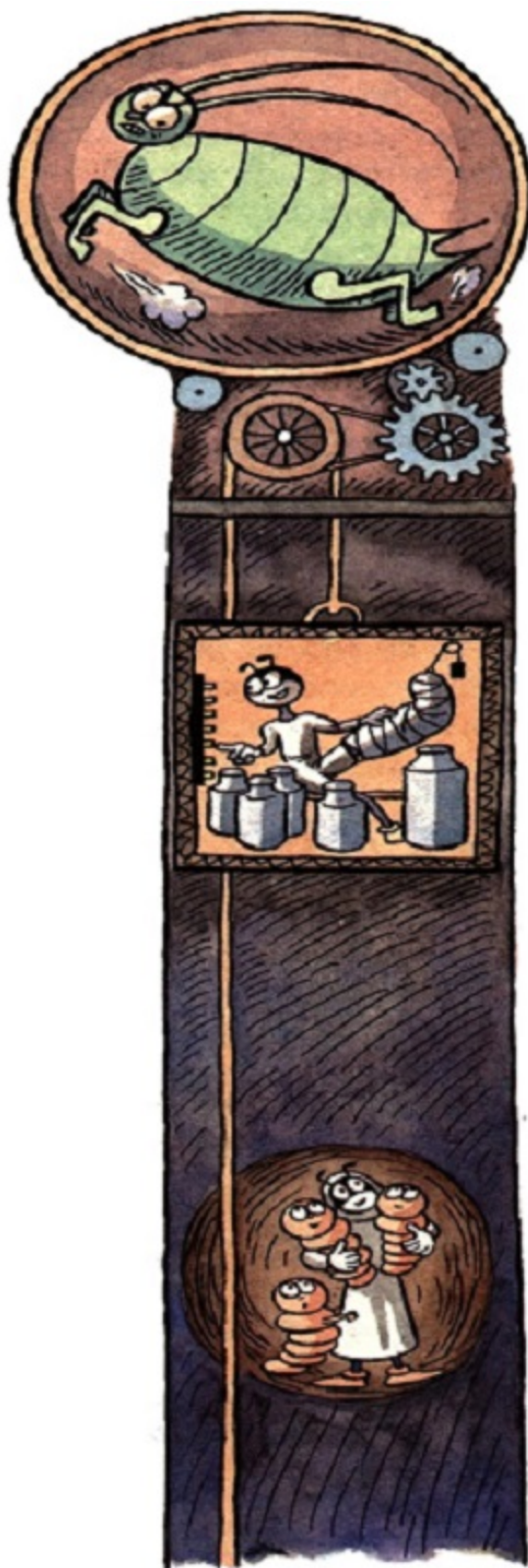
След това опита как действуюва изобретението му. Погъделичка листната въшка под брадичката и викна на ухото ѝ: „Събуди се, краво, събуди, вече слънцето блести!“

Кравата се събуди, уплаши се, че Фердо пак ще я подгони, и хукна да бяга. Но щом се помръдна и стъпи на краката си, барабанът започна да се върти и колкото по-бързо бягаше листната въшка, толкова по-бързо се въртеше барабанът. Чудесно изобретение!

По този начин Фердо бе решил да движи целия асансьор. Когато му потрябваше, погъделичкваше листната въшка под брадичката и — барабанът се завърташе. Чудесен мотор! Фердо го нарече „Въшккомотор“ и сутрин, щом доячките налееха млякото в бидоните, асансьорът го развозваше по всички етажи.

Кабината му беше пълна с бидони и навсякъде, където бе нужно мляко, си взимаха по един. А майката на Фердо получаваше най-хубавото — само сметана.

А знаете ли кой обслужваше асансьора? Крачун! Крачун с изкълчения крак, дето не можеше да ходи. Седи си на меко столче, кракът му гипсиран, натисне копчето и „фиииуу“ — от третия етаж

изхвърчи чак на седмия. Натисне друго и — „фиииуу“ — асансьорът слезе чак в мазето. И пак „фиииуу“ — хайде до двадесетия етаж, на повърхността на мравуняка.

Колко щастлив беше Крачун! И колко много му завиждаха. На Пищялко също му се искаше да кара асансьора. Искаше му се да натиска копчетата и да хвърчи „фиуу“ нагоре и „фиииуу“ надолу, но Фердо не разреши. „Дума да не става! — каза той. — Това забавление е само за Крачун. Ще кара асансьора, докато му оздравее изкълченият крак.“

Пищялко се съгласи, защото беше разумна мравка. Блейчо надали щеше да се съгласни толкова лесно.

БЯГАЙ, БЛЕЙЧО, ДЯВОЛЪТ ТЕ ГОНИ

Добре че се сетих, къде се дяна наш Блейчо? А, ето го! Погледнете, тича и вика: „Помо-о-ощ!“ — а след него нещо хвърчи, нещо го гони. Прилича на голяма змия. Още малко и ще го хване! Бързо, помогнете му!

Ала преди някой да успее да му се притече на помощ, Блейчо се спъна и се просна на земята, а змията — о-о-о, ужас! — падна със страшна сила върху него и го покри целия. Всички изтръпнаха от уплаха. Никой не се осмели да му помогне, никой не се осмели да се помръдне от мястото си. Само Фердо предпазливо, на пръсти се приближаваше към Блейчо.

Ами ако змията му направи нещо? Ако го ухапе? Или удуши? Сигурно няма, защото тя дори не се помръдна, когато Фердо я докосна.

„Да я убием“ — пошепна Фердо на останалите и потърси някакво оръжие. Мравките му подаваха чук, секира, една дори му домъкна цяла врата — да я използва вместо щит.

Но Фердо се отказа от всички предложени му оръжия. Взе само една пръчка и докато я вземаше, се наведе толкова ниско, че никой да не го забележи как се смее.

„Погледнете, тръгва срещу змията само с пръчка в ръка! Това се казва герой!“ — шепнеха си смаяни мравките.

Фердо наистина се запъти смело към змията, въоръжен само с пръчката. Като се доближи до нея, вдигна пръчката ѝ — прас, прас! Започна да я тупа, като килим.

„Оооох! Олелеее!“ — чу се болезнен стон. Но стенеше Блейчо, а не змията. „Не викай, Блейчо, нека ти върна поне малко от боя, дето го

изядох като Баба Ята“ — успокояваше го Фердо и налагаше змията така, че ударите да падат върху Блейчо.

Да ви кажа истината, това не беше никаква змия, ами една дълга пелена за какавиди и веднага ще ви обясня как бе станала цялата работа.

Нали знаете, че когато мравешкото детенце се поохрани и стане доста дебеличко, и повече не може да порасне нито с милиметър, то заспива. Заспива като къпано и не можете да го събудите, каквото и да правите. Тогава бавачките го грабват на ръце и го занасят в спалнята, където го повиват в пелени. Те нарязват дълги ленти плат и ги намазват с лепило, за да могат да обвият спящото детенце така, че да не му се показва дори косъмче навън. Да знаете колко много работа имат бавачките при повиването на децата! След това ходят да проветряват или затоплят какавидите, докато от тях се излюпят истински мравки.

И какво, мислите, бе станало. Блейчо е такава любопитна сврака! Навсякъде си пъха носа, навсякъде се вре, все досажда на околните. А този ден се домъкна в спалнята и започна да закача спящите дебеланковци. Дърпаше ги за косъмчетата, отваряше им очите, гъделичкаше увитите какавиди и се чудеше какво да направи, за да ги събуди.

„Какво прави това момче!“ — извика една от бавачките. „Веднага го изгонете!“ — каза втора. „Я да го накажем!“ — обади се трета и както държеше края на една намазана с лепило пелена, пляс, удари с нея Блейчо по гърба. И на изпроводяк извика след него: „Бягай, дяволът те гони!“

Блейчо нали си беше глупавичък, помисли, че наистина го гони дяволът и хукна да бяга. Залепената пелена се развяваше след него и отдалече приличаше на змия. На всеки му се струваше, че го е захапала змия и че може дори да го лапне целия. Само Фердо позна, че това е обикновена пелена и сега с удоволствие връщаше на Блейчо боя.

Шибаше го с всичка сила — отмъсти му за пердаха, който изяде по време на кукления театър.

Както се казва, всеки си получава заслуженото!

Даже много добре стана, понеже Блейчо си получи наказанието хем задето закачаше мравешките дечица и какавидите, хем задето тогава едва не преби Фердо! Друг път да знае!

Отърва се малко по-леко от Фердо след онзи бой, поне не го отнесоха на носилка. Само си търка задничето три дни.

СТАНА КРАЖБА, НО ПИЩЯЛКО НЕ БЕШЕ ВИНОВЕН

Дълго след като стана това, всички казваха: „Е, нали знаете за тогава с Пищялко“ Ама моля ви се, Пищялко беше наистина невинен. Просто този ден той беше назначен за пазач. „Хайде, Пищялко, днес ще пазиш бавачките!“ — заповядаха му. И Пищялко отиде. Винаги някой трябва да придружава бавачките, когато изнасят какавидите на слънце. Някой трябва да пази да не се загубят скъпите им съкровища. Достатъчно е бавачките да се заприказват, и ето ти белята! Врагът може да дебне зад близкото камъче или в тревата — и вървете го гонете, като побегне с откраднатата какавида!

За първи път в живота си Пищялко ставаше пазач. Беше му много чудно. „Не мога да разбера, какво ще прави крадецът с откраднатата какавида?“ — попита той бавачките с пискливото си гласче.

„Как какво ще прави — това, което и ние. Ще я изнася на припек като нас, за да може малкият дебеланко вътре сладко да спи и после да се излюпи хубава, здрава мравка“ — обясни му най-възрастната бавачка.

„А младата мравка след това ще му офейка!“ — заяви победоносно Пищялко.

„Ами!“ — отговори бавачката. „Сега ще ти обясня цялата работа. Когато мравката излезе от какавидата в чуждо гнездо, не може изобщо да разбере, че се намира на чуждо място. Там, където се излюпи от какавидата, там всъщност се е родила, там е нейният дом. И започва да

работи за мравуняка, в който се е излюпила, без дори да подозира, че не е оттам. Затова мравките, които нямат достатъчно работници в своя мравуняк, ходят да крадат какавиди, та да им се родят от тях работливи мравки.“

Ето каква била работата! Сега вече всички ще знаем защо някой винаги трябва да придружава и пази бавачките.

Този ден бавачките лека-полека стигнаха до поляната, внимателно разположиха какавидите на припек и също седнаха да се попекат. Изведнъж Пищялко изпищя: „Елате насам, елате насам, вижте тази какавида има крилца!“ — и се наведе над една какавида, вместо да стои на стража.

О, какво събитие! Мравката от тази какавида ще си има крилца! Значи скоро ще настъпи празникът! Обзалагам се, че скоро ще ни се излюпят всички мравчици! „Момичета, елате да видите! Как не сме забелязали досега!“ Всички бавачки се струпяха около какавидата, под чиято обвивка смътно прозираха крилца.

„Наистина, погледнете, Пищялко е прав. Ето и тука, и тука се виждат крилца. Как не сме забелязали! Ура, сигурно и другите какавиди ще бъдат крилати! Я да видим!“

Бързо се обърнаха да видят останалите какавиди и онемяха от ужас. Какавидите ги нямаше. Някой ги беше откраднал. Бавачките взеха да се вайкат и плачат. „Пищялко, ти си виновен!“ — нахвърлиха се отчаяните бавачки върху него. „Защо ни извика! — плачеха те. — Ще се оплачем от тебе!“ — заплашиха го и едва не го набиха.

Нали знаете, когато на човек му се случи някаква неприятност, все търси някого за виновник.

Само клетият Пищялко не обвиняваше никого, а тихичко повтаряше с пискливото си гласче: „Ах, че нещастие, ах, че беда!“

Всички се завърнаха у дома твърде тъжни.

ЩЕ ГИ НАУЧИМ НИЕ ТЯХ!

В мравуняка се лееха потоци от сълзи. Мравките възбудено тичаха насам-натам всички говореха само за крадците, но на царицата не казаха нито дума, това би ѝ струвало живота.

Ала какво да правят? Да се изселят другаде или да обявят война? Но срещу кого да воюват, като дори не знаеха кои са крадците.

Най-много плачеше Пищялко и сигурно щеше да умре от мъка, ако не беше дошъл Фердо да го успокои: „Не плачи, Пищялко, всичко ще се оправи! Ела с мен, но гледай никой да не те забележи.“

Пищялко си изтри сълзите и изпълняваше всичко, което Фердо му нареждаше. Най-напред си приготвиха няколко клечици, големи колкото какавиди. След това отидоха в спалнята, взеха две-три пеленки и повиха с тях клечиците така, че те досущ заприличаха на истински мравешки какавиди. Сетне ги завързаха всичките с едно въже, грабнаха от спалнята бурканче с лепило и се затичаха към мястото, където бе станала голямата кражба.

Там намазаха пръчиците-какавиди с лепило, подредиха ги на земята, легнаха малко по-настрани от тях и се направиха на заспали.

Не се мина и минута, и от всички тревички и листенца наоколо занадничаха крадливите мравки. „Ах, че хубави какавиди!“ — казаха си те, но все още не се осмеляваха да се приближат и се криеха в тревата.

„Почни да хъркаш! — пошепна Фердо. — И те ще се осмелят.“ „Вече хъркам“ — отговори тихичко Пищялко и двамата започнаха да се състезават по хъркане. Единият хъркаше с дебел глас, а другият като

пискун. Но трябва да ви кажа, че хъркането им звучеше по-добре, отколкото концерт от танцова музика по радиото.

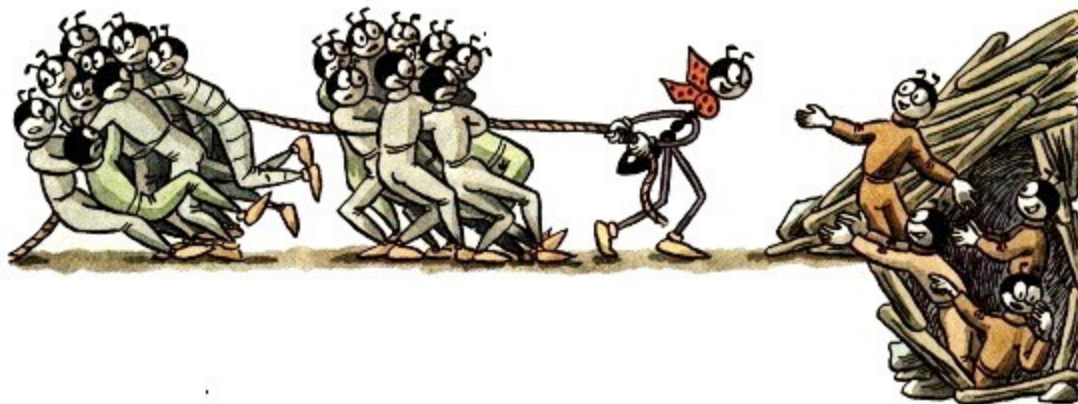
„Напред!“ — извика водачът на крадливите мравки. Стори му се, че Фердо и Пищялко вече спят така дълбоко, че дори топовен гърмеж не би ги събудил. След командата на водача всички наизскачаха от скривалищата си и се втурнаха към какавидите. Всеки грабна по една и...

Пум! Бум! Дан на земята! Всички до един се проснаха, защото какавидите бяха завързани с въже. „Пуснете ги, нещо става тук!“ — извика водачът. „Бързо у дома!“ — и се опита да пусне своята какавида и да избяга. Ами, нещастнико, да не мислиш, че ще те пуснем току-така! Ще останеш залепен на местопрестъплението!

„Помощ!“ — крещеше ужасеният водач. „Помощ!“ — викаха останалите полепнали крадци, та ги чува чак в техния мравуняк.

Всеки би се уплашил, ако чуе такъв рев, но в мравуняка на крадците засияха. „Чудесно! Нашите приятели сигурно са намерили толкова много какавиди, че ни викат на помощ. Не могат да ги донесат сами.“ И се притекоха на помощ. Дори не дадоха на полепналите мравки да им обяснят какво става. „Знаем, знаем какво трябва да правим!“ — викаха те и грабнаха какавидите. Но беда! Какавидите лепнеха, не пускаха никого и ето че и новите мравки завикаха: „Помо-о-ощ!“ Дотичаха други техни приятели, те също се хванаха на въдицата и по този начин след малко Фердо налови на въжето — не ви лъжа — повече от петдесет мравки.

„А сега — хайде в нашия мравуняк!“ — извика Фердо. Крадците се дърпаха, но Фердо ги теглеше с всичка сила и скоро целият керван стигна до мравуняка.

„Ура! — викнаха Фердовите приятели, като ги видяха. — Спасени сме! Водят ни пленници, които ще сменим за нашите какавиди!“ Така и направиха. Отлепиха една от залепналите мравки, а останалите — колко мислите, че останаха, около четиридесет и девет — ги откараха в затвора.

„Ще идеш във вашия мравуняк — казаха те на отлепената мравка, — и ще кажеш, че ако не ни върнат всички откраднати какавиди и не платят глоба поне двадесет ваши какавиди, пленниците ви ще останат в затвора. И за наказание ще им накъдрим пипалата на ситно!“ Да знаете, накъдрените пипала са най-голямото унижение за мравките. С къдрави пипала да ги убиеш не могат се показва пред света. „Хайде, върви и утре да ни донесеш отговор! Тичай, вече е късна вечер и ще затваряме, ще си лягаме да спим.“

ЗА ЦАРИЦАТА, КОЯТО НАЙ-НАКРАЯ СЕДНА НА КРЕСЛОТО

Още в
ранни зори
мравунякът бе
събуден от удари
по главната
порта. Отвори
и видя, че
отвън стои тиха,
странна
процесия. Цяло
шествие от
носачи с
какавиди, а пред
тях — да вярвам
ли на очите си?
— самата царица
на чуждите

мравки. Нейно величество бе облечена с царска дреха с дълъг шлейф. На вратата ѝ висеше огърлица от крилца на най-красиви бръмбарчета, а на главата ѝ имаше корона от цветни крила на пеперуди. От двете ѝ страни вървяха нейните камериерки. Подпираха я. Горката, беше много стара. Едва стоеше права, краката ѝ трепереха.

„Идвам да ви помоля да бъдете снисходителни и милостиви към моите поданици — каза тя с развълнуван глас. — Връщаме ви вашите какавиди. Вземете ги. Но глобата не можем да ви платим.“

„Не, не може! Отде накъде! Това лесно няма да ви се размине!“ — извика Пищялко. Но всички го прекъснаха: „Не знаеш ли, че трябва да мълчиш, когато говори царицата?“

„Наистина не можем да ви дадем двадесет наши какавиди, както желаете. По простата причина че нямаме“ — продължи царицата, почти шепнейки. — Положението ни е катастрофално. Аз вече съм стара, не мога да снасям яйца и затова нямаме никакви млади мравки.

Мравунякът ни се руши, имаме нужда от зидари. Глад мори нашето царство, нямаме ловци. „Единствената ни надежда са последните две какавиди, които ни останаха. Вярваме, че от тях ще се родят нови царици“ — каза с нежен глас царицата. „Това ще бъде нашето спасение — допълни тихо тя с надежда. — Новите царици ще започнат да снасят яйца, мравунякът отново ще има дечица и какавиди, а от тях ще се родят нови мравки.“

„Не се сърдете, че ви откраднахме няколко какавиди. Нямахме друг избор. Искяхме да спасим мравуняка си.“ След тези думи царицата

отмаля от слабост, една от придворните ѝ донесе кресло. Царицата седна със срамежлива усмивка.

Бавачките от Фердовия мравуняк си бършеха сълзите — те плачеха от умиление. Блейчо подсмърчаше с глас.

„Вие, царице, ни връщате всички наши какавиди и искате да ви върнем пленниците, така ли?“ — попита Фердо, който единствен запази самообладание.

„Да, връщаме ви ги“ — пошепна с болка кралицата и закри очите си с ръка.

„А знаете ли какво ще направим ние? — попита я отново Фердо. — Ние ще ви помогнем.“

„Блейчо, преброй какавидите, дали са точно на брой, а ти, Пищялко, изведи пленниците!“ — заповяда той. Мравунякът радостно зашумя. „Да, ще ви помогнем!“ — викаха всички. Чуждата царица не вярваше на ушите си и само неразбиращо се усмихваше.

След малко се появи Пищялко с пленниците. Бяха ги отлепили и измили. Само Блейчо още не беше готов с преброяването на какавидите. Веднъж ги изкара четиридесет и три, втория път — шестдесет и пет, а третия — дори четиридесет и девет и половина. Накрая се наложи Пищялко да му помогне. „Петдесет и седем“ — заяви той с пискливото си гласче и наистина броят отговаряше на изчезналите какавиди. Бързо ги отнесоха в спалнята.

„Ще ви съпроводим до вашия мравуняк и ще ви поправим всичко в него“ — извика неочаквано Фердо. Вдигнаха кралицата с носилката и цялото шествие се отправи към нейния мравуняк.

В бързината никой не забеляза дали под някоя от върнатите какавиди не се показват крила.

Така може би стана по-добре.

Иначе, сигурно всички щяха да се струпат около тях и пак да стане някое нещастие.

КАК БЛЕЙЧО ХВЪРЧЕШЕ ВЪВ ВЪЗДУХА И ЦАРИЦАТА НАПИПА КРИЛА

Чуждият мравуняк наистина бе пред разруха. Нашите мравки се бяха подготвили за работата, която ги чакаше. По пътя събраха най-различни тресчици, сламки и подходящи камъчета. След малко всичко това стърчеше над раменете им като косъмчета на гъсеница.

Запретнаха ръкави и започнаха да работят като луди, Фердо ръководеше зидарите и строителите, и те поправиха не само всички тунели, но построиха за малките мравчици и дечурлига физкултурен салон с уреди, а в тунелите, които се спускаха стръмно надолу, направиха пързалки. Пищялко водеше ловците и след малко докара цяло стадо мравешки крави. Блейчо бе яхнал най-голямата от тях и си пееше: „Войник конче яха и на бой отива!“ Чуждите мравки се готвеха да го посрещнат тържествено, но точно пред входа кравата хвърли къч и Блейчо изхвърча през главата ѝ върху струпалите се мравки.

„Няма късмет!“ — изпищя Пищялко. Мравките обаче вдигнаха Блейчо и започнаха да го хвърлят нагоре във въздуха с викове „ура!“.

Скоро всичко бе готово. Нашите мравки дори напълниха килерите с хранителни запаси, а накрая царицата ги покани да видят нейната единствена надежда — последните две какавиди.

Те лежеха в спалнята и бяха много големи. Царицата ги погали нежно, с любов, но едва прекара ръката си по тях и изненадано я отдръпна. „Крила!“ — радостно извика тя, изгуби ума и дума и погледна наоколо с очи, пълни с щастливи сълзи.

Крила! Царицата усети, че какавидите под обвивката си вече имат крилца, което означаваше, че и от двете какавиди ще се родят крилати невести, царици, които ще снасят на мравуняка нови яйчица.

„Чувате ли, ще имаме невести. Знаете ли какво щастие е това!“ — промълви развълнувана царицата.

„Колко хубаво ще бъде, ако си намерят момци от вашия мравуняк, в който се раждат такива юнаци като теб“ — добави тя и погледна Фердо.

„Но дали ние ще имаме крилати момци? Дали какавиди също ще имат крила?“ — попита Фердо своите приятели. „Не знаем, не знаем“ — извикаха те й се спогледаха.

„Тогава бързо към мравуняка! — изкомандва Фердо. — Царице, веднага ще ви съобщим телеграфически новината, пригответе си някой щурец-телеграфист!“ И всички се втурнаха към мравуняка. Фердо дотича пръв — с време — петнадесет минути, двадесет и седем секунди и три десети, с чудесен стил. Блейчо се отказа по средата на

състезанието, защото наред пътя стъпи върху смола и краката му все залепваха за земята. Просто нямаше късмет!

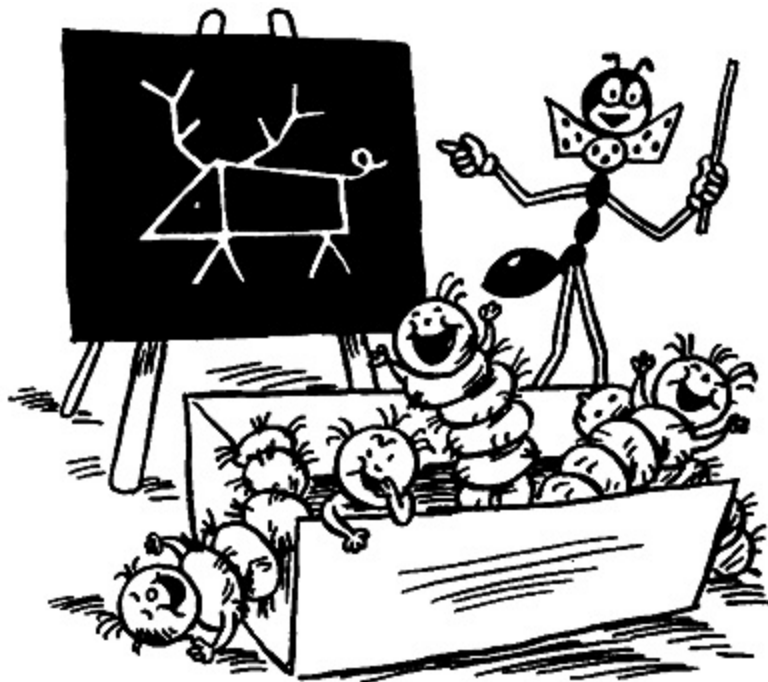
КАК МУШМОРОЦИТЕ НЕ ОТИДОХА НА УЧИЛИЩЕ И ЗА НАЙ-ГОЛЕМИЯ ДЕН В ЖИВОТА НА ФЕРДО

„Крила, крила!“ — завикаха мравките, като видяха какавидите. Почти на всички какавиди им личаха крилцата. Около двадесет какавиди с крилца бяха много по-големи от останалите. Това щяха да бъдат самки-невесты, а около тридесет бяха по-малки — от тях щяха да се излюпят самци.

„Цър-р-р — цър-цър-р-р-р...“ предаваше щурецът, който живееше най-близо до мравуняка, телеграмата до чуждия мравуняк. Разбира се, не с точки и тирета: „имаме колкото искате момци стоп“.

Само след секунда се обади щурецът от чуждия мравуняк: „стигат ни двама благодарим стоп“.

Фердо заповяда да загасят лампите в спалнята и никой да не влиза вътре, за да не събудят какавидите, преди да им е дошло времето.

А малките мушмороци използваха случая и заявиха: „Днес е празник, няма да ходим на училище!“ — и класът, в който Фердо

преподаваше природознание остана празен. Бавачките донесоха огромни букети цветя и ги разхвърлиха навсякъде по земята. Блейчо си направи от хартия генералска шапка и гордо се разхождаше с нея из целия мравуняк.

Всички имаха празнично настроение и нетърпеливо очакваха голямото тържество — излюпването на мравките. Работници, дърводелци, зидари, кравари и градинари си зарязаха работата и се разхождаха с най-новите си дрехи, с измити ръце. Само в кухнята се готвеше, пържеше, вареше, печеше, готвачките кършеха ръце и се чудеа дали ще успеят да пригответ трапезата.

В това време отдолу, по местното радио зазвуча маршова музика. Толкова весела, та всички разбраха, че става нещо необикновено. „Идат, идат!“ — викаха мравките и се втурнаха презглава към спалнята.

Но ги срещнаха още в тунела. По посипания с цветя път вървяха строени, младоженците, красиви, снажни юнаци, а на гърба на всеки трепкаха нови лъскави крила. Телцата им блестяха като излъскани, а на вратлетата им — леле, мале! — на вратлетата на всички, ама абсолютно на всички, бяха завързани червени кърпи на точици — съвсем като Фердовата, само че мънички.

„Погледнете, същински Фердовци!“ — извика смаян Блейчо с генералската шапка на главата. Мравките наоколо изгубиха дар слово. Наистина — срещу тях сякаш идваха безброй Фердовци.

Ами това пък какво е? Това пък са невестите с булченски воали и с венчета на главите, и всяка една носи завързана около вратлето си същата червена кърпа на точици. Но съвсем мъничка, много помъничка от Фердовата. Какво значи всичко това, какво се е случило?

„Защо толкова се чудите — извика изведнъж сред шума на потресения мравуняк най-старата бавачка, — ами че това са мравките от Фердовите какавиди!“

Как можаха да забравят? Ами разбира се. Това са мравки, които са се излюпили от какавидите, за които се грижеше Фердо, даваше им най-много млечице и ги забавляваше.

„Никой в мравуняка не е доживявал такъв славен ден!“ — казаха няколко бавачки. „Фердо може да се гордее“ — извика възторжено Крачун, чийто крак едва днес оздравя. „Разбира се, че може!“ — присъединиха се останалите.

КАК СЕ ГОТВЕХА ЗА СВАТБА И КАК НАКРАЯ ВСИЧКИ ОТЛЕТЯХА

На повърхността на мравуняка сватбеното веселие беше в разгара си. Свиреха няколко оркестъра, а голямата листна въшка въртеше една люлка. Сред сватбарите се разхождаха бавачките и раздаваха сладкиши, торти, сандвичи, фонданени бонбони, лимонада, шоколади, оранжада, соленки и гевреци. Изтичаха да донесат и сладолед, локуми и халва. На трапезата имаше и цели панерчета с фъстъци, та всеки да си вземе колкото му се прииска. Крачун опита от всичко по два пъти.

Момците и невестите се разхождаха между сватбарите, но нищо не хапваха. Кой се сеца за ядене преди сватба? Всички се въртяха около тях, всеки искаше да ми се нарадва до насита, преди да отлетят.

„Още малко и няма да ни остане нито един от тези Фердовци“ — каза най-възрастната бавачка, която вече няколко пъти в живота си бе видяла как се раждат момци и невести и как сетне отлитат далеч по света.

„Ей ти, господине с връзката, от кой мравуняк ще си избереш невеста? — закачаха зидарите момците. — Да не си вземеш от глинения, на тях обувките им са кални. Ще трябва цял живот да ги чистиш!“

„Ами на теб, невесто — задяваха бавачките невестите, докато им оправяха воалите и венчетата — откъде ли ще ти долети жених? Може би чак от Америка? Или от Трамтария? Или от остров Тамбукту?“ Невестите се червиха и срамежливо отговаряха: „Откъде да знаем?“

Двамата най-красиви момци бяха определени за невестите от съседния мравуняк. Пратениците на съседната царица вече бяха дошли и разказваха, че са им се родили две прекрасни невести, но че старата царица не ги пуска навън, за да не отлетят нанякъде. Сватбата ще бъде в мравуняка и те ще останат там завинаги, за да снасят яйчица. Затова двамата момци, щом започнат да летят, нека хвъркнат право там — към техния мравуняк.

Чистачите лъскаха и четкаха двамата момци, за да бъдат още по-красиви. А царицата им беше изпратила малко парфюм да се напарфюмират.

Изведнъж някой извика: „Вече летят!“ — и посочи към гората. Над високия бор се развяваше гъст воал. Извиваше се, огъваше и трептеше. До него, също високо във въздуха, се вееше друг воал. Той приличаше на бяло облаче, а по-нататък се виждаше още един... Рой момци и невести от другите мравуняци кръжаха в простора.

„Бз-з-з-...“ — забръмча и зашумя изведнъж нещо над нашия мравуняк, та чак всички се наведоха и притвориха очи. Когато се изправиха и погледнаха наоколо — не бяха останали нито един момък и нито една невеста от техните. Всички бяха отлетели високо при останалите сватбени процесии и никога нямаше да се върнат.

Само двамата най-красиви момци отлетяха право към съседния мравуняк, където ги очакваха, затворени в килийка, двете невести — бъдещите царици.

„Това трябва да се види с далекоглед“ — извика развълнуван Крачун и заскача със здравия си крак към мравуняка за далекоглед. След него се впуснаха и останалите, та след малко наоколо почерня от далекогледите.

„Виждате ли? Там летят пет наши невести!“ — хвалеха се бавачките, гледайки сватбения танц над високия бор.

„Ей там виждам още една от нашите. Как се въртят около нея момците? Поне десет я ухажват. Откъде ли са тези юнаци?“ — говореха си зидарите, които наблюдаваха танца над съседния хълм.

„Нашите момчета също имат успех. Където и да отидат, към тях се втурват най-хубавите невести!“ — констатираха с гордост ловците.

С една дума — където се появи момък или невеста с кърпа на точици, ставаше навалица. Всеки искаше да се ожени за тях.

Мравките от нашия мравуняк чак до вечерта наблюдаваха с далекогледите сватбените танци и гледаха как момците си избират невесты. Как се прегръщат двойките и една след друга изчезват в далечината, за да си създадат свой мравуняк нейде по света.

ЗА ГОЛЯМАТА ТАЙНА НА ФЕРДО, КОЯТО БЛЕЙЧО НАКРАЯ ИЗДАДЕ

Само Фердо не гледаше. Работеше долу в мравуняка, по всички етажи нещо разместваше, монтираше, мъкнеше количките, с които развозваха млякото, а през нощта извика Пищялко, Блейчо и Крачун да му помогнат. Накара ги да му обещаят, че няма да издадат тайната и че ще му помогнат да довърши една голяма весела изненада, каквато в мравуняка още не се е случвала.

Едва сутринта, когато всички мравки отново се втурнаха на работа, Фердо тържествено заяви, че празникът не може да завърши току-така. Ще трябва да организираме на младоженците от съседния мравуняк сватбено пътешествие.

„Какво сватбено пътешествие? И докъде? Царицата няма да ги пусне никъде?“ — попитаха мравките. „Оставете това на мен — каза Фердо. — Само ги поканете у нас!“

Пратениците веднага се запътиха да доведат младоженците. Старата царица отначало не искаше да ги пусне, но като ѝ обещаха, че със сигурност ще ги върнат в нейния мравуняк, се съгласи.

Младоженците още не бяха свалили сватбените си одежди и крила. Пристигнаха в две каляски. Двете двойки изгаряха от нетърпение и любопитство. Какво ли ще стане? Каква ли изненада им е приготвил Фердо? Малко се смущаваха, защото целият мравуняк се беше събрал да ги посрещне.

Но Фердо ги хвана за ръце и им каза: „Поканих ви, мили младоженци, за да ви изпратим на сватбено пътешествие. Няма да летите над гори, за да не ви клъвне някое птиченце, няма и да се катерите по планини, за да не се загубите. Приготвил съм ви пътешествие у нас в мравуняка, за да не изчезнете някъде.“

„Из мравуняка ли? — попитаха разочаровани младоженците. — Та нали го познаваме?“

„Нищо не познавате, ще видите — каза Фердо, — бързо се качвайте!“ И изведнъж се появи Пищялко, измъкна от една дупка две колички — всяка за по двама души.

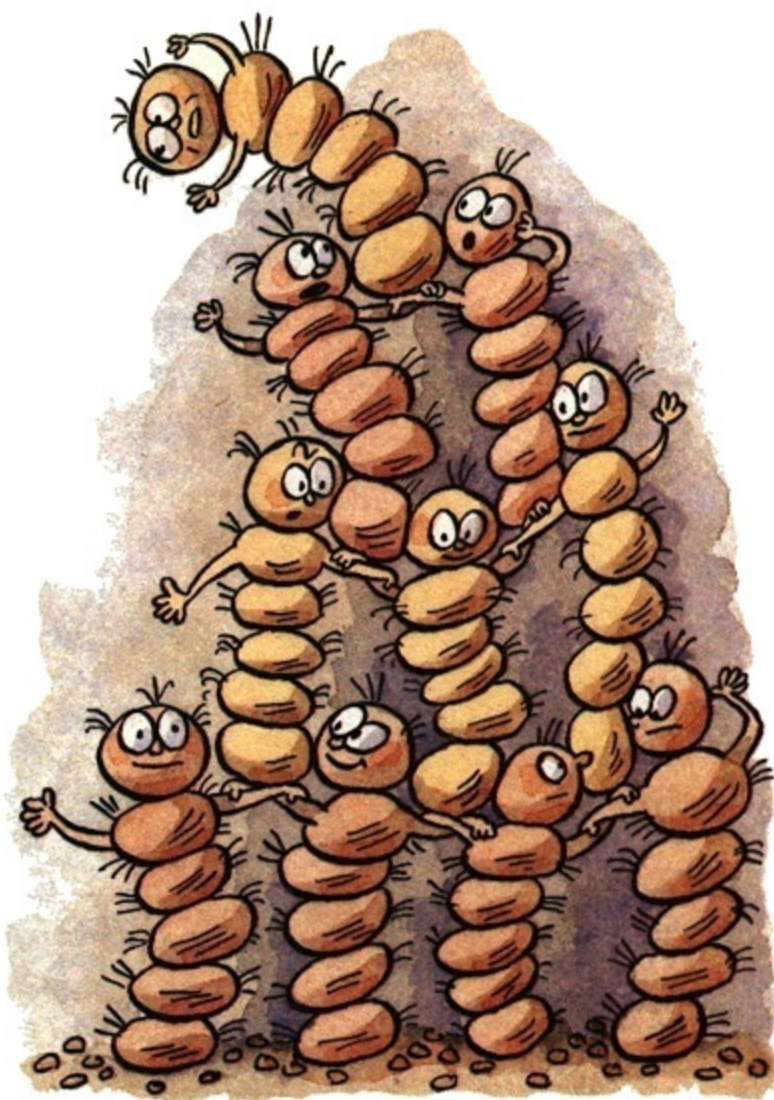

„Пибит, тръгваме, пибит! — извика Фердо, когато двете двойки седнаха и пусна количките в друга дупка. — Какво ли ще е това? — казаха си младите съпрузи и се притиснаха един към друг. Какво ли е измислил Фердо?“

Но ето че видяха. Ненадейно в тъмнината се показва голяма табела с надпис: „Фердо ви пожелава весело пътуване!“ Под нея се отвори порта, цялата в цветя и — „Фиуу!“ младоженците изпищяха и полетяха в тъмнина. Изведнъж грейна светлина и пред мравките се разкри сцена на театър. В една осветена стая се виждаше как Блейчо, с

три тенджери на главата, гони една стоножка. Сигурно нищо не виждаше, тъй като тенджерите му бяха нахлупени чак до раменете. И стоножката беше със завързани очи. Гонеха се насам-натам и Блейчо все хващаше някоя бавачка или мустакат дебеланчо и те пищяха, та се късаха.

Но отново — „Фиуу!“ — количките пак изхвърчаха и потънаха в черен мрак, но ето нещо ответна и в една от залите Пищялко се караше с бай Бомбус. Ах, да можехте да ги чуete отнякъде! Пищялко с тънкото си гласче, бай Бомбус със своя дебел бас — мравките наоколо се пръскаха от смях!

Малко по-нататък, в друга осветена стая, се виждаше нова сцена. Пирамида, направена от малките червейчета. Повярвайте ми, също като в цирк! Само че беше леко наклонена и червейчетата току политаха с нос надолу. Последва отново тъмнина и отново светлина — пред очите на очарованите гости се разкри нова гледка. Как Крачун се бие с бикове. Ех, че ги разиграваше! Дърпаше ги за косъмчетата отзад, прескачаше ги, буташе им пред очите огледало — ах, всичко това беше много по-хубаво, отколкото на истински бой с бикове!

Младоженците не можеха да си поемат дъх от смях. Пътешествието продължаваше. Но изведнъж всички станаха сериозни. Дочуха някаква дивна музика. И изведнъж видяха оркестър. Малките червейчета свиреха, та чак се разтапяха от вълнение. Три червейчета духаха с гребени, две тръбяха като луди с фунийки, едно свиреше на кука за плетене, друго чукаше с пръсти по шест стъклени буркана, а трето удряше с пръчка по една тенджерата. Светът не беше чувал такава музика!

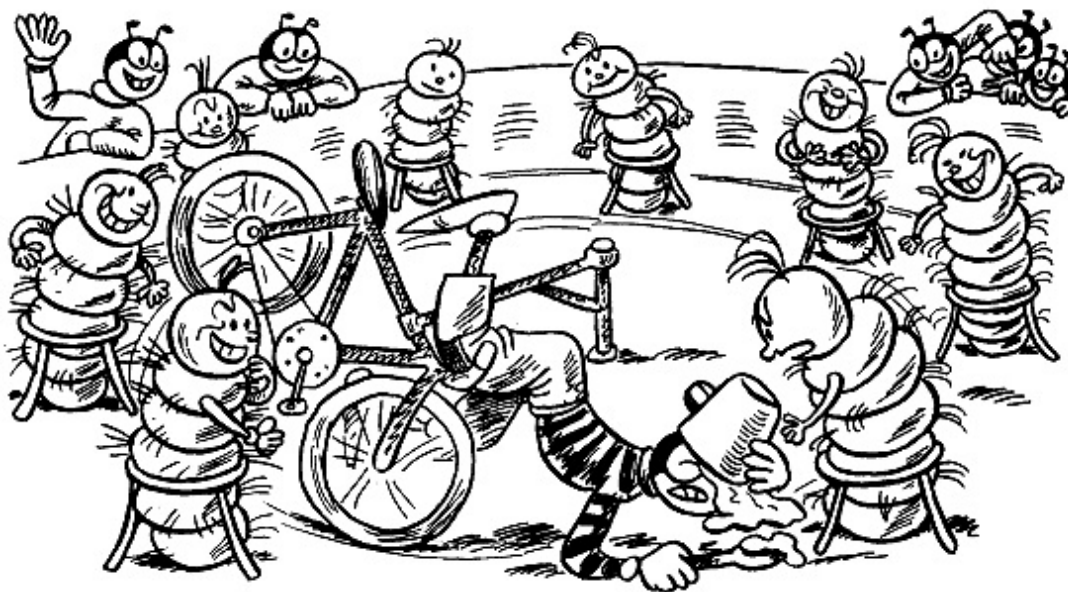
Младоженците не успяха да се опомнят и количките литнаха по-нататък. В това време някой ги потупа по рамената. Щом се обърнаха, — плис, — някой им наля вода във вратлетата! И хоп — изскочиха навън.

„Това се казва пътешествие! — смееха се те и си отърсваха водата. — Кой е вярвал, че Фердо ще ни организира такова чудо!“

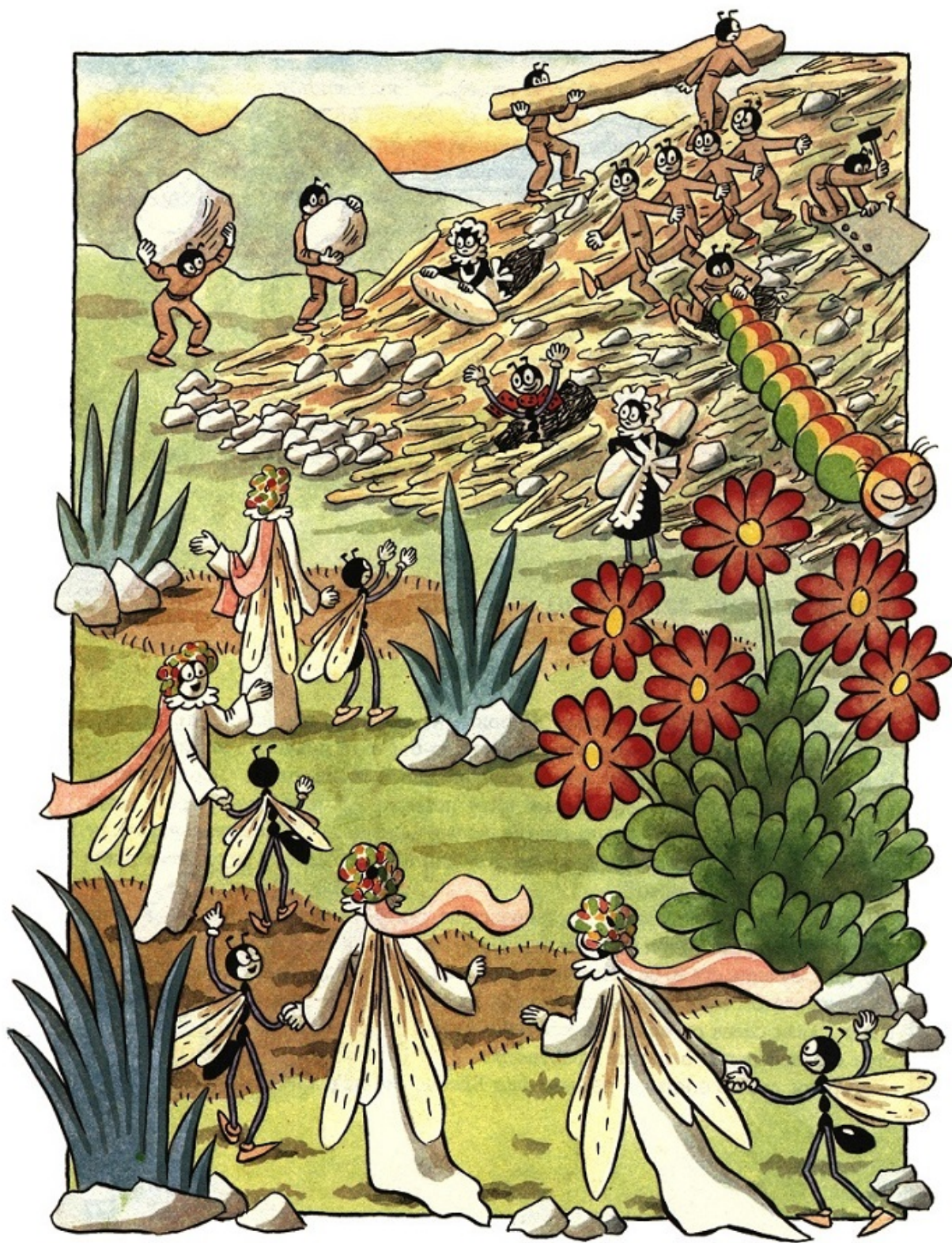
И ако Блейчо не им беше издал тайната, че Пищялко ги е потупал по раменете, а Крачун им наля вода във вратлетата, сигурно щяха да си мислят, че са преживели под земята истинско чудо.

НАКРАЯ ЕДНА ЗАДАЧА ПО СМЯТАНЕ

Да знаете как завърши нашата история! Мълвата за веселото пътешествие, организирано от Фердо, се разнесе по света по-бързо от пухчетата на глухарчето. В мравуняка довтасаха цели тълпи младоженци. „Моля ти се, Фердо, ние се познаваме, помниш ли, едно време край потока...“ или „Едно време край жълтия камък“ или „срещнахме се, когато валеше...“ Всеки заявяваше, че познава отнякъде Фердо и всички искаха едно и също. „Моля ти се, нека и ние се повозим из мравуняка!“

Фердо вече нямаше сили. Организираще сватбени пътешествия на всички мравки. Безплатно. Дори направи още една стая с велосипед за хранене на малки бебенца. За един стълб бе прикачен велосипед, а наоколо в кръг бяха разположени гладните бебенца. На колелото седи Крачун, кара в кръг и храни дечицата с мед. Тази сцена се хареса на всички гости! Те решиха да си направят такава стая с велосипед и в своите мравуняци.

Първия ден се опита да раздава мед Блейчо, но падна от колелото и така се оплеска, че след това два дни мравешките дечица го олизваха, докато го изчистиха напълно.

„А на малките мушморочета нищо ли няма да им покажеш?“ Разбира се! Фердо повози и дечицата. Но за тях направи още една сцена. Сложи там черна дъска с невярно решена задача по смятане, а до дъската стоеше изправен за наказание мушморокът, дето я беше събркал. Всеки, който погледнеше на дъската, биваше потресен!

Фердо много добре знаеше защо показва този пример на малките дечица. Защото и те бяха възмутени от грешката в задачата. Ужас! Как може някой да смята така?

След това всички дечица до едно се учеха добре! Но това никак не ги затрудняваше. Защото бяха възпитаници на Фердо.

А какво стана от тях, когато пораснаха? От мравките, които се раждат без крилца? Много добри работници. Всичко поправяха, всичко майсторяха, всичко умееха. Всеки от тях измисляше или вършеше нещо полезно. И всички носеха червени кърпи на точки.

„Мравчо, ти да не си случайно Фердо Мравката?“ — „Да, аз съм.“ — „А ти?“ — „Аз също съм Фердо Мравката.“ — „Ама чакайте, не може и двамата да бъдете Фердовци!“

„Може, ние всички сме истински Фердовци! Нима не виждате? Всичко поправяме, всичко майсторим, всичко умеем...!“

„Ах, вие хитреци, знам, че всичко умеете, но аз търся истинския Фердо Мравката, единствения на света!“

Деца, помогнете ми да го намеря! Като видите в гората някой мравуняк, попитайте за Фердо. Но внимавайте, днешните мравки са много хитри и ако случайно в момента нямат кърпа на точки около вратлето си, ще ви кажат, че са я оставили у дома, за да не я изцапат.

И сигурно всеки ще ви убеждава, че всичко поправя, всичко майстори, всичко умее, всичко измисля.

Ала Фердо много лесно ще го познаете сред тях.

Защото той умее всичко два пъти по-добре.

Аз знам това.

Издание:

Автор: Ондржей Секора

Заглавие: Фердо мравката

Преводач: Яна Маркова

Издател: ЦК на ДКМС „Народна младеж“; Издателство „Албатрос“ Прага

Град на издателя: „Албатрос“ Прага

Година на издаване: 1979

Националност: чешка

Излязла от печат: 1979

Редактор: Атанас Звездинов

Художествен редактор: Иржи Блажек

Технически редактор: Павел Райски

Художник на илюстрациите: Ондржей Секора

Коректор: Елена Иванова; Яна Маркова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15179>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.